

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Να φοβάσαι όσους θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους ήσυχα και ειρηνικά. Είναι αδίστακτοι».

Κλάες Άντερσεν

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 40 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Έβρεχε από το προί.
Ο γραμματικός έκανε τη βάρ-
δια του έξω από την τιμονιέρα,
φορώντας ντισεράδα.
Που και που έπαιρνε
τα γυαλιά, μα τα ξανάβαζε
γρήγορα στο κοντί τους...

Νίκος Καββαδίας

**Να παραμείνει
ο λόφος Φιλοπάππου ανοιχτός
και ζωντανός για τους κατοίκους**

όχι φιλέτο για τη βιομηχανία του τουρισμού, των
κραυκών σχεδιασμών και των επιχειρηματικών
συμφερόντων

σελ. 9

**Για το ζήτημα των απορριμμάτων στην
Κέρκυρα**

Ένα ιστορικό του αγώνα, ενάντια στο ΧΥΤΑ Λευκίμης...

σελ. 15

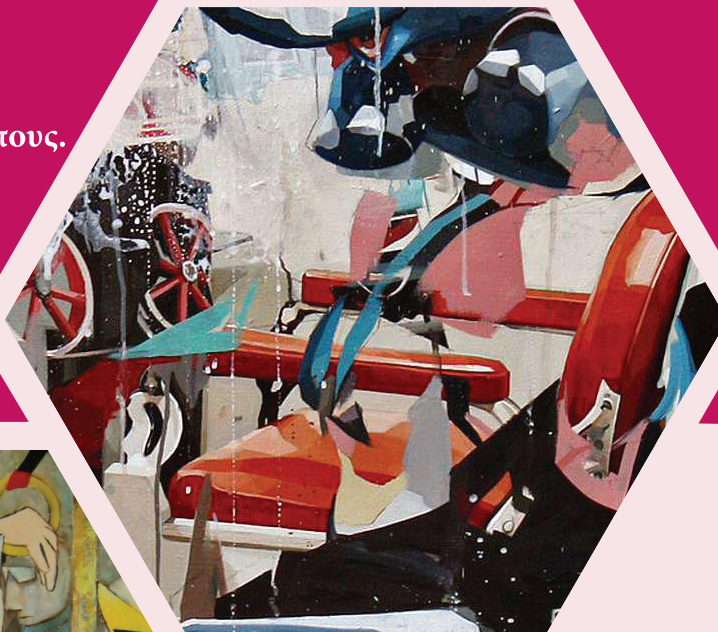
**Αφήστε τον Λαό
να αποφασίσει αν είμαστε ένοχοι**

Μια ιστορία καταστολής
από την «άγνωστη» Κίνα...

σελ. 26

Όποιον και να ρωτήσετε,
θα σας πει ότι δεν είμαι και πολύ καλός άνθρωπος.
Δεν ξέρω τι σημαίνει αυτή η λέξη.
Πάντα συμπαθούσα τους παλιανθρώπους,
τους παράνομους και τα ρεμάλια...
Δε τα γουστάρω εκείνα τα καλοξυρισμένα αγοράκια,
με τη γραβάτα και την καλή δουλειά.
Μου αρέσουν οι απελπισμένοι άνθρωποι,
οι άνθρωποι με τα σπασμένα δόντια,
τα σπασμένα μυαλά και τους σπασμένους τρόπους.
Αυτοί με ενδιαφέρουν.
Είναι γεμάτοι εκπλήξεις και εκρήξεις.
Για μένα οι έκφυλοι έχουν περισσότερο
ενδιαφέρον απο τους αγίους.
Οι αλήτες με ξεκουράζουν,
γιατί και γω αλήτης είμαι.

21-09-18
Zak/Zackie Oh!

**Δε γουστάρω τους νόμους,
τη θρησκεία,
την ηθική και τους κανόνες**

**Δεν γουστάρω να με φορμάρει
η κοινωνία στα μέτρα της**

apatris.info

Κεντρικό: Από την ήττα των ταραχών,
στην αναβάθμιση του κράτους

Ένθετο σχετικά με τη δολοφονία του
Zak Κωστόπουλου/της Zackie Oh

► Να κοιμόμαστε κάτω από τα
αστέρια είναι δικαίωμά μας
σελ. 3

► All Cops Are Bikers
σελ. 5

► «Χανιά: Παρών» πάντα εμείς
σελ. 8

► Λεηλασία χωρίς σύνορα:
Η περίπτωση του Πηλίου
σελ. 13

► Συνέντευξη - Διεθνιστική Κομμούνια της Ροζάβα
σελ. 24

► Σαδισμός και εκδικητικότητα
του ελληνικού μιλιταρισμού
σελ. 32

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

* το απόσπασμα του εξωφύλλου «ανήκει» στον Τσαρλς Μπουκόφσκι

editorial

Ανάμεσα στα πολλά που συνέβησαν από το προηγούμενο φύλλο μέχρι σήμερα, στο παρόν κείμενο κάνου με την επιλογή να αναφερθούμε σε δύο σημαντικά γεγονότα που αποκρυσταλλώνουν με τρόπο συμβολικό και υλικό την επικρατούσα κοινωνική κατάσταση, την επίθεση από το κράτος και το κεφάλαιο και πτυχές της κρατικής διαχείρισης.

Το πρώτο γεγονός αφορά τη δολοφονία ενός ατόμου γκέι, οροθετικού από τα χέρια μαφιάζων, αφεντικών, φασιστών, νοικοκυραίων και κρατικών υπαλλήλων, μπροστά σε περαστικούς. Τα υποκείμενα που φέρουν τις ταυτότητες που έφερε η Zackie/Zak, και όχι μόνο αυτές, λόγω θέσης και χαρακτηριστικών, περιθωριοποιούνται συστηματικά και υποτιμούνται, καθίστανται αόρατα και γίνονται αντικείμενα πειθάρχησης και εκμετάλλευσης. Αποτελούν υποτιμημένα σώματα- αντικείμενα άσκησης βιοπολιτικής εξουσίας, η οποία επιτελείται κοινωνικά, τόσο από τους κρατικούς μηχανισμούς, όσο και από τους φασίστες και τον κοινωνικό εκφασισμό. Έτσι, το γεγονός της δολοφονίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τη συνέχεια αλλά και με το κοινωνικό προϋπάρχον υπόβαθρο. Από τη μία, είδαμε τον τρόπο κατασκευής της αφήγησης και της πρακτικής που προστάτευσε τους δολοφόνους και από την άλλη τα όρια της ανοχής απέναντι στη ληστεία, στην τοξικοεξάρτηση και στη διαφορετική ταυτότητα. Εκεί διακρίνεται μια εικόνα των χαρακτηριστικών του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Η δολοφονία ενός υποκειμένου με τις ταυτότητες της Zackie/του Zak δεν αναδεικνύει απλώς ότι οι φασίστες, τα αφεντικά, οι νοικοκυραίοι και οι μπάτσοι είναι εν δυνάμει δολοφόνοι, αλλά ότι κάποιες ζωές θεωρούνται ότι δεν αξίζουν να βιωθούν και ότι αυτή η υποτίμηση της ζωής τείνει να νομιμοποιείται κοινωνικά. Η φυσικοποίηση της υποτίμησης και του εγκλεισμού των μεταναστευτικών πληθυσμών, των ψυχικά ασθενών και άλλων πληθυσμών έχει συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση.

Ένα ακόμη γεγονός της τρέχουσας συγκυρίας που επιλέξαμε να σχολιάσουμε, χαρακτηρίζεται από την επανεμφάνιση και συσπείρωση αντιδραστικών στοιχείων στο δημόσιο πεδίο. Η επαναφορά στο προσκήνιο της συζήτησης για την ονομασία της γειτονικής χώ-

ρας και για την ελληνικότητα μιας ιστορίας, αποτελεί την αφορμή για αυτό.

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια που ξεκινούν κατά τον περασμένο Γενάρη και εξακολουθούν με διαλείμματα μέχρι το καλοκαίρι, δεν αποτελούν απλώς όχημα για την (ακρο) δεξιά να ασκήσει αντιπολίτευση, αλλά λειτουργούν ως καταλύτης για τη συγκρότηση του εθνικοπατριωτικού όχλου στον δρόμο. Εξαιτίας αυτών των κινήσεων -από τη μία- και της άρνησης μεγάλου μέρους του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος να απεμπολήσει τον πατριωτικό λόγο -από την άλλη-, η αφήγηση του εθνικού κορμού και ο αλυτρωτισμός κερδίζουν έδαφος στον δημόσιο λόγο και όχι μόνο σε συμβολικό επίπεδο. Βρισκόμαστε αντιμέτωπα, πλέον, όχι με μια αμιγώς νεοναζιστική τάση, αλλά με μια (τόσο υποκινούμενη, όσο και από τα κάτω) κινητοποίηση ετερόκλητων κοινωνικών κομματιών που ταυτίζουν τη ζωή τους με τα εθνικά συμφέροντα, και με κάποιο κατασκευασμένο ένδοξο ελληνικό-εθνικό παρελθόν.

Η πρόσφατη έκφραση αυτού, οι εθνικιστικές καταλήψεις στα σχολεία τις τελευταίες ημέρες, αναδεικνύει πως το κίνημα έρχεται αντιμέτωπο γενικότερα, με έναν αντιδραστικό αγώνα. Ενώ, η αποτυχημένη απόπειρα εθνικιστικής προβοκάτσιας στην άλλη γειτονική χώρα από τον φασίστα Κατσίφα, ανήμερα της 28ης Οκτωβρίου -που τελείωσε με τον τελευταίο να πηγαίνει να βρει τον Σολωμό Σολωμού και άλλους ομοϊδέατες- επιχειρείται να αξιοποιηθεί από το αναδυόμενο εθνικοπατριωτικό μπλοκ με νέο γύρο κινητοποιήσεων, με πιο έντονο ρατσιστικό και φασιστικό χαρακτήρα αυτή τη φορά.

Σήμερα η κοινωνική πραγματικότητα ξεδιπλώνει μπροστά μας τις πολλές όψεις του ελληνικού φασισμού. Αυτό που μένει να δούμε είναι πώς θα απαντήσουμε μαζί με τις μετανάστριες και τους μετανάστες, τα αποκλεισμένα υποκείμενα και τους φτωχοδιάβολους. Πώς θα αντιμετωπίσουμε τον εχθρό εκεί που βρίσκεται, στο (ντόπιο) κράτος και κεφάλαιο.

✎/ **Συντακτική Ομάδα Ρεθύμνου**

Επί του πιεστηρίου...

Δεν υπάρχει αντικειμενικότητα σε μια οθόνη τηλεόρασης, μονο η ωμή πραγματικότητα των ΜΜΕ, που από τη μία βάζει τον ληστή, το πρεζάκι, τον ημιθανή διασαλευτή της δημόσιας τάξης, ο οποίος έπρεπε να ξυλοκοπηθεί και να χειροδεθεί, με αποτέλεσμα να καταλήξει λίγο αργότερα από το ξύλο που δέχθηκε από τους μπάτσους και από την άλλη τον εθνικό ήρωα που σκοτώθηκε άδοξα, γιατί σήκωσε μια ελληνική σημαία σε ένα χωριό της Αλβανίας και έπεσε κάτω από τον υπόκωφο ήχο των γεμιστήρων από το Καλάσνικοφ που άδειαζε στον αέρα. Λίγο πολύ έτσι είδαμε τις ειδήσεις, μέσα από την υποκειμενικότητα των ΜΜΕ, που τις νοσηματοδοτεί ή απονοματοδοτεί κάθε φορά, ανάλογα με τις απαιτήσεις της περιόδου.

Αλλά έτσι δεν ήταν πάντα; Πάντοτε τα ΜΜΕ δεν προωθούσαν την προπαγάνδα του κράτους, του ντυμένου με το φαντασιακό του ελληνικού έθνους, το οποίο πρέπει να καλλιεργηθεί πάση θυσία κόντρα στις συνειδήσεις που αντιλαμβάνονται τα πράγματα μέσα από την ταξική ανάλυση; Γιατί από τη δική μας πολιτική σκοπία, ο εθνικός αυτός ήρωας δύναται να είναι απλά ένας άμυαλος δεξιός προβοκάτορας ή πιο απλά ένας φασίστας, του οποίου τον θάνατο φρόντισε να εκμεταλλευτεί ο εθνικισμός, ώστε να αποκτήσει τον ήρωα του.

Ενώ το κράτος έσπευσε να τον υποδεχτεί, σαν γνήσιο παιδί του, και πώς αλλιώς θα μπορούσε άλλωστε, από τη στιγμή που κατασκεύασε το έθνος και προώθησε τον εθνικισμό για να στηρίξει τη δημιουργία του. Ο εθνικός κορμός είναι εδώ και έχει ριζώσει βαθιά, αφού το κράτος έχει φυτέψει και καλλιεργήσει τον σπόρο χρόνια πριν και μάλιστα επιμελώς. Και αυτός ο σπόρος, που φύτρωσε μέσα σε μια κοινωνία που χαρακτηρίζεται από τις ταξικές αντιθέσεις, λειτουργεί ενάντια στις σχέσεις αλληλοβοήθειας, ξερνώντας μεγάλες δόσεις πατριωτισμού και εθνικισμού και πάντα με την απλόχερη βοήθεια της εκκλησίας. Εμείς αρνούμαστε να εντάξουμε τον εαυτό μας σε αυτήν την φαντασιακή κοινότητα που διαιωνίζει τους διαχωρισμούς της τάξης, της φυλής και του φύλου. Στεκόμαστε από τη μεριά των καταπιεσμένων και τον εκμεταλλευόμενων, διαλέγουμε να πορευόμαστε με κριτική σκέψη, ενάντια στη αποπνικτική προπαγάνδα των μίντια, και προσμένουμε έναν κόσμο που θα θάψει όλους τους παραπάνω διαχωρισμούς, έναν κόσμο ελεύθερο...

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**

✎/ **foreign_voice**

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Σήμερα ένας νέος εργαζόμενος δεν έχει καμία κουλτούρα αποταμίευσης, κατά συνέπεια η έννοια του ατομικού κουμπαρά που θα ελέγχει ο κάθε εργαζόμενος θα συμβάλλει σε αυτή την κουλτούρα».

~Κυριάκος Μητσοτάκης

Η **Απατρίς** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: **apatris.info**

★ Ψηφιακή έκδοση: **https://issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: **apatris.news@gmail.com**
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

■ Να κοιμόμαστε κάτω από τα αστέρια είναι δικαίωμά μας (Ελεύθερο κάμπινγκ ενάντια στην «ανάπτυξή» τους)

Η βιομηχανία του τουρισμού στήνεται με σοβαρούς όρους, συγκροτείται. Πριμοδοτείται από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που αξιοποιεί με τον βέλτιστο (καπιταλιστικά μιλώντας!) τρόπο το βασικό εθνικό προϊόν, στον ορίζοντα της εξόδου από τα μνημόνια, και της επερχόμενης ανάπτυξης. Οι «επισκέπτες της χώρας» αυξάνονται χρόνο με τον χρόνο, η «σεζόν» δεν τελειώνει για όλους με το τέλος του καλοκαιριού. Δωμάτια, διαμερίσματα, σπίτια, βίλες για τη διαμονή· ορθάδικα, μπάρακια, καφετέριες, ξεφτιλάδικα για τη διασκέδαση· σαντουιστάδικα, πιτσαρίες, ταβέρνες και εστιατόρια για φαγητό· μαγαζιά με κάθε λογής ελληνικό μπιχλιμπίδι, με ρούχα, κοσμήματα, αξεσουάρ, gadgets, ανοιχτά σχεδόν όλο το 24ωρο. Όλα σε αυξημένη ζήτηση γιατί οι τουρίστες δεν σταματάν να έρχονται, να ξεδεύουν και να καταναλώνουν - και μάλιστα με το παραπάνω, σε σχέση με το εγχώριο καταναλωτικό κοινό.

Κράτος και αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους με τα ολοένα αυξανόμενα κέρδη τους, τα νέα πεδία κερδοφορίας. Και θα κάνουν ό,τι μπορούν για να τα διατηρήσουν, να τα πολλαπλασιάσουν, να τα προφυλάξουν. Είναι προφανές ότι θα προτιμηθούν και θα στηριχτούν οι επιχειρηματικές δραστηριότητες σε κάθε περιοχή, εις βάρος αυτών που -έμμεσα ή άμε-

σα- τις ζημιώνουν.

Το ελεύθερο κάμπινγκ είναι μία επι-

μακρινά μέρη, προτιμά ή αναγκάζεται να κατασκηνώσει, γιατί τα αφεντικά δεν του

λογή διακοπών, που φέρνει το άτομο σε στενή επαφή με τη φύση, δημιουργεί ένα καθημερινό πεδίο όπου ορίζει το ίδιο τον χρόνο και το πρόγραμμά του, από την ψυχαγωγία και την άσκηση έως το μαγείρεμα και την ξεκούρασή του κ.ο.κ. Για κάποιους είναι μία φτηνή λύση στα χρόνια της κρίσης (και όχι μόνο), για άλλες μία επιλογή, για κάποιους και τα δύο, ενώ υπάρχει κόσμος που δουλεύοντας για σεζόν στα πιο

παρέχουν στέγαση.

Οι κατασταλτικές κινήσεις που βάζουν στο στόχαστρο το ελεύθερο κάμπινγκ αποτυπώνουν τη συσπείρωση του μικρού τουριστικού κεφαλαίου για την προστασία των συμφερόντων του, και τη μεγέθυνση της κερδοφορίας του. Η παρουσία των ελεύθερων κατασκηνωτών δεν αντιμετωπίζεται απλά και μόνο ως άρνηση (άρα και ως μομφή κατά) του οργανω-

μένου τουρισμού, αλλά και ως «εμπόδιο» στην εξάπλωση των τουριστικών επιχειρήσεων - χωροταξικά και ιδεολογικά. Δεν είναι μόνο αυτές που «κοιμούνται κάτω απ' τα αστέρια», που δεν τρώνε σε ταβέρνες και ρεστοράν, αλλά μαγειρεύουν με γκαζάκια στην καβάρτζα τους· δεν είναι μόνο αυτοί που τριγυρνάνε γυμνοί στην παραλία και ορίζουν από κοινού τα βράδια τους, αδιαφορώντας για τη σερβιρισμένη νυχτερινή διασκέδαση. Είναι ότι όλοι οι παραπάνω καταλαμβάνουν ζωτικό χώρο για τους επίδοξους businessmen που έχουν μυριστεί ότι η Ελλάδα «πουλάει», και υπάρχει ακόμα κόσμος που έρχεται και αφήνει μπόλικο χρήμα...

Το περασμένο καλοκαίρι εντάθηκαν οι επεμβάσεις των μπάτσων σε περιοχές που προτιμούνται για ελεύθερο κάμπινγκ. Πάντα μετά τις παρακλήσεις-προσκλησεις και τις οργανωμένες κινήσεις των ντόπιων καταστηματαρχών, ξενοδοχειαρχών, ταβερνιάρηδων κλπ. Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε αμέσως μετά την οργανωμένη επέμβαση μπάτσων στην παραλία της Σούγιας στα Χανιά, από κατασκηνωτές του ελεύθερου κάμπινγκ και εργαζόμενους, και αποτελεί μία ανταπόκριση της άμεσης απάντησης της «κοινότητας» της παραλίας.

ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΜΑΣ

Σήμερα, 28/8, στις 08:30 το πρωί έγινε πέσιμο μπάτσων στην παραλία της Σούγιας Χανίων. Ο συφερτός αυτός, αποτελούμενος από μεικτό κλιμάκιο των Χανίων και του δήμου Καντάνου-Σελίνου, περιελάμβανε εισαγγελέα, οπκίτες, ασφαλίτες, σκυλιά, και έκανε έλεγχο σε σκηνές των κατασκηνωτών για ναρκωτικά, ενώ έγγραφαν και κάποιο κόσμο για ελεύθερο κάμπινγκ.

Άμεση απάντηση ήταν να ειδοποιηθούν οι κατασκηνωτές, και ένα μέρος αυτών να κινηθεί στην αρχή του κάμπινγκ με σκοπό να αποτρέψει τα πρόστιμα, και να εναντιωθεί στην περαιτέρω έλευση των μπάτσων. Οι εργαζόμενοι του Sougia Paradise (ενός από τα μπιτσόμπαρα της παραλίας) εγκατέλειψαν τα εργασιακά τους πόστα για όλη την ημέρα, με σκοπό να ενωθούν με τον κόσμο της παραλίας - που ούτως ή άλλως είναι μέρος τους - αλλά και για να στείλουν ένα σαφές μήνυμα στα αφεντικά της Σούγιας ότι θα έχουν και αυτοί κόστος από τις επεμβάσεις των μπάτσων.

Εν συνεχεία, πραγματοποιήθηκε πορεία στο χωριό της Σούγιας, αποτελούμενη από 60 άτομα, γνωστοποιώντας την κατάσταση στον κόσμο, αλλά και στοχοποιώντας τα μαγαζιά και τα ενοικιαζόμενα δωμάτια, τα αφεντικά των οποίων έχουν κινητοποιηθεί εδώ και αρκετό καιρό ενάντια στο ελεύθερο κάμπινγκ. Το πρόσχημά τους είναι η υποτιθέμενη καταστροφή του αρχαιολογικού χώρου και του φυσικού περιβάλλοντος από τους κατασκηνωτές.

Είναι τέτοια η υποκρισία και η ξεφτίλα τους όμως, που φαίνεται από το ποιοι έχουν καταπατήσει την παραλία και το φυσικό περιβάλλον, και δεν είναι άλλοι από τα μαγαζιά και τα ενοικιαζόμενα δωμάτια. Επίσης χρεώνουν τους κατασκηνωτές ότι μολύνουν το περιβάλλον (που αν υπάρχει κάποιος που καθαρίζει την παραλία από τα σκουπίδια είναι οι ίδιοι οι κατασκηνωτές), ενώ τα λύματα των ιαμαζίων

τους είτε άμεσα είτε έμμεσα καταλήγουν στη θάλασσα, χωρίς να υπάρχει βιολογικός καθαρισμός.

Είναι τέτοια η υποκρισία και η ξεφτίλα αυτών που μι-

λάνε για παράνομο κάμπινγκ, καθώς είναι οι ίδιοι που δεν παρέχουν στέγη στους εργαζόμενούς τους, έχοντάς τους ανασφάλιστους, με χαμηλά μεροκάματα χωρίς να πληρώνουν υπερωρίες, αργίες και δώρα.

Είναι τέτοια η υποκρισία και η ξεφτίλα των αφεντικών που έχουν κινητοποιηθεί ενάντια στον κόσμο που κατασκηνώνει στη Σούγια, που βγάζουν κέρδη από αυτόν τον κόσμο τα καλοκαίρια.

Για εμάς είναι ξεκάθαρο ότι η συσπείρωση αυτή των αφεντικών αποβλέπει στην αλλαγή της ποιότητας του τουρισμού. Αφενός αναζητούν την ταξική βάση αυτών που μπορούν να μείνουν σε ενοικιαζόμενα δωμάτια και ξενοδοχεία, βγάζοντας έτσι ακόμα μεγαλύτερα κέρδη. Αφετέρου, αναδεικνύεται ο συντηρητισμός τους και η εναντίωσή τους σε οποιαδήποτε ελευθεριακή αντίληψη. Για εμάς που γουστάρουμε λίγες μέρες κοντά στη φύση, για εμάς που η ταξική μας θέση δεν προβλέπει καθόλου διακοπές, είτε περιοριζόμαστε σε λίγες μέρες φτηνών διακοπών στις παραλίες....

...ΝΑ ΚΟΙΜΟΜΑΣΤΕ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ

■ Κάποιοι από τους κατασκηνωτές του ελεύθερου κάμπινγκ, κάποιοι από τους εργαζόμενους της Σούγιας Χανίων

When the city is burning...

Θεσσαλονίκη

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρηστικό μηχανισμό στο σπίτι νομικού στελέχους του NATO

Όσον αφορά τη ντόπια κατάσταση, η ένταξη της Ελλάδας στη νατοϊκή συμμαχία βρήκε τα προσχήματά της στον κίνδυνο μιας κομμουνιστικής επανάστασης. Επί της ουσίας, βέβαια, αποτελούσε τον μονόδρομο που όφειλε να διασχίσει η ντόπια ελίτ προκειμένου να ενισχύσει την κυριαρχία της στο εσωτερικό και να αναζητήσει το δικό της μερίδιο στην πίτα του παγκόσμιου συσχετισμού δυνάμεων. Κι αν για αρκετές δεκαετίες, τόσο τα προσχήματα, όσο και η ουσία της εμπλοκής του ελληνικού κράτους στο NATO, οδήγησαν στην -με κάθε μέσο- (ακόμη και με στρατιωτικά πραξικοπήματα) ισχυροποίηση της ντόπιας αστικής τάξης, τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο, στο σήμερα, ο ελλαδικός χώρος, όπως και η βαλκανική χερσόνησος στο σύνολό της, τείνει να μετατραπεί σε μία πλήρως στρατιωτικοποιημένη περιοχή, με στρατηγική σημασία (λόγω της «γεωστρατηγικής της τοποθέτησης») για το μέλλον της συμμαχίας και των ισχυρότερων καπιταλιστικών κρατών.

Συγκρουσιακό Αναρχικό Μέτωπο Θεσ/νίκης

Ανάληψη ευθύνης για την επίθεση σε κλούβα της αστυνομίας που μετέφερε τα σκουπίδια των ΜΑΤ

Ο αναρχικός-κομμουνιστής Τ.Θεοφίλου με αστεία στοιχεία και ένα σαθρό κατηγορητήριο φυλακίζεται για 5 χρόνια μέχρι να εκδικαστεί σε 2ο βαθμό, που αθώνεται πλήρως. [...] Γι' αυτόν τον λόγο, πρόσφατα, αναίρεσαν την αθωωτική απόφαση και συνεδρίασαν για να αποφανθούν εάν ο Τ. Θεοφίλου πρέπει να δικαστεί εκ' νέου. Τον Μάρτη του '18 αυτή η διαπίστωση επαληθεύτηκε για ακόμη μια φορά, όταν οι αναρχικοί Νίκος Ρωμανός, Αργύρης Ντάλιος, Γιάννης Μιχαηλίδης, Δημήτρης Πολίτης και ο Γεράσιμος Τσάκαλος, καταδικάστηκαν ως «ατομικοί τρομοκράτες».

Για αυτόν τον λόγο ο αμετανόητος επαναστάτης Δ. Κουφοντίνας, ξεκίνησε απεργία πείνας από τις 30/5 διεκδικώντας: α) την κατάργηση του εισαγγελικού βέτο στη διαδικασία ψήφισης για την λήψη απόφασης αναφορικά με την χορήγηση αδειών σε κρατούμενους και β) να του δοθεί τακτική άδεια που ακόμα μια φορά εκδικητικά του στερούν και την οποία δικαιούνται σύμφωνα με τους νόμους τους.

Γι' αυτόν τον λόγο στις 2/6, επιτεθήκαμε σε κλούβα της αστυνομίας που μετέφερε τα σκουπίδια των ΜΑΤ. Επιλέξαμε να περάσουμε στην δράση, να αφήσουμε το δικό μας, έστω και μικρό, στίγμα στην υπόθεση της επιθετικής προοπτικής.

Να δομήσουμε ανατρεπτικούς πυρήνες. Να δομήσουμε μαχητικές δομές. Να επιτεθούμε στους εχθρούς της ελευθερίας. Για την αναρχία...

εξεγερμένοι/εξεγερμένες

Αθήνα

ΝΑ ΠΥΡΠΟΛΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΤΑΞΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΙΓΜΗ ΑΝΑΚΩΧΗΣ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για το εμπρηστικό μπαραζ επιθέσεων σε:

- 9 οχήματα της εταιρείας ταχυμεταφορών ACS, συμφερόντων Φεσσά, προέδρου ΣΕΒ, στα καταστήματα της Λυκόβρυσσης, της Αργυρούπολης, του Περισού και της οδού Σούρμελη στο κέντρο της Αθήνας, τη νύχτα της 15ης Ιούνη
- 5 ΑΤΜ υποκαταστημάτων της Eurobank και του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου, συμφερόντων του ομίλου Λάτση, στις περιοχές Γουδί, Χαλάνδρι, Υμηττό, Καισαριανή και Πετράλωνα τις νύχτες της 21ης και 28ης Ιούνη

- στα γραφεία της εργοδοτικής ένωσης ΣΕΛΠΕ στην περιοχή του Ν.Ψυχικού το βράδυ της 11ης Ιούλη παρ' ότι αποκρύφτηκε πλήρως απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης

Στην εποχή μιας «κοινωνικής συμμαχίας» και μιας «εθνικής ενότητας» όπως την φαντασιώνονται οι εξουσιαστές, όπου οι κοινωνικοί/ταξικοί αγώνες βρίσκονται σε ύφεση και τα αφεντικά «δικαίως δρέπουν τους κόπους» της εκμετάλλευσής μας, εμείς δεν τρώμε παραμύθια με δράκους ανάπτυξης, βιομηχανικής, τουριστικής, εμπορικής ή -το χειρότερο- εθνικής. Μας εξοργίζουν οι φιέστες των αφεντικών, από κοινού με τους πολιτικούς τους αντιπροσώπους. Μας εξοργίζει ο ξεπουλημένος συνδικαλισμός που ξεπερνάει το άλλοθι των εκτονωτικών απεργιών-τουφεκιών του παρελθόντος, και πλέον, ξεκάθαρα και δηλωμένα, κάνει πλάτες στα αφεντικά και ξεπλένει τις κυβερνήσεις από την ευθύνη τους για την ολόψυχη υπερψήφιση αντικοινωνικών-αντεργατικών μέτρων. Μας εξοργίζει ο παραφουσκωμένος πατριωτισμός και οι άδειες τσέπες, τα σκυμμένα κεφάλια και οι υψωμένες γαλανόλευκες.

Σύμπραξη αναρχικών για την άμεση δράση

Ανάληψη ευθύνης για τον ξυλοδαρμό του χρυσαυγίτη δικηγόρου Γιάννη Ζωγράφου

Το μεσημέρι της Τρίτης, 24 του Ιούλη, ομάδα συντρόφων και συντροφισών επιτέθηκε στον Γιάννη Ζωγράφο, φασίστα δικηγόρο της Χρυσής Αυγής, στα Εξάρχεια. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε έξω από την είσοδο της πολυκατοικίας όπου στεγάζεται το δικηγορικό γραφείο του ίδιου και των συνεργατών του (Σπυροπούλου Χ., Αλεξανδράκης Σ. και Φράγκος Γ.) στην οδό Ναυαρίνου. Το εν λόγω γραφείο βρίσκεται στο νούμερο 17 της οδού, στον 5ο όροφο.

Όσο και αν οι διάφορες παρακρατικές γκρούπες, με τις διαχρονικές πλάτες κράτους και αστυνομίας (φυσικά και εν καιρώ ΣΥ.ΡΙΖ.Α.) βγαίνουν από τις τρύπες τους, εμείς είμαστε εδώ για να τις ξαναβάλουμε μέσα. Με όποιον τρόπο και μέσο κρίνεται κάθε φορά απαραίτητο.

Πόλεμο σε κράτος και κεφάλαιο

Τσάκισμα των παρακρατικών μηχανισμών τους

Αγώνας για την αναρχία και την κοινωνική επανάσταση

αναρχικοί/αναρχικές

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό μηχανής φασίστα στις Τζιτζιφιές

Ο φασίστας Κώστας Βλάχος πέρα από νταραβέρια με ναρκωτικά στο βιογραφικό του περιλαμβάνονται ρατσιστικές επιθέσεις με κατσαβίδια σε μετανάστριες και μετανάστες, επιθέσεις σε αγωνιστές και αγωνίστριες, επιθέσεις σε πολιτικές εκδηλώσεις και τα ανδραγαθήματά του δεν έχουν τελειωμό. Για αυτόν τον λόγο τα ξημερώματα της Κυριακής 28 Ιουλίου κάψαμε ολοσχερώς την μηχανή του (ένα μαύρο T-MAX Yamaha με πινακίδα ΟΕΥ 748) έξω από την κατοικία του στην οδό Πλάτωνος 110 (στον 1ο όροφο) στις Τζιτζιφιές.

Τον φασισμό βαθιά κατάλαβέ τον, ΔΕΝ θα πεθάνει μόνος... ΤΣΑΚΙΣΕ ΤΟΝ

Αναρχικοί - Αναρχικές

Ανάληψη ευθύνης για τις επιθέσεις στις Δ.Ο.Υ. Χολαργού και Ζωγράφου

Το 2010, επί Πασοκ, εισάγεται το πρόστιμο των 6.000 ευρώ για τους ανυπότακτους. Όποιος προχωρά στην ανυποταξία και ακόμα περισσότερο στην ανυποταξία που συνδυάζεται με δημόσιο πολιτικό λόγο (ολική άρνηση στράτευσης) πρέπει να δεχτεί μια μίξη οικονομικής καταστολής και δικαστικών διώξεων. Το επιτάσσουν οι καιροί που λένε...

Όλοι αυτοί δεν έχουν δεχτεί και δέχονται τις συνέπειες των πράξεων τους μάταια. Μας δίνουν κουράγιο και ελπίδα. Νέες αρνήσεις θα ξεπηδάνε.

Η αλληλεγγύη σε όσους καταστέλλονται θα είναι διαρκής.

Τα ξημερώματα Κυριακής 12 και Τετάρτης 15 Αυγούστου επιτεθήκαμε στις Δ.Ο.Υ. Χολαργού (Ελ. Βενιζέλου 100) και Ζωγράφου (Πολυμήμου 1) σπάζοντας τις πόρτες τους. Οι

Δ.Ο.Υ. πέρα από το πλούσιο έργο τους στην οικονομική καταστολή των καταπιεσμένων, εφαρμόζουν και «στέλνουν» τα πρόστιμα στους ανυπότακτους και τους ολικούς αρνητές στράτευσης.

αναρχικές-αναρχικοί για την ανυποταξία στον κόσμο της εξουσίας

Επίθεση στα κεντρικά γραφεία του ομίλου επιχειρήσεων Μυτιληναίος

Στην ευρύτερη περιοχή των Γερατεινών εδώ και καιρό εκκρεμεί η αδειοδότηση εξόρυξης βωξίτη, αλλά και η εγκατάσταση ανεμογεννητριών. Και στις δυο περιπτώσεις εμπλέκονται εταιρίες που ανήκουν στον όμιλο Μυτιληναίου.

Στο όνομα την υποτιθέμενης ανάπτυξης, οι κάθε είδους επιχειρηματίες λειτουργούν σε καθεστώς πλήρους ασυδοσίας, έχοντας για συνεταίρους τους κρατικούς μηχανισμούς και φορείς, ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση είναι στην εξουσία. Αυτή η σχέση διαπλοκής του πολιτικού με τον επιχειρηματικό κόσμο, δομικό στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος, αφήνει πίσω της την απόλυτη καταστροφή.

Θα αντισταθούμε με κάθε μέσο και όσοι από τις τοπικές κοινωνίες αντιστέκονται θα έχουν την αλληλεγγύη μας.

Κράτος και κεφάλαιο δολοφονούν τη φύση

Σήμερα ήταν ο Μυτιληναίος, αύριο όποιος χρειαστεί

θα μας βρίσκει πάντοτε μπροστά του.

Αναρχική συλλογικότητα Ρουβίκωνας

Ανάληψη ευθύνης για την απαραίτητη ιστορική προσθήκη στο άγαλμα του μεγαλέκου

Ας είμαστε ειλικρινείς: Τι μάθαμε εμείς μέσα από την κυρίαρχη ελληνική ιστοριογραφία για τον Αλέξανδρο τον Γ' (γνωστός στα πέριξ και ως ο «Μέγας»); Ο Αλέξανδρος λοιπόν «διέδωσε τα φώτα του ελληνικού πολιτισμού ως τα βάθη της Ασίας», «εκπολίτισε τους βαρβάρους» και «απελευθέρωσε τους Έλληνες». Αυτά τα όμορφα πάνω κάτω είναι και τα στοιχεία που μπορεί να αντλήσει κάποιος από τα σχολικά εγχειρίδια ή τους official σύγχρονους ιστορικούς.

Την Τετάρτη 5 Σεπτεμβρίου λοιπόν, λίγες μόλις ημέρες πριν από ακόμη ένα «συλλαλητήριο για τη μακεδονία», επιλέξαμε να πραγματοποιήσουμε μια μικρή αισθητική παρέμβαση στο άγαλμα του μεγαλέκου, δίνοντας του μια πιο ταιριαστή κατ' εμάς ονομασία: «Αλέξανδρος ο μέγας σφαγέυς». Η κίνηση μας δεν έχει σκοπό την αποκατάσταση μιας κάποιας «ιστορικής αλήθειας», αλλά την υπενθύμιση σε όσες και όσους συμμετέχουν στις πατριωτικές αυτές μαζώξεις κάτω από τον ίσκιο του αγάλματος, πως το λαμπρό παρελθόν, βρίσκεται εδώ, προετοιμάζοντας ύπουλα τα εγκλήματα του μέλλοντος.

Σουαρέ Νουάρ, Φθινόπωρο του 2018

Ανάληψη ευθύνης για την επίθεση στο ΑΤ Ομόνοιας

Το βράδυ της 15ης Οκτωβρίου, ομάδα 50 συντρόφων και συντροφισών επιτέθηκε και πυρπόλησε την κλούβα, τα συμβατικά αστυνομικά οχήματα και την είσοδο του Α.Τ. Ομόνοιας. Στο συγκεκριμένο τμήμα υπάγεται η ομάδα ΔΙΑΣ, κάτω από τις μπότες της οποίας ψυχορράγησε ο Ζακ Κωστόπουλος/Zackie Oh και η οποία συνετέλεσε στη δολοφονία που διέπραξαν τα δύο αφηνιασμένα φασιστοειδή, ονόματι Ευάγγελος Δημόπουλος και Αθανάσιος Χορταριάς.

Η υπόθεση της δολοφονίας του γκέι οροθετικού ακτιβιστή, drag queen και δηλωμένα αντιφασίστα Ζακ ανοίγει μια σειρά λογαριασμών με τους δολοφόνους, όσους τους συγκαλύπτουν και τους απενοχοποιούν.

Ενάντια στον κόσμο της εξουσίας που επιβάλλει την εξατομίκευση, τον κοινωνικό εκφασισμό και την εκμετάλλευση, με όπλο μας τους συλλογικούς αγώνες να οικοδομήσουμε μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΝΑ ΟΠΛΙΣΤΟΥΜΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ

αναρχικές, αναρχικοί, κομμουνιστές, κομμουνίστριες

All Cops Are Bikers

*Ένα κείμενο για τον νέο
ρόλο της αστυνόμευσης
στις γειτονιές της πόλης*

Ένα νέο περίεργο είδος έχει κάνει την εμφάνισή του στην πόλη του Ηρακλείου: Οι ποδηλατόματσοι. Πρόκειται για μία νέα μονάδα μπάτσων που θα κυκλοφορούν περιπολώντας σε κεντρικούς δρόμους της πόλης κατά τη διάρκεια της μέρας. Για όσους τους έχουν πετύχει εν ώρα καθήκοντος, το πρώτο συναίσθημα που τους γεννάται είναι ένα αμήχανο γέλιο. Όλοι αναρωτιούνται πού είναι τα οχήματα μεγάλου κυβισμού, πού είναι οι μεγάλες μηχανές, πού είναι ο βαρύς εξοπλισμός και πού είναι το βαρύ μπατσικό τους βλέμμα. Αντί αυτών, βλέπουμε κάτι χαμογελαστούς τύπους με εφαρμοστές λευκές στολές, σορτσάκια και εξοπλισμό λες και πηγαίνουν σε πικ-νικ. Μήπως χάλασε η ελληνική αστυνομία ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο;

Background

Οι ποδηλατόματσοι, όσο γελοίοι και αν δείχνουν, στην πραγματικότητα εξυπηρετούν μία πολύ βασικότερη ανάγκη, αυτή του κράτους για συνεχή αστυνόμευση στην πόλη. Δεν είναι η πρώτη φορά που θεσπίζεται ένα αστυνομικό σώμα που δεν έχει τα χαρακτηριστικά του κλασικού τραμπούκου μπάτσου, αλλά αυτά του χαμογελαστού και εξυπηρετικού, που σκοπός του δεν είναι η καταστολή αλλά η πρόληψη. Δεν έχουν περάσει ούτε πενήντα χρόνια από τότε που δύο πανεπιστημιακοί, στην άλλη μεριά του ατλαντικού, ισχυρίστηκαν ότι το μέλλον της αποτελεσματικής αστυνόμευσης στην πόλη είναι να κυριαρχήσει η γνώμη ότι η αστυνομία δεν είναι ένα αποξενωμένο από την κοινωνία σώμα, αλλά κομμάτι της. Οι Γουίλσον και Κέλλινγκ, στο συγγραφικό έργο που έχουν παράγει, μας κάνουν σαφές ότι το πρόβλημα στις γειτονιές δεν είναι το βαρύ οργανωμένο έγκλημα, αλλά η μικρή και άτυπη παραβατικότητα. Στόχος της αστυνομίας πρέπει πλέον να είναι οι γκرافιτάδες που «βανδαλίζουν» τους τοίχους, οι μεθύστακες, άστεγοι και τοξικομανείς που χαλάνε την εικόνα των πεζοδρομίων, οι νεαροί και νεαρές που αράζουν σε πάρκα και πλατείες, και γενικά όσοι δεν συμβαδίζουν ή εχθρεύονται τα πρότυπα του νομοταγή και φιλήσυχου πολίτη. Από το έργο τους, που παραμένει μέχρι σήμερα γνωστό ως Θεωρία των Σπασμένων Τζαμιών¹, καταλήγουν ότι οποιαδήποτε αντικοινωνική συμπεριφορά υπάρχει και παίρνει έκταση μέσα σε μια γειτονιά είναι η πηγή που δημιουργεί και τροφοδοτεί το βαρύ οργανωμένο έγκλημα. Η λύση που προτείνουν στις αρχές για να αντιμετωπιστεί αυτό το πρόβλημα είναι πεζές περιπολίες αστυνομικών, οι οποίες θα καταστέλλουν από τη ρίζα οποιαδήποτε αντικοινωνική (πολλές φορές μη παραβατική) συμπεριφορά, ενώ παράλληλα θα χτίζουν μία άμεση σχέση με όσους τους βλέπουν με καλό μάτι στη γειτονιά, δηλαδή μαγαζάτορες και μικροαστούς ρουφιάνους.

Στην πόλη όμως υπάρχουμε και εμείς

Εμείς που προσπαθούμε να επιβιώσουμε μέσα στην πολυέξοδη και γεμάτη καταπίεση καθημερινότητα. Σχολή, σχολείο, φροντιστήρια, δουλειά είναι η ρουτίνα που μας εξοντώνει. Αφραγκίες, τραμπουκισμοί από μπάτσους και κάθε λογής φασίστα, σεξιστή και ομοφοβικό είναι η πραγματικότητα με την οποία ερχόμαστε κάθε μέρα αντιμέτωποι. Απέναντι σε όλη αυτή τη σαπίλα, εμείς προσπαθούμε να επιβιώσουμε. Τα βγάζουμε πέρα διεκδικώντας τον χώρο και τον χρόνο μας μέσα στην πόλη. Κάθε Σαββατοκύριακο τα πάρκα, οι πλατείες, οι πεζόδρομοι ακόμα και άκυρα παγκάκια αποκτούν ζωή από παρέες. Παρέες αντρών και γυναικών, ντόπιων και μεταναστών που έχουν έναν κοινό τρόπο αντίληψης για την κοινωνία και τις ανθρώπινες σχέσεις. Είμαστε εμείς που ντυνόμαστε περίεργα, ακούμε πανκ και χιπ χοπ, βάφουμε συνθήματα σε τοίχους, πηγαίνουμε γήπεδο και δεν γουστάρουμε ή δεν έχουμε τα λεφτά να διασκεδάσουμε σε μαγαζιά. Παρέες που σχηματίζουμε από ανάγκη. Από την ανάγκη μας στον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο που έχουμε, να τον περνάμε με δικούς μας ανθρώπους, που έχουν τα ίδια βιώματα και προβλήματα με εμάς. Διεκδικούμε δηλαδή τον δικό μας δημόσιο χώρο, γι' αυτό και δημιουργούμε πρόβλημα. Δεν προσαρmozόμαστε στα πρότυπα του μικροαστού-νοικοκυραίου που μας πλασάρει το κράτος και τα αφεντικά. Γι' αυτό μας κατηγορούν ως άτυπους παραβάτες, και γι' αυτό δεχόμαστε καθημερινά την καταστολή τους.

Ο ρόλος του ποδηλατόματσου

Θεωρίες σαν αυτή που παρουσιάσαμε παραπάνω υπάρχουν για να εφαρμόζονται, και το ελληνικό κράτος δεν θα άφηνε ποτέ μια τόσο λαμπρή θεωρία έξω από τα σχέδιά του. Παρότι το κράτος ισχυρίζεται ότι το αντικείμενο των αθλητικών μας φίλων με τα ποδήλατα θα είναι μόνο οι κλήσεις και οι τουρίστες, τα στατιστικά καταπολέμησης παραβατών είναι

εξαιρετικά. Όπως αναφέρεται στη σελίδα του Αθήνα 9.84², μόνο μέσα στο 2017, οι ποδηλατόματσοι της Αθήνας προχώρησαν σε:

- 1.074 ελέγχους ατόμων
- 69 προσαγωγές
- 9 συλλήψεις

*Θα είναι οι ήρωες των επιχειρηματιών,
κρατώντας τους δρόμους καθαρούς από
όσους χαλάνε τη βιτρίνα του μαγαζιού, και
εμποδίζουν τα κέρδη. Θα προστατεύουν τη
δημόσια και ιδιωτική περιουσία από νεαρούς
που τη «βανδαλίζουν». Θα αποτελούν
ένα σώμα ικανό να επεμβαίνει και να
περιθωριοποιεί τους ανεπιθύμητους, χωρίς οι
πολίτες να νιώθουν ενοχλημένοι.*

Με άλλα λόγια, αποτελούν ένα πλήρως ενεργό και λειτουργικό κομμάτι της ελληνικής αστυνομίας που συνδυάζει φιλική εικόνα και καταστολή. Θα είναι οι ήρωες των επιχειρηματιών, κρατώντας τους δρόμους καθαρούς από όσους χαλάνε τη βιτρίνα του μαγαζιού, και εμποδίζουν τα κέρδη. Θα προστατεύουν τη δημόσια και ιδιωτική περιουσία από νεαρούς που τη «βανδαλίζουν». Θα αποτελούν ένα σώμα ικανό να επεμβαίνει και να περιθωριοποιεί τους ανεπιθύμητους, χωρίς οι πολίτες να νιώθουν ενοχλημένοι. Γιατί; Διότι ο μέσος αδιάφορος και ανασφαλής πολίτης θα τους ξέρει με το μικρό τους, θα τους χαιρετά και θα τους νιώθει ως φίλους και γείτονες, αντί για στρατιωτικοποιημένους τραμπούκους.

Προφανώς οι περιπολίες με ποδήλατα θα είναι πλήρως εναρμονισμένες με τα υπόλοιπα κομμάτια των μπάτσων, με αποτέλεσμα μία καλά αστυνομοκρατούμενη πόλη. Χρόνια τώρα χτίζεται όλο αυτό το καθεστώς που ονομάζουμε «θεωρία των σπασμένων τζαμιών», «δόγμα μηδενικής ανοχής» ή όποιο άλλο όνομα εφεύρουν, για να μας πουν ότι «το πρώτο και τελευταίο πράγμα που θα βλέπετε μέσα στην μέρα σας είναι μπάτσοι». Τα τελευταία χρόνια, όλο και περισσότεροι ΔΙΑδες και ΟΠΚΕ καταλαμβάνουν τις πλατείες και τα πάρκα μας, κάνουν αναίτιες ψαχτικές, προσαγωγές και τραμπουκίζουν. Οι ασφαλίτες κυκλοφορούν σε κάθε σημείο της πόλης, ενώ διάφορες πρωτοβουλίες «αγανακτισμένων» κατοίκων διαμαρτύρονται και ζητούν όλο και περισσότερη ασφάλεια. Τα MAT έχουν στρατοπεδεύσει στην πλατεία Ελευθερίας και τα μπατσικά κάνουν τα κονέ τους στις καφετέριες.

Όλα αυτά τα λέμε επειδή αντιλαμβανόμαστε ότι κάτω από τα εκτυφλωτικά φώτα της πόλης, τους τουρίστες και τα ακριβοστολισμένα μαγαζιά, δίνεται μία μάχη. Μία μάχη χαμηλής έντασης αλλά αδιάκοπη και συνεχώς αυξανόμενη. Τοίχο με τον τοίχο, στενό το στενό, πάρκο το πάρκο δίνεται μια μάχη για την πόλη και τελικά για την ίδια μας την ύπαρξη. Και εμείς δεν σκοπεύουμε να χάσουμε.

Θα τα ξαναπούμε σύντομα...

■/ **Bellum Urbi - Αντιεξουσιαστική ομάδα στο Ηράκλειο,
Ιούνης 2018**

Πηγές:

1. Σπασμένα Τζαμιά, έκδοση από unfair play, Αρχείο 71
2. <http://www.athina984.gr/2018/05/23/tria-chronia-stin-athina-podilates-astynomiki/>

Στον Λάκκο του gentrification

Στο Ηράκλειο λίγα μέρη απέμειναν να θυμίζουν αυτούς που αντιστάθηκαν και δεν συμβιβάστηκαν με την κοινωνική νομιμότητα της εποχής. Ο Λάκκος, μια συνοικία στο κέντρο της πόλης, αποτελεί μια ιστορικά κατεκτημένη περιοχή των ανθρώπων του περιθωρίου, που με την αντιφατική τους ζωή έρχονταν σε σύγκρουση, και αντιστέκονταν στην αστική τάξη του τότε.

Όλα ξεκίνησαν στις αρχές του προηγούμενου αιώνα με το «Διάταγμα περί χαμαιτυπείων», που συγκέντρωνε όλα τα πορνεία σε μια οριοθετημένη περιοχή - στη συγκεκριμένη περίπτωση στην περιοχή του Λάκκου. Η περιοχή άρχισε γρήγορα να γίνεται γνωστή για τους μάγκες, τους τεκετζήδες, τους ρεμπέτες, τους χασισέμπορους και γενικότερα για τον περιθωριακό τρόπο ζωής και διασκέδασης.

Απαξιωμένοι από την υπόλοιπη κοινωνία, μέσα σε δύσκολες συνθήκες κατάφεραν να γράψουν τη δική τους ιστορία σε έναν τόπο που τους περιφρονούσε διαρκώς. Με τις μουσικές του, τους τεκέδες και τον παράνομο τρόπο ζωής αποτελούσε ένα μόνιμο βάρος για την τοπική κοινωνία, που προσπαθούσε απεγνωσμένα να αποτινάξει τα οθωμανικά της στοιχεία και να εξευρωπαϊστεί ακολουθώντας τα δυτικά πρότυπα ζωής. Ο Λάκκος όμως αντιστάθηκε, και, ιδιαίτερα μετά τη μικρασιατική καταστροφή και την ανταλλαγή πληθυσμών, αποτέλεσε το καταφύγιο για πολλούς πρόσφυγες που μάχονταν για την επιβίωση.

Το χρονικό της καταστροφής

Μέχρι πρόσφατα ο Λάκκος αποτελούσε μια διαφορετική γειτονιά του Ηρακλείου. Ήταν το μέρος όπου συμβίωναν οικογένειες λαϊκών στρωμάτων, φοιτητές, μετανάστες και ρομά, καθώς παρέμενε μια περιοχή ξεχασμένη, μακριά από επενδυτικά σχέδια και «αναπτυξιακά πλάνα».

Φυσικά οι παρεμβάσεις από τον δήμο Ηρακλείου δεν έλειψαν ποτέ. Με τη συμβολή του εδώ και μερικές δεκαετίες, μέρα με την μέρα, χάνεται και ένα σημαντικό κομμάτι του ιστορικού ιστού της περιοχής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η ανέγερση του ογκώδους πολιτιστικού κέντρου, ενός συνδυασμού κακής αρχιτεκτονικής που θα μπορούσε κάλλιστα να χαρακτηριστεί τερατούργημα από μπετό, πέτρα και μέταλλο. Φυσικά πέρα από τους λάθος προϋπολογισμούς, τις δεκαετίες που πέρασαν μέχρι να ολοκληρωθεί, και τους «χώρους πολιτισμού» που εν τέλει δημιουργήθηκαν (βλ. συνεδριακοί χώροι προς ενοικίαση, εμπορικά καταστήματα, γραφεία, art cafe), αυτό το κτίριο έκτρωμα εκτείνεται μόλις λίγα μέτρα από τον Λάκκο καταστρέφοντας τον μορφολογικό και πολεοδομικό χαρακτήρα της περιοχής, και αναδεικνύοντας για ακόμη μια φορά τον μικροαστισμό και τη συνεχή οικονομική εκμετάλλευση των αρχών. Όμως, η «ανάδειξη

και αξιοποίηση της περιοχής» από τον δήμο έχει γίνει περισσότερο αισθητή με την ολοκληρωτική ισοπέδωση του μεγαλύτερου μέρους της περιοχής. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η ιστορική συνοικία

Φυσικά οι παρεμβάσεις από τον δήμο Ηρακλείου δεν έλειψαν ποτέ. Με τη συμβολή του εδώ και μερικές δεκαετίες, μέρα με την μέρα, χάνεται και ένα σημαντικό κομμάτι του ιστορικού ιστού της περιοχής.

Πηγάδα στις βόρειες παρυφές του Λάκκου, το νοσοκομείο των μολυσματικών ασθενειών, ιστορικά κτίρια στην οδό Σπιναλόγκας και το νοσοκομείο των Αφροδισίων. Αρχές του χρόνου, ο δήμος με πρόσχημα την ανάπλαση της παλιάς πόλης και την εφαρμογή ενός ευρύτερου δικτύου διανοίξεων (τελείως τυχαία δίπλα στο πολιτιστικό κέντρο), προχώρησε στην κατεδάφιση κτισμάτων σε έναν από τους πιο ιστορικούς δρόμους της περιοχής, βάζοντας σε εφαρμογή το σχέδιο πόλης του '36.

Άξια αναφοράς είναι η απάντηση του δήμου στις αντιδράσεις που προέκυψαν:

«Επίσης, από την πρώτη στιγμή (η δημοτική αρχή) έσκυψε πάνω από υποβαθμισμένες περιοχές, όπως ο Λάκκος και η Αγία Τριάδα, στηρίζοντας εμπράκτως την προσπάθεια να αποκτήσουν νέα ζωή και ιδιαίτερη πολιτιστική ταυτότητα. Είτε με έργα (ασφαλτοστρώσεις, φυτεύσεις, εξωραϊστικές παρεμβάσεις, ολοκλήρωση επιτέλους της έγκρισης της μελέτης ανάπλασης της Αγίας Τριάδας - με την πολύτιμη συμβολή του τοπικού περιβαλλοντικού συλλόγου), είτε με την υποστήριξη σημαντικών εθελοντικών δράσεων και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων.

Είναι, συνεπώς, τουλάχιστον άδικο να κατηγορείται για αδιαφορία σχετικά με τις ιστορικές συνοικίες του Ηρακλείου ή για εφήμερη λογική εξωραϊσμού».

Από την άλλη μεριά, σημαντική συμβολή για την απόκτηση νέας ζωής και ιδιαίτερης πολιτιστικής ταυτότητας έχουν οι καταστηματαρχές και οι φιλήσυχοι μικροαστοί της περιοχής, που με μια αηδιαστική επιστολή στις δημοτικές αρχές ζητούν την άμεση κατεδάφιση του παλιού κτιρίου του υγειονομικού που βρίσκεται στη πλατεία του Λάκκου, καθώς «ελλοχεύει ο κίνδυνος κατάληψης από ομάδες ρομά που έχουν εκδιωχθεί από οικίες της περιοχής».

Μιας και το γενικό καλό θέλει θυσιές για να επιτευχθεί το τρίπτυχο ησυχία, τάξη και ασφάλεια, να εξασφαλιστεί το άβατο του κτιρίου, και να περιοριστεί η παραβατικότητα της περιοχής, καθώς όπως τονίζεται σε μια ευαίσθητη και αναπτυσσόμενη περιοχή δεν χωράει άλλη μια κατάληψη Ευαγγελισμού (και προφανώς είναι σε θέση να κρίνουν ποιος χωράει και ποιος όχι), η εν λόγω επιστολή εμπεριείχε και έναν αριθμό προτάσεων προκειμένου να βοηθήσει στο

έργο των αρχών. Συγκεκριμένα, η διακοπή παροχής υδροδότησης, η χρήση συναγερμού, η φύλαξη με security 24ώρες το 24ωρο, η ασφάλιση χωρίς δυνατότητα παραβίασης των θυρών και των παραθύρων

αλλά και η επιτάχυνση των διαδικασιών κατεδάφισης μετά την εκκένωση του κτιρίου, ανεξάρτητα από τις εργασίες ανέγερσής του, μας υπενθυμίζουν για ακόμη μια φορά το πώς λειτουργεί η κανιβαλιστική κοινωνία σε βάρος των καταπιεσμένων-περιθωριακών υποκειμένων, και γενικότερα στους εχθρούς του κράτους. Μέσα σε λίγους μήνες μπάτσοι εισβάλλουν στο κτίριο του υγειονομικού και κάνουν έξωση στους ρομά που είχαν βρει καταφύγιο, ενώ νωρίτερα τον ίδιο χρόνο είχε πραγματοποιηθεί έξωση από τα σπίτια τους με παρουσία διμοιρίας των ΜΑΤ.

Τέτοια παραδείγματα μας βοηθούν να δούμε ξεκάθαρα ποιοι είναι απέναντί μας. Ο μικροαστός, ο νοικοκυραίος και το αφεντικό-βιοπαλαιστής αποτελούν τους βασικότερους πυλώνες του κράτους, που όσο και αν θέλουν να αυτοπαρουσιάζονται ως τίμιοι οικογενειάρχες και φιλήσυχοι πολίτες, είναι εκείνοι που θα παίξουν πιο εύκολα τον ρόλο του καταπιεστή, του ρουφιάνου, του μπάτσου, και που τόσο αβίαστα θα ξεπουλήσουν κάθε χιλιόστο της ελευθερίας τους για τη δήθεν προστασία της περιουσίας τους.

Εξευγενισμός και art washing

Η έννοια του gentrification συνδέεται άμεσα με τη σχέση του καλλιτεχνικού χώρου με την κτηματαγορά. Ομάδες καλλιτεχνών ιχνηλατούν κατάλληλες περιοχές, οι οποίες αντανakλούν πολεοδομικά και κοινωνικά την καθημερινότητα των χαμηλών οικο-

νομικά στρωμάτων και μειονοτήτων (όπως ρομά, φοιτητές, μετανάστες), το οποίο στα μάτια των μπουρζουάδων καλλιτεχνών φαντάζει ρομαντικό, με σκοπό να μεταλλάξουν βίαια αυτή την καθημερινότητα στα δικά τους καπιταλιστικά πρότυπα αισθητικής και ανάπτυξης.

Όλο αυτό το πανηγυράκι προσωπικής ανέλιξης ανοίγει διάπλατα τις πόρτες για επενδυτές και ιδιώτες, οι οποίοι επωφελοόμενοι των χαμηλών τιμών των ακινήτων βρίσκουν ελεύθερο πεδίο για κέρδος, πλάσaronτας εναλλακτικό προφίλ. Ανακαινίσεις σπιτιών, μαγαζιά και πολιτιστικά κέντρα εκτοξεύουν τις τιμές των ακινήτων,

με άμεσο αποτέλεσμα τον σταδιακό εκτοπισμό του πληθυσμού της περιοχής που δεν έχει τη δυνατότητα να ανταπεξέλθει στα νέα δεδομένα. Σε περιπτώσεις δε που αυτοί οι πληθυσμοί συμπεριλαμβάνουν μειονότητες που ενεργοποιούν τα ρατσιστικά ένστικτα της μικροαστικής σαπίλας, αυτός ο εκτοπισμός πραγματοποιείται με τις ευχές και πλάτες της εκάστοτε τοπικής αυτοδιοίκησης. Και ενώ οι φιλελεύθεροι κα(πιτα)λοτεχνίτες πλάσaron την επιχειρηματολογία περί δήθεν έλλειψης αισθητικής όσων αντιδρούν, δράσεις και κινήματα ξεπηδούν σε όλο τον κόσμο, απαρτιζόμενα και από καλλιτέχνες, που τάσσονται ενάντια στο art washing, αναγνωρίζοντας την κοινωνικοπολιτική διάσταση του εξευγενισμού και την εκ διαμέτρου αντίθεση του street art και του graffiti.

Τα παραδείγματα εξευγενισμένων πόλεων αυξάνονται συνεχώς μέρα με την μέρα, και δεν χρειάζεται να πάμε μακριά για να τα παρατηρήσουμε. Περιοχές όπως η Πλάκα και το Μεταξουργείο αποτελούν ένα ευδιάκριτο παράδειγμα εξευγενισμού σύμφωνα με τα ελληνικά πρότυπα.

Με βασικό παράγοντα το κράτος, από το 1979 και μετά, τα έργα ανάπλασης και ανάδειξης του ιστορικού ιστού της περιοχής μετέτρεψαν τους δρόμους της Πλάκας σε ένα αποστειρωμένο τουριστικό θέρετρο. Οι πεζοδρομήσεις, ο καθορισμός χρήσεων γης, η τροποποίηση του ισχύοντος ρυμοτομικού σχεδιασμού και των όρων δόμησης, ώστε να μείνει ανέπαφος ο παραδοσιακός πολεοδομικός ιστός, και άλλα μέτρα προστασίας και συντήρησης του μορφολο-

► γικού περιβάλλοντος της περιοχής είχαν σκοπό την αναβάθμιση και την οικονομική της ανάπτυξη. Η αξία της γης αυξήθηκε κατακόρυφα, και τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα που ουσιαστικά συνέθεταν

λιακούς χώρους. Όταν λοιπόν κράτος και κεφάλαιο δείχνουν το πραγματικό πρόσωπο της ανάπτυξης και των επιχειρηματικών πλάνων, τότε ο βίαιος εκτοπισμός των από τα κάτω είναι μονόδρομος.

Το πρώτο κομμάτι εξευγενισμού είχε ήδη έρθει, καθώς κύριο μέλημα όλων αυτών ήταν να εκδιωχθούν από κοινή θέα οι ρομά, οι ουσιοεξαρτώμενοι και οποιοδήποτε άτομο δεν διαθέτει το κατάλληλο budget.

τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της περιοχής ήταν φανερό ότι δεν είχαν χώρο σε αυτά τα σχέδια. Στην Πλάκα της τουριστικής ταβέρνας, των μαγαζιών σουβενίρ και των βιτρινών gallery, η συνοικία πέθανε.

Από την άλλη μεριά, το παράδειγμα του Μεταξουργείου μας δείχνει ακόμη πιο έντονα την βαθιά σύνδεση τέχνης-gentrification. Η ανάπλαση της περιοχής ξεκίνησε το 2004 περιλαμβάνοντας πεζοδρομήσεις αλλά και ένα γενικότερο πλάνο αξιοποίησης του κτιριακού δυναμικού, που παρέμενε ανεκμετάλλευτο λόγω πρόσφατης αποβιομηχάνισης. Τα εγκαταλειμμένα εργοστάσια και βιομηχανίες, που για αρκετούς άστεγους και μετανάστες αποτελούσαν το μοναδικό τρόπο επιβίωσης, μετατράπηκαν σε εκθεσιακούς και συνau-

THE LAKKOS PROJECT

Ο Λάκκος δεν θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση, καθώς είναι και αυτός μια συνοικία όπου ιστορικά έβρισκαν καταφύγιο τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, και παράλληλα διατηρεί τα κτίρια και τον χαρακτήρα περασμένων δεκαετιών. Παλιές μονοκατοικίες, τούρκικη αρχιτεκτονική, ξύλινοι οντάδες, κρήνες και στενά σοκάκια σχηματίζουν ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα γειτονιάς. Μιας γειτονιάς που είχε την ατυχία να ανακαλυφθεί από «εναλλακτικούς» καλλιτέχνες, που με πρόσχημα την ανάδειξη της περιοχής και τη διάσωση των σπιτιών, δημιούργησαν μια ομάδα με επίκεντρό τους τον Λάκκο, με όνομα “The lakkos project”.

Αρχικά το project ξεκίνησε πλασάροντας

την ιστορικότητα της περιοχής, δημιουργώντας τοιχογραφίες με θεματολογία ορμώμενη από την εργατική τάξη του παρελθόντος (πχ. ρεμπέτες), παίρνοντας άδειες από τον δήμο και τους εκάστοτε μαγαζάτορες. Σύντομα, ο Λάκκος και η κεντρική του πλατεία, η οποία καταλήφθηκε από τραπεζοκαθίσματα, γίνανε πόλος έλξης για κάθε χίπστερ μεσοαστό ηρακλειώτη. Ιδιοκτήτες και μαγαζάτορες είδανε το πρώτο τους κέρδος, και άρχισαν να ενισχύουν περαιτέρω αυτό το εγχείρημα, πληρώνοντας για τον καλλωπισμό της ιδιοκτησίας τους, η οποία αναδεικνυόταν όλο και περισσότερο, αφού εν μέσω αυτής της κατάστασης τα παιδιά των ρομά, που μέχρι πρότινος έπαιζαν στην πλατεία, αναγκάστηκαν να αποσυρθούν στα γύρω πάρκα και στενά. Το πρώτο κομμάτι εξευγενισμού είχε ήδη έρθει, καθώς κύριο μέλημα όλων αυτών ήταν να εκδιωχθούν από κοινή θέα οι ρομά, οι ουσιοεξαρτώμενοι και οποιοδήποτε άτομο δεν διαθέτει το κατάλληλο budget. Οι καλλιτέχνες και το lakkos project είδανε και αυτοί τα πρώτα τους κέρδη, καθώς με τη διαφήμιση των έργων τους άρχισαν να κλείνουν δουλειές. Σύντομα, και παράλληλα με την εκδίωξη των «ανεπιθύμητων» της περιοχής, έρχεται η εισαγωγή των «επιθυμητών». Στην περιοχή φυτρώνουν Art-Residency που προσκαλούν καλλιτέχνες, καταστρέφοντας τοίχους και graffiti,

ζωγραφίζοντας πάνω τοιχογραφίες που αναπαριστούν αμάξια, χαρούμενα ετερόφυλα ζευγάρια, και θαλασσογραφίες με μηνύματα «Η ειρήνη είναι εφικτή», ως μια μοντέρνα *raux romana*. Η ευθύνη που θέλει να αποποιηθεί το κάθε απολιτικό υποκείμενο, σε εμάς είναι ξεκάθαρη, όπως και η ευθύνη του lakkos project. Ο Λάκκος πλέον έχει γίνει -αφού έτσι αντιμετωπίστηκε από αυτό το project- τίποτε άλλο από ένα εμπορικό προϊόν προς εκμετάλλευση. Στον Λάκκο ήδη έχουν εμφανισθεί τα πρώτα διμερίσματα *airbnb*, «εναλλακτικά» *hostel*, άνοδος ενοικίων και εκτοπισμός των ασθενέστερων στρωμάτων είτε με οικονομικούς όρους, είτε με όρους καταστολής.

Ενάντια σε κάθε εμπορευματοποίηση του δημόσιου χώρου, ενάντια σε κάθε διωγμό ρομά, μετανάστη και οποιοδήποτε καταπιεζόμενο υποκειμένου, στεκόμαστε αμείλικτοι και έτοιμοι να υπερασπιστούμε τις γειτονίες μας και την ελευθερία μας. Στη μάχη της καθημερινής επιβίωσης λοιπόν, είναι δική μας ευθύνη να μην αφήσουμε κράτος και κεφάλαιο να εκπληρώσουν τα σχέδια ενός δυστοπικού μέλλοντος που έχει χώρο μονάχα για λίγους.

✍️ *valiacalda*

■ Για την ασφυξία στη μητρόπολη

Η αθηναϊκή μητρόπολη υποδέχτηκε φέτος, και ιδιαίτερα τους καλοκαιρινούς μήνες, εκατομμύρια τουρίστες και τουρίστριες. Κατέφθασαν με ποικίλους τρόπους, έμειναν στην πόλη για κάποιες μέρες, βγήκαν για βόλτες, κατανάλωσαν, διασκέδασαν, κίνησαν τη βαριά βιομηχανία της χώρας, τον τουρισμό! Η ατμομηχανή της χώρας, έσυρε την οικονομία ακόμη μερικά μέτρα.

Έτσι, όλες οι γειτονίες της Αθήνας -και άλλων πόλεων/τουριστικών θερέτρων φυσικά- γίνονται ξαφνικά εύφορο έδαφος για χρήμα. Όπου όμως υπάρχει ζήτηση, υπάρχει και προσφορά. Οι ιδιοκτήτες δεν έχασαν την ευκαιρία, και βάλαν ό,τι είχαν και δεν είχαν στην πλατφόρμα ενοικίασης *airbnb*. Οι εταιρίες αγοράζουν κτήρια με σκοπό να τα αξιοποιήσουν τουριστικά. Η εύρεση κατοικίας δυσκολεύει, τα ενοίκια ανεβαίνουν ραγδαία. Ακόμη και γειτονίες, που κατά τα ΜΜΕ είναι απροσπέλαστες λόγω των κινδύνων που караδοκούν σε κάθε γωνία, χρησιμοποιήθηκαν από δεκάδες εκατοντάδες τουρίστες.

Τα Εξάρχεια αποτελούν ως γειτονία ένα ενδιαφέρον παράδειγμα. Συνορεύουν με τον λόφο του Στρέφη, το Πεδίον του Άρεως και το Κολωνάκι. Είναι προφανές ότι αυτό το γεωγραφικό κομμάτι της πόλης, που είναι δίπλα σε πάμπολλες τουριστικές ατραξιόνες, δεν μπορεί να μείνει ανεκμετάλλευτο. Απλώς δεν συμφέρει. Πόσο δε μάλλον, ο λόφος πάνω από τη γειτονία που αποτελεί μία διέξοδο στον δημόσιο χώρο, σε χώρο έστω και λίγου πρασίνου μέσα στο κέντρο της πόλης, σε έναν χώρο που φιλοξενεί πληθώρα εκδηλώσεων χωρίς αντίτιμο κτλ.

Με αυτά στο μυαλό μας, κατανοούμε γιατί ο λόφος δεν μπορεί να μείνει «ανεκμετάλλευτος» από τα αφεντικά. Ο λόφος περνά σε μία φάση εξευγενισμού -και μάλιστα ραγδαίου-, που σκοπό έχει να μεγιστοποιήσει τα κέρδη των αφεντικών, με κύριους ρυθμιστές το κράτος και τη δημοτική αρχή.

Μέσα σε αυτό το γενικότερο πλαίσιο, εκκενώνεται και κατεδαφίζεται στις αρχές του καλοκαιριού το κατειλημμένο γυμναστήριο, το οποίο στεγαζόταν στον λόφο του Στρέφη, και μάλιστα πολύ κοντά σε μόνιμα σταθμευμένες αστυνομικές δυνάμεις, έξω από το σπίτι του Α. Φλαμπουράρη, επί της Βουλγαροκτόνου. Δεν μας παραξενεύει η επίθεση του κράτους σε ακόμη έναν χώρο αγώνα και αυτοοργάνωσης. Όπως δεν μας παραξενεύουν και κάποιες «συμπτώσεις».

Πόσο τυχαία μπορεί να θεωρηθεί η εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψης μόνο λίγο καιρό αφού άνοιξε πολιτικά το ζήτημα της υπεράσπισης του λόφου μέσα από οριζόντιες και ανοιχτές συνελεύσεις;

Ή κατά πόσο εντάσσεται στην ολομέτωπη επίθεση του κράτους και άλλων θεσμικών φορέων στην ύπαρξή μας στον δημόσιο χώρο, χωρίς άδειες και μεσολάβηση; Από τις απαγορεύσεις κάθε εκδήλωσης στην πλατεία Πρωτομαγιάς (πλην των αδειοδοτημένων, αν και με παρουσία ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων), μέχρι τις εκδηλώσεις-φιέστες του δήμου στον λόφο του Στρέφη, μας δηλώνεται ανοιχτά ότι, ή θα έρθετε στα μέτρα μας, ή θα σας καταστέλλουμε.

Το κράτος, ο δήμος και τα αφεντικά, δεν μας αφήνουν χώρο. Θα πρέπει εμείς να τον διεκδικούμε. Ή θα βυθιστούμε στην αφομοίωση μέσω της αδειοδότησης των υπάργξεών μας στην πόλη ή θα αντισταθούμε σε κάθε είδους -νέας ή παλαιάς κοπής- επιβολή, από όπου και αν προέρχεται.

**Αλληλεγγύη στο κατειλημμένο γυμναστήριο
Αλληλεγγύη στις καταλήψεις
Να επανοικειοποιηθούμε τον δημόσιο χώρο,
απέναντι σε κράτος, αφεντικά, δημοτική αρχή
και κάθε λογής ιδιοκτήτες**

✍️ *καρόσι*

«Χανιά Παρών» πάντα εμείς

Η πόλη των Χανίων είναι ένας από τους πιο δημοφιλής προορισμούς της Κρήτης. Ιδιαίτερα το παλιό λιμάνι, ή για τους ντόπιους «κολόμπο». Στο κολόμπο λοιπόν βρίσκεται και ένα πολύ μεγάλο μέρος της τουριστικής και όχι μόνο διασκέδασης. Από τις γιγάντιες καφετέριες, τα μπαρ, τα εστιατόρια, τα μαγαζιά με σουβενίρ, τα ξενοδοχεία και τα νέα εναλλακτικά ξενοδοχεία, τα λεγόμενα και ως “Boutique Hotels”, που έχουν εξαπλωθεί σαν μανιτάρια σε όλη την πόλη (άραγε πόσο εναλλακτικά είναι αφού κοντεύουν να κυριέψουν την παλιά και όχι μόνο πόλη;).

Σε αυτό τον βούρκο της μαζικής διασκέδασης υπάρχουν, όπως και σε κάθε πολυσύχναστη περιοχή, μικροπωλητές, μουσικοί του δρόμου, επαίτες και κάθε λογής περφόρμερς, που στα μάτια των αφεντικών μοιάζουν με μιάσματα που χαλάνε την εικόνα της περιοχής, και το πρεστίτζ των κιτς βιτρινών τους. Έτσι, οι μαγαζάτορες του παλιού λιμανιού αποφάσισαν στην αρχή της σεζόν να βάλουν τα τσιράκια τους σε ρόλο μπάτσου να φυλάνε την βιτρίνα του λιμανιού, απομακρύνοντας και τραμπουκίζοντας όποιον προσπαθεί να βγάλει μεροκάματο χωρίς να έχει τα απαραίτητα έγγραφα και αισθητικά προσόντα [sic]. Όπως είναι λογικό, τα διάφορα συμβάντα στο λιμάνι μαθεύτηκαν γρήγορα στην μικρή πόλη των Χανίων, και έτσι με γρήγορα αντανakλαστικά συστάθηκε πρωτοβουλία για το εν λόγω θέμα, που έκανε παρέμβαση στον φάρο του λιμανιού με γιγαντοπανό, με κεντρικό σύνθημα «η πόλη δεν ανήκει στα αφεντικά και στους μπράβους»· γιγαντοπανό που μετέπειτα κρεμάστηκε στον τοίχο του λόφου Καστέλι.

Αυτό φαίνεται να ενόχλησε πολύ κόσμο, και το ενδιαφέρον σημείο είναι ότι μαγαζάτορες και ο Δήμος απειλήσαν την αρχαιολογία να αναλάβει δράση, με επιχείρημα ότι δεν γίνεται σε ένα μνημείο να αναρτάται πανό και οτιδήποτε άλλο. Μετά από δυο μέρες, και σε ρόλο κομάντο, η αρχαιολογία ξεκρεμάει το πανό τα χαράματα. Παρόλα αυτά οι παρεμβάσεις συνεχίζονται με τρικάκια, κείμενα και γενικότερα με αισθητή παρουσία της πρωτοβουλίας στην παλιά πόλη. Έτσι, οι μπράβοι φάνηκαν αρχικά να «μαζεύονται».

6 Ιούνη και στα media επικρατεί αναβρασμός για την ονοματοδοσία της Μακεδονίας· αηδιαστικά, προσβλητικά και ανιστόρητα συλλαλητήρια ξεπηδούν εδώ και εκεί ανά την Ελλάδα. Στα γραφικά Χανιά γίνεται το δεύτερο εθνικιστικό ιντερνετικό κάλεσμα, αυτή την φορά από ομάδα στο facebook με την επωνυμία «Χανιά Παρών», για την υπεράσπιση του ονόματος της Μακεδονίας (στο πρώτο δεν πάτησε ούτε αυτός που το κάλεσε, τον Γενάρη του ίδιου έτους, μετά από κατάληψη της πλατείας αγοράς από αντιφασιστικό και αναρχικό κόσμο). Ένα μικρό κομμάτι του αντιφασιστικού και αναρχικού κόσμου προσπαθεί να ξανακαταλάβει την πλατεία της αγοράς. Προς έκπληξή του, εκεί βρισκόταν νωρίτερα ένα τσούρμιο μπράβων, φασιστών και λοιπής πατριδόπληκτης πλέμπας. Η ώρα περνούσε και το σώμα της παρέμβασης άρχισε να είναι αριθμητικά ανίσχυρο να κρατήσει την πλατεία, έτσι και αποφάσισε να οπισθοχωρήσει με τους μπράβους, τους φασίστες και τους μπάτσους να επιτίθενται κατά μέτωπο όλοι μαζί και αγαπημένοι με την κλασική τους βαναυσότητα. Η επίθεση αποκρούστηκε από την περιφρούρηση αλλά δυστυχώς κατέληξε με 3 συλλήψεις. Ο πατριωτικός όχλος, γνωστός για την θρασύδειλία του, αλλά και για την άριστη συνεργασία με τους μπάτσους, δεν έχασε ευκαιρία να λιντσάρει και να χτυπήσει τρεις δεμένους πισθάγκωνα ανθρώπους. Στη συνέχεια δε, το ξύλο συνεχίστηκε και στο μπατσομέγαρο από τους γνωστούς ασφαλίτες της πόλης.

Αμέσως ο κόσμος προέβη σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στο μπατσομέγαρο, αλλά και σε

περιφρούρηση της κατάληψης Rosa Nera, με τους φασίστες να τριγυρνούν στο λιμάνι σε απόσταση ασφαλείας, προφανώς, από τον λόφο Καστέλι.

Τις επόμενες μέρες και σαν άμεση απάντηση καλείται αντιφασιστική-διεθνιστική πορεία, περνώντας από όλα τα «επίμαχα» σημεία της πόλης με τους μπράβους βέβαια να είναι άφαντοι.

Ένα μήνα μετά από την πρώτη φασιστομάζωξη ξανακαλούν στην πλατεία της Αγοράς, προσπαθώντας να δώσουν πνοή και νόημα στην προσβλητική ύπαρξή τους. Έτσι, πλήθος ομάδων κάλεσε στην πλατεία της Σπλάτζιας, στην οθωμανική γειτονιά των Χανίων, για να περιφρουρήσει, να διασφαλίσει και να διεκδικήσει μεγάλο μέρος της πόλης. Ξέροντας πως τα συλλαλητήριά τους σβήνουν εκθετικά, και υπό τον φόβο για ματαίωση της φιέστας τους από τον μαχόμενο αντιφασιστικό κόσμο, έφεραν και φασίστες από άλλες πόλεις, όπως το Ρέθυμνο και η Χίος. Το πλήθος τους ήταν διακριτά λιγότερο από την προηγούμενη φορά, παρότι τα καλέσματα τους ήταν περισσότερα. Προσπαθώντας να κάνουν το πανηγύρι τους ακόμα πιο φαντεζί προσκάλεσαν κάθε λογής πρωτοπαλίκαρα χορευτικών συλλόγων και μουσικών, υπό το βλέμμα πάντα μιας μεγάλης αφίσας του πρώην αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου.

Στη διάρκεια του πανηγυριού τους προσπάθησαν να πλησιάσουν την αντισυγκέντρωση, αλλά οι φίλοι τους οι μπάτσοι τους προέτρεψαν ευγενικά να μην προκαλέσουν, έτσι το μόνο που κατάφεραν να κάνουν ήταν να σβήσουν συνθήματα στη γύρω περιοχή, χρησιμοποιώντας πατριαρχικά σύμβολα, μάλλον γιατί η φαντασία, αλλά και τα πολιτικά τους επιχειρήματα φτάνουν μέχρι τον καβάλο τους.

Το αντιφασιστικό κίνημα στα Χανιά έχει δείξει το Παρών του όλα αυτά τα χρόνια: Από το σπάσιμο και κλείσιμο των γραφείων της Χρυσής Αυγής δύο φορές, τις δεκάδες συγκεντρώσεις και αντισυγκεντρώσεις, την παραγωγή λόγου και την παρουσία του στο δρόμο, καθιστά το μήνυμα σαφές:

**Η πόλη δεν ανήκει ούτε στα αφεντικά,
ούτε στους μπράβους,
ούτε στους φασίστες**

✍/ Σέργιος Κοντοβάκης

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Λάρισα: «...Τον περασμένο χειμώνα και για ένα μεγάλο διάστημα, η κατάληψη Ντουγγρού συμμετείχε ενεργά στον αγώνα ενάντια στους πλειστηριασμούς. Μοιράζαμε κείμενα, κολλούσαμε αφίσες και αναρτούσαμε πανό με τον λόγο μας μπροστά από το δικαστικό μέγαρο Λάρισας, κάθε Τετάρτη στις 15:00. Εννέα άτομα συνολικά, δύο εκ των οποίων είναι σύντροφοί μας, κλήθηκαν από την αστυνομία σε προανάκριση για την παρεμπόδιση των πλειστηριασμών στις 10/1/2017, με τις κατηγορίες: «αντίσταση από κοινού, κατ' εξακολούθηση». Η δίκη ορίστηκε για τις 28/11/2017. Οι αυτεπάγγελτες διώξεις δεν ήρθαν για εμάς από το πουθενά, ούτε αποτελούν ένα μεμονωμένο περιστατικό καταστολής ενός αγώνα. Μπάτσοι, εισαγγελείς, δικαστές, κοράκια συμβολαιογράφοι, φασίστες και πολιτικοί, συντελούν στην υποδούλωση των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων και την εξόντωση των αγωνιστριών. Σε πολλές περιπτώσεις, οι δυνάμεις καταστολής άσκησαν βία στα ειρηνοδικεία, χτυπώντας και ρίχνοντας χημικά, με αποτέλεσμα τους τραυματισμούς διαδηλωτών. Το ελληνι-

κό κράτος βλέποντας τις ολοένα και δυναμικότερες κοινωνικές αντιστάσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς σε πολλές πόλεις, κλιμάκωσε την καταστολή του, δημιουργώντας αρχικά την πλατφόρμα των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών και σε δεύτερο χρόνο, ψηφίζοντας τον νόμο για τις αυτεπάγγελτες διώξεις (πλέον και σε ιδιωτικούς χώρους). Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη. Κατάληψη στις βίλες των αφεντικών. Κάτω τα ξερά σας από τους συντρόφους μας...»

~Συνέλευση κατάληψης Ντουγγρού

Ηγουμενίτσα: Παρεμβάσεις αλληλεγγύης για τον αναρχικό Χρήστο Λοβέρδο Στελλακάτο πραγματοποιήθηκαν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, καθώς στις 2 Νοέμβρη στην Ηγουμενίτσα εκδικάζοντας μηνύσεις εις βάρος του.

«Ο σύντροφος, εργαζόταν για χρόνια στην εταιρία ιχθυοκαλλιεργειών ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ και απολύθηκε όταν αρνήθηκε να συναινέσει, ως ιχθυολόγος, στο έγκλημα που αποτελεί τον κανόνα στη λειτουργία των ιχθυοκαλλιεργειών, δηλαδή τη χρήση καρκινογόνων αντιπαρασιτικών, όπως η

φορμόλη, στα ψάρια, και η απόρριψη χημικών χρωμάτων στη θάλασσα. Μετά τις δημόσιες καταγγελίες του, που αναδεικνύουν τόσο τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος, όσο και τη δολοφονική φύση του συστήματος για τον άνθρωπο, η εταιρία επιχειρεί με ψευδομάρτυρες και αγωγές εκατομμυρίων να λυγίσει τον σύντροφο και να συνεχίσει το εγκληματικό της έργο. Ως αναρχικοί, αλληλεγγυοί στον αγώνα του Χρήστου, πέρα από το προφανές της υπεράσπισης του αγωνιστή, βλέπουμε και έναν δημόσιο-κοινωνικό διάλογο που υπάρχει γύρω από τα ζητήματα που αναδεικνύονται, και μια ευκαιρία να παραχθούν συλλογικά κοινωνικοί αγώνες που θα ανατρέψουν την κατάσταση σε ευρύτερο επίπεδο. Από τους μπράβους της ελντοράντο γκολντ στη Χαλκιδική, τους τραμπούκους των πετρελαϊκών στη Ζίτσα, έως τους ψευδομάρτυρες της ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ, και τα εγκλήματα ενάντια στη φύση και την κοινωνία, να αντισταθούμε με όλα τα μέσα ενάντια στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου για την κοινωνική απελευθέρωση και δικαιοσύνη».

~Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου

■ Να παραμείνει ο λόφος Φιλοπάππου ανοιχτός και ζωντανός για τους κατοίκους και όχι φιλέτο για τη βιομηχανία του τουρισμού, των κρατικών σχεδιασμών και των επιχειρηματικών συμφερόντων

Στις 3 Νοέμβρη 2018 συμπληρώνονται 16 χρόνια από τη δημιουργία ενός πρωτόγνωρου ανεξάρτητου μαζικού κινήματος κατοίκων στις γειτονιές μας. Στις 3/11/2002 καλέστηκε με πρωτοβουλία λίγων ατόμων, και σύνθημα «ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! Όλοι οι κάτοικοι πρέπει να εξ - ΕΓΕΡΘΟΥΜΕ», η πρώτη Συγκέντρωση Οργής και Διαμαρτυρίας - Λαϊκή Συνέλευση στον περιφερειακό του Φιλοπάππου, ενάντια στο κλείσιμο των εισόδων ελεύθερης πρόσβασης και την εμπορευματοποίησή του, όπου περισσότεροι από 500 κάτοικοι κάθε ηλικίας μετά από συζήτηση, αποφάσισαν ΟΜΟΦΩΝΑ, και έριξαν τα κάγκελα της περίφραξης που στήθηκαν με πρόσχημα την αξιοποίηση και την αρχαιολογική ανάδειξη του λόφου. Αγώνας για την προστασία του λόφου που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας.

Ο λόφος του Φιλοπάππου είναι μία ελεύθερη έκταση 700 στρεμμάτων στην καρδιά της Αθήνας. Έχει πολυδιάστατο χαρακτήρα, είναι κηρυγμένος αρχαιολογικός χώρος, αλλά πάνω απ' όλα ήταν πάντα ένας ελεύθερος χώρος με σημαντικό οικοσύστημα, ένας χώρος περιπάτου και αναψυχής. Αυτό τον ελεύθερο δημόσιο χώρο με αποφασιστικότητα διεκδίκησαν και προστάτευσαν οι κάτοικοι, όταν η Ανώνυμη Εταιρεία Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων Αθήνας (ΕΑΧΑ ΑΕ), το Υπουργείο Πολιτισμού αλλά και ο Δήμος της Αθήνας ήθελαν να περιφράξουν με κάγκελα, να επιβάλουν εισιτήριο, να ανοίξουν δρόμους και να τον εμπορευματοποιήσουν με υπαίθριες εκθέσεις γλυπτικής, θέατρα τύπου Λυκαβηττού, αναψυκτήρια και μαγαζιά. Την εποχή «άνθισης» για την Ελλάδα των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, εκτός όλων των άλλων υπέργοιων ποσών που διατέθηκαν για την διοργάνωσή τους, σπαταλήθηκαν και περίπου 10 δις ευρώ για έργα βιτρίνας. Ένα από αυτά ήταν και η «αξιοποίηση» του Φιλοπάππου.

Οι κάτοικοι από το 2002 ανέπτυξαν ένα πολύμορφο και μαζικό κίνημα που σύρθηκε πολλές φορές και στις αίθουσες των δικαστηρίων με αποφάσεις υπέρ των κατοίκων. Μέσα από λαϊκές συνελεύσεις, πορείες, διαμαρτυρίες, ημερίδες, δένδροφυτεύσεις, ριζιμο κάγκελων και έμπρακτη αμφισβήτηση των καταστροφικών επεμβάσεων κατάφεραν να μείνει προσβάσιμος για όλο το εικοσιτετράωρο χωρίς περιφράξεις και άλλου είδους εμπορική εκμετάλλευση, σταμάτησαν την καταστροφή των λιθόστρωτων του Λουμπαρδιάρη από τη διέλευση αυτοκινήτων, απέτρεψαν χάρις στην καθημερινή επιφυλακή και τις περιπολίες τους στον λόφο -τον Αύγουστο 2003- την ολοκληρωτική καταστροφή του από 17 εμπρησμούς. Απέτρεψαν να πωληθούν τμήματα του Φιλοπάππου στο Χρηματιστήριο Αθηνών μέσω των Ελληνικών Τουριστικών Ακινήτων (ΕΤΑ ΑΕ) πρώην ΕΟΤ, όπως το Θέατρο της Δώρας Στράτου, το αναψυκτήριο του Λουμπαρδιάρη και το εστιατόριο του Διονύσου. Διεκδίκησαν και συνεχίζουν να διεκδικούν την πυροπροστασία του, τη φροντίδα και άρδευση των δέντρων και των φυτών, τον σεβασμό στην βιοποικιλότητά του, και την ελεύθερη πρόσβαση για όλους και όλες. Αποτρέποντας την περιφράξη και την αποστείρωσή του, καθώς και τα σχέδια για την εκμετάλλευσή του ως άλλη μια πηγή κέρδους για τους καπιταλιστές. Μόλις πέρυσι δόθηκε άλλος ένας μεγάλος αγώνας που αφορούσε την υπόθεση του «Διόνυσου», όπου 13 στρέμματα του λόφου επιχειρήθηκαν να περάσουν στο ΤΑΙΠΕΔ και στη συνέχεια να πουληθούν. Ενώ η ιδιωτική εταιρία «DASYC Α.Ε.-ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (Αρδητού 32, 5ος όροφος) προσπαθεί, ανεπιτυχώς, εδώ και πολύ καιρό να αρπάξει το μικρό πάρκο της οδού Ορλώφ στον περιφερειακό του Φιλοπάππου.

Την 15/8/2018 έχασε τη ζωή του πέφτοντας από ύψος 20 μέτρων, ένας 25χρονος στο λόφο του Φιλοπάππου, όταν 3 άτομα προσπάθησαν να τον ληστέψουν. Και αυτό το τραγικό γεγονός γίνεται βούτυρο στο ψωμί των media, παρου-

Ο λόφος του Φιλοπάππου είναι μία ελεύθερη έκταση 700 στρεμμάτων στην καρδιά της Αθήνας. Έχει πολυδιάστατο χαρακτήρα, είναι κηρυγμένος αρχαιολογικός χώρος, αλλά πάνω απ' όλα ήταν πάντα ένας ελεύθερος χώρος με σημαντικό οικοσύστημα, ένας χώρος περιπάτου και αναψυχής.

σιάζοντας έναν λόφο απλησίαστο, παίζοντας τον δικό τους ρόλο στο επικοινωνιακό παιχνίδι του κράτους και των επιχειρηματιών. Οι κανιβαλιστικές συμπεριφορές στον λόφο και σε όλη την Αθήνα, δεν είναι προϊόν των τελευταίων χρόνων. Δεν τις έφεραν στις βαλίτσες τους οι μετανάστες. Υπήρχαν πάντα και θα συνεχίσουν να υπάρχουν όσο βαθαίνει η φτώχεια και η εξαθλίωση.

Οι κυβερνώντες διαμέσου των ΜΜΕ σε στενή συνεργασία με την Αρχαιολογική Υπηρεσία με πρόφαση την εγκληματικότητα και για την «ασφάλειά» μας, προτείνουν να εφαρμοστούν όλα εκείνα τα σχέδια που το κίνημα κατοίκων έχει αποτρέψει από το 2002 και μετά. Η αστυνομοκρατία, η καγκελοποίηση και τελικά η αποστείρωση του λόφου και ο αποκλεισμός των κατοίκων, μόνο ασφάλεια δεν μπορούν να προσφέρουν. Γνωρίζουμε και από άλλους κλειστούς χώρους ότι οι περιφράξεις εξυπηρετούν άλλα συμφέροντα, και το μόνο που καταφέρνουν είναι η γκετοποίηση και η απομόνωση. Παράδειγμα είναι το Πεδίο του Άρεως το οποίο περιφράχτηκε (την ίδια περίοδο με την απόπειρα περίφραξης του λόφου), και μετατράπηκε σε ένα τσιφλίκι των επιχειρήσεων του Κυριακού και σε γκέτο όπου σπρώχτηκαν, για να μην είναι σε κοινή θέα, οι τοξικοεξαρτημένοι από διάφορες περιοχές του κέντρου της Αθήνας. Αντίστοιχα ο λόφος του Στρέφη επιχειρείται να περιφραχτεί, και στην Ακαδημία Πλάτωνος να χτιστεί ένα νέο mall.

Στη καρδιά της Αθήνας, ο λόφος είναι ένα ωραίο φιλέτο για εκμετάλλευση. Από τη μία, στις γειτονιές που τον περιβάλλουν η τουριστικοποίηση αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς, και ο λόφος προβάλλεται ως δελεαστικό τουριστικό αξιοθέατο. Το Airbnb σαρώνει στο Θησείο, το Κουκάκι και τα Πετράλωνα σε βαθμό που δεν μπορείς να βρεις σπίτι να νοικιάσεις. Ο Κεραμεικός και η Πειραιώς έχουν γίνει το «διασκεδαστήριο» του κέντρου με επεκτατικές τάσεις προς Πετράλωνα και Θησείο. Η Αποστόλου Παύλου και η Διο-

νυσίου Αρεοπαγίτου είναι οι πιο πολυσύχναστοι πεζόδρομοι-τραπεζόδρομοι, η τουριστική βιτρίνα της Αθήνας. Από την άλλη, σχέδια για το ξεπούλημα και μεταβίβαση 10.000 μνημείων στο Υπερταμείο είναι προς συζήτηση από τους κυβερνώντες, που πιθανά να περιλαμβάνουν και κομμάτια του Φιλοπάππου. Έτσι το Ελληνικό Δημόσιο θα παραχωρήσει τη χρήση ενός μουσείου ή αρχαιολογικού χώρου στους δανειστές ως εγγύηση δανείων του δημοσίου χρέους για έναν ολόκληρο αιώνα.

Το ερώτημα που πρέπει να τεθεί σε όλους και όλες μας είναι τι λόφο θέλουμε... έναν λόφο αποστειωμένο, ενταγμένο στην τουριστική βιτρίνα ή ένα λόφο ελεύθερο, ενταγμένο στις γειτονιές μας και τη ζωή μας;

Ενάντια σε μια «πόλη φυλακή» που όλα θα πωλούνται και θα αγοράζονται, αν τολμήσουν να υλοποιήσουν τα σχέδιά τους, θα βρουν μπροστά τους ένα νέο κίνημα κατοίκων!

Αγωνιζόμαστε για ένα Ελεύθερο Ανοιχτό και Ζωντανό Λόφο Φιλοπάππου μακριά από οποιαδήποτε οικονομική εκμετάλλευση χωρίς κάγκελα, μαγαζιά και εισιτήρια.

**■/ Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Πετραλώνων-Θησείου-Κουκακίου
κάθε Κυριακή 6μμ συνέλευση στην κατάληψη πρώην ΠΙΚΠΑ, Τιμοδήμου και Αντωνιάδου, Άνω Πετράλωνα,
askpthk.espiivblogs.net**

Την Κυριακή 14 Οκτώβρη λοιπόν, μετά από πρωτοβουλία της Ανοιχτής Συνέλευσης Κατοίκων Πετραλώνων-Θησείου-Κουκακίου πραγματοποιήθηκε δημόσια ανοιχτή συγκέντρωση-συζήτηση για το λόφο του Φιλοπάππου, στην πλατεία Βουτιέ. Έπειτα, ακολούθησε περίπατος στον λόφο, και ενημέρωση ώστε να αναδειχθούν τα μελλοντικά πλάνα για την περιφράξη του χώρου πρασίνου.

Κατά τη διάρκεια του περιπάτου -περίπου 150 ατόμων- στον λόφο, και έπειτα από διαπληκτισμό με την παλιά γνώριμη εργαζόμενη-φύλακα της αρχαιολογίας, Πελαγία Ζαλούμη (παλιότερα είχε μηνύσει κατοίκους για δένδροφυτεύσεις στον λόφο), κατέφθασαν αστυνομικές δυνάμεις και περικύκλωσαν το πλήθος. Ζητήθηκε να γίνει εξακρίβωση στοιχείων, κάτι που δεν «πέρασε» μετά τη συλλογική αρνητική στάση των συντρόφων και συντροφισσών. Παρόλα αυτά οι μπάτσοι έστειλαν κλήση για κατάθεση στη ΓΑΔΑ την επομένη (Δευτέρα 15/10) σε δύο κατοίκους, με σκοπό την τρομοκράτησή τους...

Ενάντια σε μια «πόλη φυλακή» που όλα θα πωλούνται και θα αγοράζονται, αν τολμήσουν να υλοποιήσουν τα σχέδιά τους, θα βρουν μπροστά τους ένα νέο κίνημα κατοίκων!

■ Μαφιόζικο χτύπημα σε εργαζόμενο

Σάββατο 16 Ιούνη, μπεργκεράδικο Hot Hot, Νέα Φιλαδέλφεια. Ένας διανομέας παίρνει ως συνήθως την παραγγελία του και φεύγει για να την παραδώσει. Προσεγγίζοντας τη διεύθυνση δυσκολεύεται να βρει τον ακριβή αριθμό, μιας και αυτός δεν υπάρχει. Δύο τύποι τον πλησιάζουν και τον ρωτούν αν ψάχνει τη συγκεκριμένη διεύθυνση για την οποία είχε γίνει η παραγγελία. Όταν αυτός απαντά καταφατικά οι τύποι αρχίζουν να τον χτυπούν και σταματούν μόνο μετά από επέμβαση γειτόνισσας. Δεν τον λήστεψαν. Ήθελαν μόνο όπως φαίνεται να περάσουν ένα μήνυμα.

Η επίθεση αυτή ήταν οργανωμένη και δεν έγινε στα τυφλά. Ο εργαζόμενος στον

οποίο στήθηκε η ενέδρα δεν ήταν τυχαίος. Ένα χρόνο πριν από το παραπάνω περιστατικό, μαζί με άλλο υπάλληλο του συγκεκριμένου μπεργκεράδικου -οργανωμένοι και οι δύο στη Σ.Β.Ε.Ο.Δ. (Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου)- είχαν αρνηθεί να δουλέψουν αν δεν πληρωνόντουσαν πρώτα τα δεδουλευμένα και τα δώρα τους. Με αυτή τους τη στάση άνοιξαν ένα κύκλο αγώνα που ανέδειξε τη ζοφερή πραγματικότητα που επικρατεί στο συγκεκριμένο επάγγελμα αλλά και στη συγκεκριμένη αλυσίδα ειδικά: ανασφάλιστη εργασία, ανύπαρκτη συντήρηση μηχανών, ανύπαρκτα μέσα ατομικής προστασίας, εργοδοτικοί τραμπουκισμοί και απειλές.

Δεν ήταν όμως μόνο αυτό. Ο αγώνας

αυτός στάθηκε εμβληματικά νικηφόρος. Μετά από συλλογικές παρεμβάσεις της Σ.Β.Ε.Ο.Δ και του Σ.Σ.Μ (Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών), πάρθηκαν πίσω απολύσεις, κατακτήθηκαν ασφαλιστικές καλύψεις, σέρβις των μηχανών με έξοδα της επιχείρησης, αυστηρότερα ωράρια («κάτσε μέχρι να σπάσει η δουλειά»), το δικαίωμα στην απεργία και εν γένει μαζεύτηκαν οι απειλές ακόμη και κατά της ζωής του συγκεκριμένου εργαζόμενου από τα αφεντικά του.

Ένα χρόνο μετά, η επίθεση αυτή ξαναέφερε τα παραπάνω στην επικαιρότητα. Ο εργαζόμενος που δέχτηκε την επίθεση κινήθηκε με νομικά μέσα κατ' αγνώστων και η Σ.Β.Ε.Ο.Δ. έκανε συγκέντρωση στη

Ν. Φιλαδέλφεια στην πλ. Πατριάρχου με πάνω από 200 άτομα καλώντας με μια αφίσα που διαμήνυε:

«Στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της επίθεσης, στους ρουφιάνους και στους καλοθελητές, στα αφεντικά και στις μαφίες τους απαντάμε:

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΣΑΣ»

■/ **Ενβίκτης Οναύτις**

Ενημερωθείτε αναλυτικότερα στα site των σωματείων:

Σ.Β.Ε.Ο.Δ | sveod.gr

Σ.Σ.Μ | somateioserbitoronmageiron.blogspot.com/

Η επίθεση στη μητρότητα και οι εργοδοτικές αυθαιρεσίες δεν θα περάσουν

Η απόφαση αρ. 593/2018 του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών δικαιώνει τη συναδέλφισσα, νέα μητέρα, η οποία τον Οκτώβριο του 2017 απολύθηκε παράνομα και καταχρηστικά από την ΜΚΟ PRAKSIS.

Θυμίζουμε πως μετά από 1,5 χρόνο εργασίας στην ΜΚΟ υπό καθεστώς παράνομης απασχόλησης («μπλοκάκι» ή αλλιώς αυτασφάλιση με συμβάσεις ορισμένου χρόνου) η συναδέλφισσα ενημερώθηκε από την διοίκηση της ΜΚΟ πως δικαιούται «χαριστικά» τέσσερις μήνες άδεια εγκυμοσύνης. Με το πέρας του τετραμήνου επικοινωνήσε με την εργοδοσία ώστε να επιστρέψει στη θέση της όπου πληροφορήθηκε πως αυτό δεν ήταν δυνατόν και με συνοπτικές διαδικασίες απολύθηκε.

Σε συντονισμό με το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στις ΜΚΟ κατατέθηκε αγωγή εναντίον της εργοδοσίας, με την απόφαση του δικαστηρίου να δικαιώνει πλήρως τη συναδέλφισσα και το σωματείο.

Συγκεκριμένα:

Αναγνωρίζει ότι η συναδέλφισσα συνδέεται με τη ΜΚΟ με εξαρτημένη εργασία και σύμβαση αορίστου χρόνου.

Αναγνωρίζει ότι η απόλυση της συναδέλφισσας είναι άκυρη και υποχρεώνει τη ΜΚΟ σε επαναπρόσληψη.

Από τη μια πλευρά, η απόφαση του δικαστηρίου ευθυγραμμίζεται με όσα καταγγέλλουμε εδώ και αρκετό καιρό τη συγκεκριμένη εργοδοσία, η οποία με θράσος και επιμονή παραβιάζει ακόμα και τα ελάχιστα εργατικά δικαιώματα που έχουν απομείνει, αναδεικνύει το μέγεθος της εργοδοτικής αυθαιρεσίας, ακυρώνει στον πυρήνα τους τις σχέσεις εργασίας που συνάπτει η συγκεκριμένη ΜΚΟ και αφορά κάθε εργαζόμενο/η που υφίσταται τις πρακτικές της αυτασφάλισης-«μπλοκάκι».

Από την άλλη πλευρά, η επίθεση στη μητρότητα -στα πλαίσια της ακραίας εργασιακής εκμετάλλευσης που βιώνουμε- έχει πάρει διαστάσεις, καθώς αρκετές περιπτώσεις έχουν δημοσιοποιηθεί το τελευταίο διάστημα. Ο κλάδος

των ΜΚΟ δεν αποτελεί εξαίρεση στις έμφυλες διακρίσεις που υφίσταντο ανέκαθεν οι γυναίκες στους χώρους εργασίας και οι εργαζόμενες σε ΜΚΟ γνωρίζουμε πολύ καλά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει μία γυναίκα, έγκυος, μητέρα που απασχολείται σε συνθήκες επισφάλειας. Ταυτόχρονα γνωρίζουμε ότι η επίθεση στη μητρότητα, η τρομοκράτηση των εργαζομένων και οι εκδικητικές συμπεριφορές δε θα σταματήσουν αν δεν τις σταματήσουμε εμείς.

Παρά τις προσπάθειες από την πλευρά της PRAXIS να παρουσιάσει τη συγκεκριμένη υπόθεση της συναδέλφισσας, ως μεμονωμένο περιστατικό, η αλήθεια είναι ότι έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια γενικευμένη πρακτική καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων από μέρους της. Πρόσφατη περίπτωση αποτελούν οι εξελίξεις σχετικά με τις εργασιακές συνθήκες στους ξενώνες φιλοξενίας ανηλίκων, όπου αυτή τη στιγμή αντί να βελτιώνονται, ολοένα και χειροτερεύουν (μηνιαίες συμβάσεις, μη καταβολή μισθών, μείωση αποδοχών). Η συγκεκριμένη εργοδοσία, η οποία βρίσκεται σταθερά στην «πρώτη γραμμή» της καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων, παρουσιάζει τις σχέσεις εργασίας που συνάπτει ως συμβάσεις «αμοιβαίας ωφέλειας» ανάμεσα σε συνεργάτες, αποκρύπτοντας με αυτό τον τρόπο, το εξαρτημένο της εργασίας που προκύπτει ανάμεσα σε εργοδότες και εργαζόμενους, με στόχο την επισφάλεια, την εξατομίκευση και την αποδυνάμωση

Η συγκεκριμένη εργοδοσία, η οποία βρίσκεται σταθερά στην «πρώτη γραμμή» της καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων, [...] την επισφάλεια, την εξατομίκευση και την αποδυνάμωση της διαπραγματευτικής ισχύος των εργαζομένων.

της διαπραγματευτικής ισχύος των εργαζομένων. Όμως τα διάφορα ευφάνταστα που επικαλείται για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, όσον αφορά την τακτική που ακολουθεί να βαφτίζει την εξαρτημένη εργασία ως αυταπασχόληση, δεν πείθουν κανένα, όπως δεν έπεισαν και το δικαστήριο. Τελικά, η εργοδοσία της PRAKSIS αναγκάστηκε να συμμορφωθεί ως προς την πρωτόδικη απόφαση στη συγκεκρι-

μένη υπόθεση και η συναδέλφισσα θα επιστρέψει στη θέση της με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και χωρίς μεταβολή των εργασιακών όρων, ενώ της καταβλήθηκαν τα δώρα και επιδόματα καθώς και οι μισθοί που δικαιούταν. Βέβαια, η ιστορία δεν τελειώνει εδώ, καθώς η εργοδοσία της PRAKSIS κατέθεσε έφεση κατά της απόφασης. Παρ' όλα αυτά όμως, με την υπόθεση της συναδέλφισσας, δεν παύει να έχουμε πετύχει μια μεγάλη νίκη. Μια νίκη που αποδεικνύει ότι η δύναμη των εργαζομένων μεγαλώνει, όταν αγωνίζονται και διεκδικούν συλλογικά. Αποδεικνύει, επίσης, ότι απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, στην καταπάτηση των εργασιακών μας δικαιωμάτων, στις συνθήκες επισφάλειας, μπορούμε να δίνουμε μάχες και να πετυχαίνουμε νίκες με όπλο την συλλογικότητα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη.

Το ΣΒΕΜΚΟ θα συνεχίσει τους αγώνες για διασφάλιση αξιοπρεπών συνθηκών εργασίας στον κλάδο και καλεί:

Τη διοίκηση της ΜΚΟ PRAKSIS να σταματήσει να αυθαιρετεί και να τηρήσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το εργατικό δίκαιο.

Όλες/ους τις/τους εργαζόμενες/ους να έρθουν σε επαφή και να συμμετέχουν στο σωματείο.

■/ **Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στις Μ.Κ.Ο. – Σ.Β.Ε.Μ.Κ.Ο.**
svemko.espivblogs.net/?p=1087

Εργατικά νέα

ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ και του εργάτη το αίμα... Στις 14 Ιούνη 2018, σε υποκατάστημα αλυσίδας super market AB Βασιλόπουλος στην Πάτρα, 56χρονος εργάτης χάνει την ζωή του πέφτοντας στο κενό από ύψος 3,5 μέτρων, καθώς εκτελούσε εργασίες καθαρισμού σε οροφή δωματίων συντήρησης εμπορευμάτων. Το υποκατάστημα, ύστερα από εντολή της διεύθυνσης, δεν σταμάτησε τη λειτουργία του για διάστημα περίπου 2 ωρών, και ενώ ο εργάτης βρισκόταν νεκρός εντός του χώρου του καταστήματος. Σαν να μην έφτανε αυτό, την επόμενη μέρα το συγκεκριμένο υποκατάστημα συνέχισε κανονικότητα τη λειτουργία του μέχρι τις 4 η ώρα το απόγευμα (αναγκάζοντας τους/τις εργαζόμενους/ες να πραγματοποιήσουν τις βάρδιες τους σαν να μην τρέχει τίποτα) κλείνοντας απλά και μόνο, για να παρευρεθούν οι συνάδελφοι του νεκρού εργάτη στην κηδεία.

Αφεντικό επιτέθηκε άγρια κατά εργαζόμενου με κάλυψη της αστυνομίας στη Μύκονο. Ο εργαζόμενος Νασάρ Ικμπάλ καταγγέλλει ότι την Τετάρτη 19 Σεπτεμβρίου στις 2.30μμ δέχτηκε επίθεση με γροθιές από τον εργοδότη του. Ο εργοδότης αρνιόταν να καταβάλει τα μεροκάματα που είχαν συμφωνήσει, και έτσι ο Νασάρ κατέθεσε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας. Εργαζόταν ως ψήστης και του έβαζε ένσημα λαντζέρη, ενώ η αμοιβή που συμφώνησαν ήταν 50 ευρώ για 10 ώρες. Έπρεπε να του είχε δώσει 2950 και του έδωσε 660! Ο εργαζόμενος περνούσε μπροστά από το κατάστημα όπου και τον φώναζε το αφεντικό να μπει μέσα. Του φώναζε: «Δεν θα αφήσω κανέναν Πακιστανό να είναι εδώ στη Μύκονο. Αν σε δω εδώ αύριο μετά τις 7.30πμ θα σε πυροβολήσω». Όταν τον χτυπούσε με γροθιές και κλωτσιές τραβούσε βίντεο, γέλαγε και φώναζε «για να δουν όλοι τι παθαίνουν οι Πακιστανοί». Μετά την επίθεση ήρθε η αστυνομία, ο Νασάρ ζήτησε να

υποβάλει μήνυση αλλά οι αστυνομικοί δεν την παρέλαβαν, λέγοντάς του ότι πρέπει να πάρει ότι του δίνει το αφεντικό και να μην ζητάει ότι του λέει η Επιθεώρηση Εργασίας.

Ένας 17χρονος εργαζόμενος στο γνωστό ξενοδοχείο Ανθούσα στη Σταλίδα ξυλοκοπείται άγρια από τσιράκια της εργοδοσίας πιστά στα συμφέροντα των αφεντικών τους στις 3 Οκτώβρη. Ο λόγος για τον διευθυντή προσωπικού του ξενοδοχείου, Θ. Γκούμα, που μαζί με τον αδερφό του που δούλευε ως ρεσεψιονίστας, και τον διευθυντή συντήρησης, Μ. Σμυρνάκη, έκλεισαν τον 17χρονο εργαζόμενο στο δωμάτιό του, όπου διέμενε μετά τη λήξη της σύμβασής του, και τον βασάνιζαν για ώρα χτυπώντας τον σε ζωτικά όργανα. Τα τραύματα ήταν τόσο σοβαρά που ο 17χρονος αναγκάστηκε να υποβληθεί σε πολύωρη χειρουργική επέμβαση στο Βενιζέλειο Νοσοκομείο με κίνδυνο μόνιμης αναπηρίας.

Την Παρασκευή 12/10 ο εργαζόμενος Τ.Α. έχασε τη ζωή του εν ώρα εργασίας στο αεροδρόμιο Σάμου. Πιο συγκεκριμένα, η εταιρεία Fraport στην οποία πουλήθηκε πρόσφατα το αεροδρόμιο της Σάμου χάριν της ανάπτυξης και των επενδύσεων, έκρινε ότι σε ένα χώρο εργασίας με τόσους εργαζόμενους και επισκέπτες δεν χρειάζεται να υπάρχει γιατρός σε όλες τις ώρες εργασίας. Σίγουρα προτιμούσε να μην θυσιάσει μικρό μέρος των κερδών της για τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων. Το συγκεκριμένο δεν αποτελεί ακόμα ένα «μεμονωμένο περιστατικό», καθώς η τακτική των εργοδοτών συχνά καταλήγει σε εργατικά «ατυχήματα».

Τραμπουκίστηκε και διώχθηκε ασφαλίτης με το όνομα Δημήτρης Βύσαλης στις 6 Νοέμβρη, στη διάρκεια του 33ου Συνεδρίου του εργατικού κέντρου Θεσσαλονίκης. Ο ασφαλίτης έγινε αντιληπτός στον χώρο του κτιρίου. Λίγο αργότερα ήρθε να παραλάβει ο διοικητής του την ταυτό-

τητά του. Στο ίδιο κλίμα, ο σύριζα και τα τσιράκια του ΔΣ της ΓΣΕΕ έκαναν αίτημα στο υπουργείο ΠΡΟΠΟ, και ζήτησαν παρουσία των ΜΑΤ και της Ασφάλειας για να γίνουν τα συνέδρια.

Άλλος ένας δήμος δολοφονεί εργάτες. Παρασκευή 9 Νοέμβρη δύο εργάτες καθαριότητας του Δήμου Ασπροπύργου, ενώ εκτελούσαν εργασίες καθαριότητας πεζοδρομίων επί της Λεωφόρου ΝΑΤΟ στον Ασπρόπυργο, παρασύρθηκαν από διερχόμενο όχημα που ανατράπηκε και στη συνέχεια χτύπησε τους δύο εργάτες. Ως αποτέλεσμα, ο ένας έχασε τη ζωή του, ενώ ο άλλος τραυματίστηκε και νοσηλεύεται.

Πανελλαδική διακλαδική απεργία από τα κάτω είχε κηρυχτεί την Πέμπτη 1 Νοέμβρη. Από τα κάτω, δηλαδή οργανωμένη εξ ολοκλήρου από πρωτοβάθμια σωματεία, χωρίς τη μεσολάβηση συνδικαλιστικών ηγεσιών, και εργοδοτικών σωματείων τύπου ΓΣΕΕ. Βασική αιχμή της απεργίας ήταν ο αγώνας για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων εργασίας, καθώς και για την αύξηση του μισθού. Αναλυτικές πληροφορίες για τους κλάδους ή τους χώρους εργασίας που «κατέβηκαν» στην απεργία, όπως και αναλυτικά τα αιτήματα, μπορούν να βρεθούν εδώ: <http://somateioserbitoronmageiron.blogspot.com/2018/10/1-o.html>.

Στην Αθήνα, η απεργιακή διαδήλωση πορεύτηκε με σχεδόν 1500 άτομα, προς το υπουργείο εργασίας, και από εκεί στο Σύνταγμα, επιλέγοντας να περάσει κοντά από τα -φυλασσόμενα από ΜΑΤ- γραφεία του ΣΕΒ, και να επιστρέψει στα Προπύλαια.

Μετά τη διαδήλωση, έγινε αποκλεισμός στο φροντιστήριο «Διακρότημα», στην περιοχή του Ζωγράφου, που χρωστάει δεδουλευμένα σε απολυμένες καθηγήτριες, και επιπλέον δεν τηρεί το 45λεπτο του μαθήματος.

Νίκη στον αγώνα των εργαζομένων της υπόθεσης κουτουρούκι (Χανιά, Οκτώβρης '18)

Και ενώ η σεζόν είναι στα τελευταία της, με τις πρώτες δυνατές βροχές να ξεπλένουν για τα καλά την παλιά πόλη, ο εργατικός αγώνας στο μεζεδοπωλείο «το κουτουρούκι» συνεχίζεται.

Τη Δευτέρα 10/10/2018 εκδικάστηκε στο μονομελές πλημμελειοδικείο Χανίων η εργατική διαφορά (επιθεώρηση εργασίας) για τα δεδουλευμένα που διεκδικούν οι πρώην εργαζόμενοι της υπόθεσης «Κουτουρούκι». Μετά από την πρωτόδικη καταδίκη την αφεντικίνας στις 20 Ιανουαρίου του 2017, και την έφεση που άσκησε η ίδια, εκδικάστηκε στα δικαστήρια Χανίων σε δεύτερο βαθμό. Το δικαστήριο έκρινε ένοχη την αφεντικίνα με ποινή φυλάκισης 6 μηνών με τριετή αναστολή (τελεσιδικία απόφαση), αναγνωρίζοντας τις ποινικές ευθύνες της για τα δώρα, τα επιδόματα αδείας, τις αποζημιώσεις αδείας και για τους 4 εργαζόμενους. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός πως σαν μάρτυρες υπεράσπισης της αφεντικίνας παρευρέθηκαν 2 νυν εργαζόμενοι. Στο δικαστήριο μαζεύτηκαν περίπου 30 άτομα, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απολυμένους μετά από κάλεσμα που είχαν κάνει οι «αλληλέγγυοι/ες από το χώρο του επισιτισμού».

Όσον αφορά την υπόθεση, το παραπάνω δικαστήριο είναι ένα από τα πολλά σημεία αναφοράς ενός αγώνα που εξελίσσεται σε διάστημα 5 ετών. Τον χειμώνα του 2014-15, η εργοδότη αποφασίζει να κλείσει το κατάστημα δεσμευόμενη προφορικά ότι θα τους επαναπρολάβει όλους, και τους ζητά να υπογράψουν αποδεικτικά για αποδοχές που δεν έχουν λάβει ποτέ, τις οποίες οι εργαζόμενοι υπογράφουν με τη ρητή επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματος. Η επιχείρηση όμως ξανανοίγει τον Απρίλιο του '15 με το μότο «νέα σεζόν, νέα πρόσωπα, νέα πιάτα», αφήνοντας τελευταία στιγμή 5 εργαζόμενους ξεκρέμαστους. Όπως φάνηκε, δεν ήταν πλέον ευπρόσδεκτοι, εφόσον μετά από 2 περίπου χρόνια εργασίας στο συγκεκριμένο κατάστημα, οι εργαζόμενοι είχαν αρχίσει να οργανώνονται μέσα από συλλογικές διαδικασίες, να διεκδικούν ίσους όρους εργασίας για όλους, ισότιμο ωρομίσθιο για όλα τα πόστα, καθώς και την καταβολή των δώρων, αλλά και το δικαίωμα στην απεργία.

Οι 5 εργαζόμενοι εκκινούν τη διαδικασία μέσω της νομικής οδού, καταφεύγοντας στην επιθεώρηση εργασίας και κάνοντας καταγγελία στο ΙΚΑ. Παράλληλα επικοινωνούν την κατάσταση σε συναδέλφους από τον χώρο του επισιτισμού καθώς και σε αλληλέγγυους, οι

οποίοι δημοσιοποιούν την υπόθεση με κείμενα, αφίσες και παρεμβάσεις στο κατάστημα. Τις μέρες που ακολούθησαν τις παρεμβάσεις, η εργοδότη αρχικά περιφέρεται στα μαγαζιά της πόλης ψάχνοντας συμμαχίες με τα αλλά αφεντικά, φανερά πανικόβλητη από τη δυναμική των κινητοποιήσεων. Η προσπάθεια τρομοκράτησης παίρνει άλλες διαστάσεις, όταν η υπόθεση ανατίθεται σε δικηγόρο, η οποία με βραδινά τηλεφωνήματα απειλεί μια εκ των απολυμένων με σύλληψη για άσχετη με την εργατική διαφορά υπόθεση, αν δεν πάνσουν άμεσα οι παρεμβάσεις. Ο πρώτος κύκλος του αγώνα κλείνει στην επιθεώρηση εργασίας. Μετά από απανωτές αναβολές από μεριάς εργοδοσίας, έτσι ώστε να κερδίσει χρόνο, και θεωρώντας εσφαλμένα ότι έτσι θα ατονήσει το κίνημα αλληλεγγύης, καταθέτει μια πρόταση συμβιβασμού που προβλέπει την εξόφληση μόλις του 1/6 από το αρχικό ποσό που διεκδικούν οι εργαζόμενοι. Η πρόταση φυσικά δεν γίνεται δεκτή, με την υπόθεση να οδηγείται στα δικαστήρια. Στη συνέχεια, η αφεντικίνα επιχειρεί να ποινικοποιήσει τον αγώνα που γίνεται, προκειμένου να εξοντώσει οικονομικά και ψυχολογικά τους απολυμένους, και να τους αποτρέψει από τη διεκδίκηση των νόμιμων δεδουλευμένων αποδοχών τους: Καταθέτει μήνυση σε 3 από τους πρώην εργαζόμενους για απειλή, εξύβριση, δυσφήμιση συκοφαντική, απλή και δια του διαδικτύου, παρενόχλησης ιδιωτικού και επαγγελματικού χώρου.

Αφεντικά και κράτος προσπαθούν να εγκαταστήσουν μέσα μας και γύρω μας μια εργασιακή συνθήκη ξεκάθαρης βαρβαρότητας, που εκδηλώνεται με διαφορετικά και συνάμα τόσο ίδια μοτίβα σε μητροπόλεις αλλά και επαρχιακές πόλεις. Στην πόλη των Χανίων, κομμάτι μιας εξοντωτικής τουριστικής βιομηχανίας, είναι ζωτικής σημασίας η συλλογικοποίησή μας στους χώρους εργασίας. Δυστυχώς, ο φόβος της απόλυσης ή της μη επαναπρόσληψης την επόμενη σεζόν, η προσωπική έκθεση και το σοκ, οδηγούν πολλούς/ες εργαζόμενους/ες να σιωπούν μπροστά στις αυθαιρεσίες ή ακόμη και στη βία των αφεντικών, και όσων τάσσονται μαζί τους απλά για την προσωπική τους ανέλιξη. Τα μέσα διεκδίκησής μας δεν είναι άλλα από τη συλλογική αντίσταση απέναντι στην κουλτούρα του ατομικισμού, τον χειραφετημένο αγώνα από τα κάτω. Όντας ενάντια στον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, προτάσσουμε την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια ενάντια στην τρομοκρατία των αφεντικών.

**Οι εργατικοί αγώνες δεν καταστέλλονται, δεν ποινικοποιούνται
Αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας**

Πεθαίνοντας στη δουλειά -για την Αλέκα-

Μια συζήτηση με συναδέλφους και γνωστούς της «20χρονης» εργαζόμενης η οποία κατέληξε μετά από εργατικό ατύχημα στον χώρο του ξενοδοχείου όπου εργαζόταν, τον Οκτώβρη που μας πέρασε στα Χανιά.

*

Πριν προχωρήσουμε με τα γεγονότα που περιγράφουν τις συνθήκες θανάτου μιας νεαρής εργαζόμενης στο χώρο δουλείας της, θα δούμε λιγάκι τη μεγαλύτερη εικόνα: Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ τα εργατικά ατυχήματα στην Ελλάδα παρουσίασαν αύξηση 6,3% κατά το 2016, σε σχέση με το 2015 ενώ ο κλάδος των «δραστηριοτήτων υπηρεσιών παροχής καταλύματος και υπηρεσιών εστίασης» είναι μεταξύ αυτών που παρουσιάζουν από τα περισσότερα ατυχήματα (558 ήτοι 11,8% επί του συνόλου εργατικών ατυχημάτων σε κάθε κλάδο οικονομικής δραστηριότητας στην Ελλάδα).

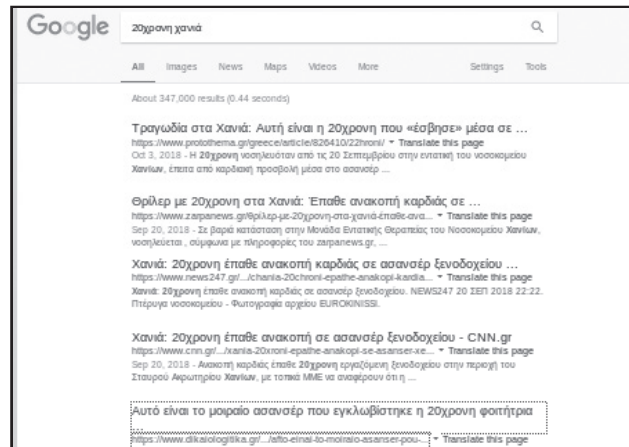
Αναφερόμαστε στο κλάδο που περιγράφεται ως η «βαριά βιομηχανία» της χώρας, και το άγιο δισκοπότηρο της «ανάπτυξης», τις τουριστικές δραστηριότητες. Το μεγάλο νησί της Κρήτης έχει επενδύσει στη βαριά τουριστική βιομηχανία, η οποία διαρκώς αναπτύσσεται, και ακριβώς γι' αυτό υπάρχουν σχεδόν μόνιμα θέσεις εργασίας στο νησί στη μεγάλη «σεζόν», που στα Χανιά διαρκεί άνετα 6 με 8 μήνες το χρόνο. Το βάρος της βιομηχανίας αυτής έγκειται στο χρυσό παγκάρι ή παγκαράκι του μεγαλοξενοδόχου ή μικρο-ιδιοκτήτη-airbnb που γεμίζει, και στο βάρος-φορτίο στην πλάτη του εργαζόμενου.

Ο θάνατος μιας νεαρής εργαζόμενης, της Αλέκας, και η διαχείριση του συμβάντος συνολικά, έχει ιδιαίτερα σημειολογικά περιεχόμενα που σκιαγραφούν την πραγματικότητα της εποχής μας.

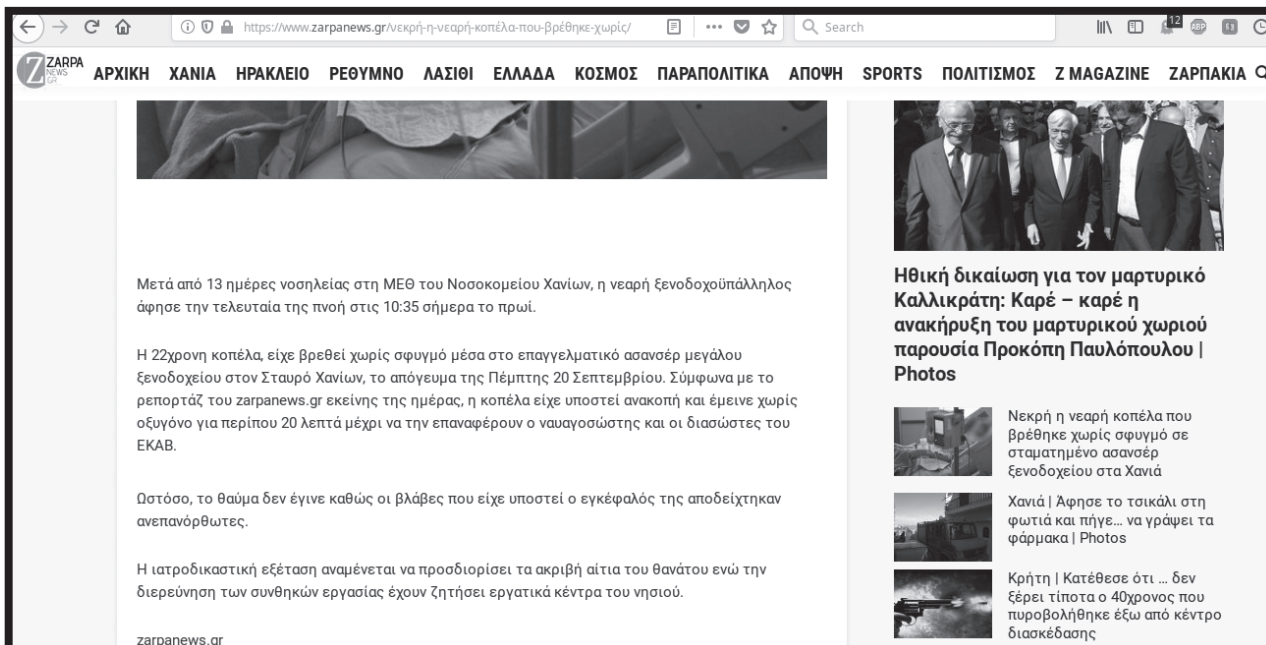
*

Σχετικά με τα γεγονότα

Ο τραυματισμός της Αλέκας αναφέρθηκε σε λίγα τοπικά μέσα (όπως Zappanews.gr) από όπου κυρίως αναπαράγονταν η είδηση και σε site μεγάλης εμβέλειας, ως ένα περίεργο και τυχαίο γεγονός συνάμα, καθώς σχεδόν αμέσως αναφέρθηκε ή υπονοήθηκε ότι επρόκειτο για καρδιακό επεισόδιο μιας πολύ νεαρής εργαζόμενης, φαινομενικά υγιούς δηλαδή γυναίκας. Παράλληλα, στα πολλά αρχικά δημοσιεύματα δεν αναφερόταν ο τόπος που έγινε το γεγονός, μια επίσημη ή έστω στοιχειωδώς εμπεριστατωμένη άποψη (π.χ. ιατρική γνώμάτευση, μαρτυρία κ.α.) να αποδεικνύει την εκτίμηση του αρθρογράφου -του συνήθως ανυπόγραφου άρθρου- περί καρδιακού συμβάντος, ενώ τέλος οι συνθήκες του «ατυχήματος» αν όχι καθόλου, τότε μερικώς ήταν θολές ή και μπερδεμένες. (βλ. φωτογραφίες)

Εν ολίγοις, η ασάφεια της είδησης από καθεστωτικά μέσα και η ακόλουθη ενημέρωση ότι η Αλέκα βρίσκονταν σε κρίσιμη κατάσταση ήταν ακριβώς οι λόγοι για να παρακολουθήσει κάποιος το θέμα στενότερα. Η Αλέκα κατέληξε μετά από 13 ημέρες στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας. Υπήρχαν ψίθυροι από την αρχή ότι δεν επρόκειτο για ένα τυχαίο παθολογικό συμβάν. Υπήρχαν άνθρωποι που μι-

λούσαν για εργατικό ατύχημα.

Σχετικά με το τι πραγματικά συνέβη, όπως αποτυπώνεται μέσα από αφηγήσεις

Η Αλέκα ήταν 22χρονών, από ένα χωριό έξω από το Αγρίνιο Αιτωλοακαρνανίας, και έκανε την πρακτική της άσκηση ως μαθητευόμενη μαγείρισσα μεν, καλύπτοντας επαγγελματικό πόστο δε, στην κουζίνα του ξενοδοχείου Cretan Pearl στο Ακρωτήρι Χανίων. Δούλευε 5 ημέρες τη βδομάδα, 8 ώρες ημερησίως, και αμειβόταν με 300€ περίπου μηνιαίως. Το ξενοδοχείο Cretan Pearl ανήκει στον όμιλο hotelbrain.com τα τελευταία 2 χρόνια τουλάχιστον.

Η Αλέκα δούλευε κανονικά στο πόστο της αλλά κάλυπτε και θέση μπουφетζή όταν το ζητάγε η επιχείρηση. Δεν είναι άλλωστε ασύνηθες ένας εργαζόμενος του ξενοδοχείου να καλύπτει καθήκοντα διαφορετικά από αυτά για τα οποία προσελήφθη. Όπως για παράδειγμα ο χασάπης που έφτιαχνε και τα γλυκά, ο λογιστής που έκανε και το ναυαγοσώστη ή ο μάγειρας που έκανε και κηπουρική. Εν ολίγοις, ο ξενοδοχειακός κολοσός επ' ουδενί δεν κάλυπτε τις ανάγκες του με το προσωπικό που απαιτούνταν, αντιθέτως αναδιάρθρωσε τον υπάρχον υποπληρωμένο προσωπικό στις θέσεις που περιστασιακά χρειαζόταν. Ένα οργανωτικό κομψούζιο σε ένα λειψό σε ανθρώπους και εξοπλισμό ξενοδοχείου... πολυτελείας.

Η Αλέκα καλούταν να μεταφέρει ένα καρότσι φαγητού το οποίο φορτωμένο ζύγιζε περί τα 50kg, διανύοντας έως και χιλιάδες μέτρα ανά ημέρα. Τον πρώτο καιρό της «σεζόν» είχε καταντήσει αστείο τα πόσα 1000δες βήματα έπρεπε να κάνει κάποιος κάθε μέρα με αυτό το καρότσι. Ε, μετά η δουλειά βάρυνε, και το αστείο δεν είχε πλάκα.

Η μεταφορά του καροτσιού γινόταν από ένα ασανσέρ μεταφοράς φορτίων το οποίο είχε αναδιαμορφωθεί για να χωρά καρότσια όπως το παραπάνω. Συγκεκριμένα του είχαν αφαιρεθεί οι πόρτες. Το εντατικοποιημένο περιβάλλον δουλείας απαιτεί γρήγορες και αποτελεσματικές λύσεις. Έτσι ένα ασανσέρ χωρίς πόρτες που ίσα που χωρά ένα μεγάλο καρότσι φαγητού γίνεται το «εύκολο» μέσο για να «βγαίνει» η δουλειά γρήγορα, και άρα οι εργαζόμενοι το χρησιμοποιούσαν.

Το καρότσι γύρισε και στάθηκε πάνω στο λαιμό της Αλέκας. Το ασανσέρ σφήνωσε και κάποιος συνάδερφος της κατάλαβαν ότι «κάτι δε πάει καλά». Μετά από λίγο την απεγκλώβισαν και με ασθενοφόρο μεταφέρθηκε ως βαρύ περιστατικό στο νοσοκομείο. Αξίζει να σημειωθεί ότι παρόμοιο σκηνικό με άλλο εργαζόμενο απετράπη τελευταία στιγμή κατά το παρελθόν. Μετά το περιστατικό, η ψύχραιμη διοίκηση στέλνει κάποιους υπαλλήλους να κολήσουν ένα χαρτί στο ασανσέρ που γράφει «ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΦΟΡΤΙΑ».

Το όνομα της μεγάλης επιχείρησης δεν γράφεται πουθενά. Η εργαζόμενη παραμένει στη ΜΕΘ για 13 ημέρες και θεωρείται εγκεφαλικά νεκρή. Τελικά καταλήγει, και είναι

τότε που ιατροδικαστής επιδιώκει να διερευνήσει τα αίτια του θανάτου της Αλέκας χωρίς να έχει καν τα βασικά στοιχεία που πρέπει να διερευνηθούν, όπως τα ρούχα της ή ανέγγιχτο τον χώρο του συμβάντος. Παρόλα αυτά, είναι ο μόνος ως τότε που δημόσια ψέλλισε ότι δεν πέθανε η εργαζόμενη από παθολογικά αίτια.

Το σωματείο επισιτισμού έβγαλε ανακοινώσεις και επισκέφτηκε το ξενοδοχείο. Η διοίκηση της εταιρίας έστειλε συλλυπητήρια επιστολή στην οικογένεια. Ο σύλλογος συντηρητών ανεγκυστήρων δημοσίευσε συλλυπητήρια επιστολή, και θύμισε τις ανάγκες σε συντήρηση στα ασανσέρ όλης της χώρας. Ο αρχικός φόβος της εταιρίας υπό τη διοίκηση της οποίας βρίσκεται το Cretan Pearl, ότι λόγω του σκανδάλου του εργατικού θανάτου, το κόστος για εκείνη θα μπορούσε να επιφέρει το κλείσιμο της μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας, τελικά δεν επαληθεύτηκε ...καθώς για ποιο σκάνδαλο μιλάμε, όταν αυτό με τόση ευκολία αποσβένεται;

Στα πλαίσια ανάδειξης του παραπάνω συμβάντος ομάδα αναρχικών παρενέβη με συνθήματα μπογιές και τρικάκια στο χώρο του ξενοδοχείου. Ανέβηκε ένα video για τη δράση με τίτλο «Παρέμβαση στο ξενοδοχείο Cretan Pearl για τον θάνατο 20χρονης εργαζόμενης» (url: <https://vimeo.com/297501072>).

✍️ Α. Ρ.

Σημειώσεις:

α) Τα στατιστικά στοιχεία που αναφέρονται παραπάνω είναι τα πιο πρόσφατα και βρίσκονται στο statistics.gr

β) Τα στοιχεία των συνεντευξιαζόμενων δεν καταγράφονται για λόγους δικής τους ασφάλειας. Από την άλλη η ποιοτική διαχείριση και πολιτικός προσανατολισμός του εγχειρήματος της «Απατρίς» έχει αποδείξει και θα στοχεύει να αποδεικνύει την εγκυρότητας της πληροφορίας που παράγει και αναπαράγει επομένως τα επιπλέον σχετικά τεκμήρια στη περίπτωση μας θα μπορούσε να πει κάποιος ότι περισσεύουν.

γ) Επ' ευκαιρίας μια μικρή υπενθύμιση για το τι συνιστά εργατικό ατύχημα σύμφωνα με το Ελληνικό Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας:

«Σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν. 551/1915, εργατικό ατύχημα είναι κάθε βίαιο συμβάν που πλήττει τον μισθωτό κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής και επιφέρει τον θάνατό του ή τον καθιστά ανίκανο προς εργασία για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τεσσάρων (4) ημερών. Αντίστοιχη είναι η έννοια του εργατικού ατυχήματος και στην ασφαλιστική νομοθεσία (άρθρο 8, παρ. 4, 34 παρ. 1 Α.Ν. 1846/1951). Μάλιστα, για το χαρακτηρισμό του ατυχήματος ως εργατικού, είναι αδιάφορος ο χρόνος εκδήλωσης των δυσμενών συνεπειών στην υγεία του εργαζόμενου, το αν εκδηλώνονται αμέσως, αργότερα ή σταδιακά, όπως και το εάν υπάρχει μερίδιο συνυπαίτιότητας του εργαζόμενου».

Λεηλασία χωρίς σύνορα: Η περίπτωση του Πηλίου

Η λεηλασία των φυσικών αγαθών και πόρων από τον καπιταλισμό σαρώνει ολόκληρο τον πλανήτη τις τελευταίες δεκαετίες, σε μια προσπάθεια να αρμέξει οτιδήποτε αποτελεί πηγή αύξησης των κερδών των πολυεθνικών και του κεφαλαίου γενικά, με τις πλάτες των τοπικών στημένων κυβερνήσεων, θεσμικών οργάνων όπως ο ΟΗΕ και ΕΕ και διεθνών εμπορικών συμφωνιών NAFTA, CETA, κλπ.

Στην Ελλάδα βιώνουμε αυτή τη λεηλασία έντονα τα τελευταία δέκα χρόνια της οικονομικής κρίσης. Στην πολύ γνωστή σε όλους μας περίπτωση των Σκουριών και στην ακόμη παλαιότερη της Μεσοχώρας, προστέθηκαν η επιχείρηση άλωσης από πολυεθνικές των αποθεμάτων νερού, η εγκατάσταση χιλιάδων ανεμογεννητριών στη νησιωτική και ηπειρωτική χώρα και η εξόρυξη υδρογονανθράκων στην Ήπειρο και το Ιόνιο.

Στην Μαγνησία το κεφάλαιο επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στην εμπορευματοποίηση του νερού, στην εκμετάλλευση των σκουπιδιών και την εγκατάσταση αιολικών πάρκων στο Νότιο Πήλιο.

Αναφορικά με το Νερό του Πηλίου, η επιχείρηση εμπορευματοποίησης αποτέλεσε βασικό στόχο των δύο Καλλικρατικών δημοτικών αρχών του Βόλου. Η εμπειρία από την περιπέτεια του Πουριού, στις αρχές του 1990, βοήθησε στο να γίνει άμεσα αντιληπτή και να μπουν οι βάσεις για τη δημιουργία ενός κινήματος αντίστασης από το καλοκαίρι του 2010, όταν ανακοινώθηκε η επέκταση του Δήμου Βόλου ως τις κορυφές του Πηλίου ώστε να πέσει στην αρμοδιότητα της ΔΕΥΑΜΒ η διαχείριση όλων των πηγών του βουνού.

Νερό και καλλικράτης στο Πήλιο και στον Βόλο

Η Καλλικρατική χωροθέτηση του Δήμου Βόλου περιέλαβε περιέργως και 10 χωριά του Πηλίου τα οποία εντάχθηκαν χωρίς διαβούλευση. Ο Δήμος Βόλου επεκτάθηκε γεωγραφικά 26 φορές για να φτάσει μέχρι την κορυφογραμμή του Πηλίου και να εντάξει τις πηγές των χωριών στην ΔΕΥΑΜΒ. Ήταν προφανές ότι το σχέδιο στόχευε στην εκμετάλλευση του νερού των πηγών από την τοπική και την κεντρική εξουσία και την ικανοποίηση του αιτήματος των δανειστών για ιδιωτικοποίηση του νερού στην Ελλάδα.

Με τρεις πολιτικές κινήσεις ο πρώτος Καλλικρατικός δήμαρχος (Πάνος Σκοτινιώτης), επιχειρεί να βάλει στην άκρη τους κατοίκους των χωριών για να εκμεταλλευτεί πολιτικά και οικονομικά τις πηγές και να προχωρήσει το σχέδιο για την εμπορευματοποίηση του νερού. Σε ότι αφορά στην πόλη οι μεγάλες διαρροές του εγκαταλειμμένου δικτύου (ως 60%) και η κακή διαχείριση της ΔΕΥΑΜΒ από τις εκάστοτε δημοτικές αρχές (οικονομικά σκάνδαλα, υποβαθμισμένες υπηρεσίες, κακή σχέση με τους πολίτες και κυρίως κακής ποιότητας νερό), φτιάχνουν την εικόνα μιας υποβαθμισμένης και ευτελισμένης ΔΕΥΑΜΒ ώριμης να πέσει στα χέρια των ιδιωτών χωρίς αντιδράσει.

Πρώτη κίνηση: Ο Δήμαρχος κουνώντας το δάκτυλό του προς τους κατοίκους του Πηλίου, διαμηνύει ότι τα χωριά είναι πλέον συνοικίες του Βόλου και δεν μπορούν να μιλάνε για δικές τους πηγές. Επιχειρεί να κόψει έτσι τον ομφάλιο λώρο που συνδέει τις τοπικές κοινωνίες με τις πηγές τους.

Δεύτερη κίνηση: Η ΔΕΥΑΜΒ χλωρίωνει μόνιμα, χωρίς λόγο, το πόσιμο νερό σε όλα τα χωριά. Στις έντονες αντιδράσεις των κατοίκων ο πρόεδρος της επιχείρησης δηλώνει ότι η χλωρίωση γίνεται για προληπτικούς λόγους ακόμη και όταν το νερό των πηγών είναι πεντακάθαρο!!!

Τρίτη κίνηση: Τον Γενάρη του '13, η ΔΕΥΑΜΒ αποφασίζει να πάρει από τον Δήμο και από τις τοπικές κοινότητες την άρδευση, να μετατρέψει δηλαδή τους αγρότες σε καταναλωτές της ΔΕΥΑΜΒ, θεατές της διαχείρισης του νερού και να βάλει τις προϋποθέσεις για το επόμενο βήμα, την μεταφορά της σε ιδιώτη επενδυτή χωρίς αντιδράσεις.

Μετά από τα δύο πρώτα χρόνια Καλλικρατικής διακυβέρνησης γίνεται αντιληπτό ότι η καθημερινότητα στα χωριά αλλάζει δραστικά προς το χειρότερο. Πέραν της οικονομικής κρίσης και της πολιτικής αδράνειας στην οποία βυθίζονται λόγω Καλλικράτη, αντιμετωπίζουν την αφόρητη πίεση από την πολιτική της δημοτικής αρχής στη διαχείριση του νερού που επιφυλάσσει μεγάλη αύξηση των τιμολογίων, υποβάθμιση του πόσιμου νερού και παράδοση της άρδευσης και των πηγών τους στις ανικανοποίητες οικονομικές ορέξεις των ιδιωτών.

Η αντίδραση των τοπικών κοινωνιών

Στις κινήσεις της δημοτικής αρχής οι κάτοικοι των χωριών απάντησαν με τη δημιουργία της Κίνησης Πολιτών Πηλίου και Βόλου για το Νερό (Γενάρη 2012), με την κατάληψη της αίθουσας του δημοτικού συμβουλίου από εκατοντάδες κατοίκους του Πηλίου και του Βόλου (Φλεβάρης 2012), με «δολιοφθορές» στις κεντρικές δεξαμενές και καταστροφή των χλωριωτών, με ενημερωτικές καμπάνιες, συμμετοχή σε αντιρατσιστικά φεστιβάλ, επαφή με κινήματα υπεράσπισης των φυσικών αγαθών (Χαλκιδική, Κρήτη, Μάνη, Μεσοχώρα,

Αώο κλπ), συμμετοχή στη Πανελλαδική Συμμαχία για το Νερό, δημιουργία της ιστοσελίδας watervolo.blogspot.gr κλπ.

Η δράση της Κίνησης, με βασικό εργαλείο τις συνελεύσεις στα χωριά, πέτυχε το στόματμα της χλωρίωσης και το μπλοκάρισμα της μεταφοράς της άρδευσης στην ΔΕΥΑΜΒ και από εκεί στον ιδιώτη επενδυτή. Ο πρώτος Καλλικρατικός δήμαρχος χάνει τις εκλογές του Μάη 2014 κυρίως λόγω της πολιτικής του στη διαχείριση του ζητήματος του Νερού.

Ο νέος δήμαρχος παίρνει τη σκυτάλη

Ο νέος δήμαρχος, ο Μπέος, παίρνει τη σκυτάλη της διαχείρισης του δήμου και παρά τις προεκλογικές του δεσμεύσεις για προστασία του δημόσιου χαρακτήρα του νερού, επιτίθεται από την αρχή της θητείας του στις τοπικές κοινωνίες και την Κίνηση, όχι μόνον με υβριστικούς χαρακτηρισμούς αλλά και με εκβιασμούς, στοχοποιήσεις και χρήση αστυνομικής και δικαστικής καταστολής. Φάνηκε ότι ήταν αποφασισμένος να προχωρήσει με καθαρά μαφιόζικο τρόπο στην ιδιωτικοποίηση του νερού ικανοποιώντας υποσχέσεις προς τους υποστηρικτές του, την μνημονιακή κυβέρνηση και ξένους και εγχώριους επενδυτές. Στις 13 Μάρτη του '15, εκατοντάδες πολίτες συγκεντρώνονται έξω από την ΔΕΥΑΜΒ με αίτημα την παρουσία τους στο ΔΣ της επιχείρησης που θα αποφάσιζε την έγκριση κανονισμού άρδευσης, τον οποίο είχαν ήδη απορρίψει οι συνελεύσεις των χωριών. Τρεις διμοιρίες ΜΑΤ, σκεκιουριτάδες και φουσκωτοί-μπράβοι του δήμαρχου και ασφαλίτες, έζωσαν το κέντρο της πόλης και ανάλαβαν την προστασία του διοικητικού συμβουλίου. Φυσικά το αίτημα δεν έγινε αποδεκτό και η προσπάθεια των πολιτών να μπουν στο κτίριο εξελίχθηκε σε σύρραξη με τις διμοιρίες των ΜΑΤ που κατέληξε στον τραυματισμό πολιτών και στην προσαγωγή σε δίκη νεαρού αγρότη από το Πήλιο.

Στη βία της δημοτικής αρχής οι κάτοικοι του Πηλίου αντιπαραθέτουν την απόφαση των συνελεύσεων των κοινοτήτων για αυτοδιαχείριση της άρδευσης που συνεχίζεται για 4η συνεχή χρονιά. Δεν αναγνωρίζουν το ρόλο του διαχειριστή της άρδευσης στη ΔΕΥΑΜΒ, διορίζουν επιτροπές διαχείρισης σε κάθε χωριό και δεν φοβούνται τις απειλές για επέμβαση των ΜΑΤ και για πρόστιμα.

Οι μάσκες πέφτουν και επιχειρείται ανοικτά η ιδιωτικοποίηση του βιολογικού καθαρισμού των ακαθάρτων του Βόλου

Τον Γενάρη 2017, ο πρόεδρος της ΔΕΥΑΜΒ ανακοινώνει σε συνέντευξη τύπου, την πρόθεση της διοίκησης να παραδώσει σε ιδιώτη τον Βιολογικό καθαρισμό των ακαθάρτων της πόλης. Η Κίνηση καλεί πολίτες και συλλογικότητες σε συγκέντρωση για να οργανωθεί η αντίδραση σε αυτή την απόφαση και αποφασίζεται η δημιουργία μιας διευρυμένης συλλογικότητας της Συμμαχίας Βόλου για το Νερό με τη συμμετοχή και κομματικών σχημάτων. Η κινηματική δράση με συγκεντρώσεις στα δημοτικά συμβούλια και στη ΔΕΥΑΜΒ αντιμετωπίστηκε με ΜΑΤ και απανωτές αναβολές συνεδριάσεων του ΔΣ, με στόχο την κούραση και τον εκφοβισμό, χωρίς αποτέλεσμα. Το ξεπούλημα πήρε αναβολή ή μπήκε στο χρονοντούλαο και το κίνημα του Νερού βγήκε νικητής σε αυτή τη μεγάλη

σύγκρουση.

ΕΡΓΗΛ, ο Δούρειος Ίππος

Καθώς τα χρονικά περιθώρια στενεύουν ενόψει των δημοτικών εκλογών, τον Μάη του 2019, ο Μπέος ανεβάζει στροφές στο δρόμο προς την ιδιωτικοποίηση. Οι υποσχέσεις που φαίνεται να έχει δώσει στους υποστηρικτές του, στην κυβέρνηση και στους ιδιώτες επενδυτές εγχώριους και ξένους, πρέπει να ικανοποιηθούν.

Πατώντας σε ένα συνειδητά χρονίζον σκάνδαλο με μια εργολαβική εταιρεία, την ΕΡΓΗΛ, σε συνδυασμό με την υποτιθέμενη αδυναμία της ΔΕΥΑΜΒ να αποπληρώσει χρέος 9.5 εκατομμυρίων ευρώ, φέρνει τον Αύγουστο 2018 στο ΔΣ Βόλου για ψήφιση την πρότασή του για εκκαθάριση (διάλυση) της ΔΕΥΑΜΒ και μεταφορά της στον Δήμο.

Μέσα σε κλίμα έντασης στο δημοτικό συμβούλιο στις 27 και 28/8/2018, για μια ακόμη φορά ο Μπέος επιστρατεύει μπράβους, ασφαλίτες και διμοιρίες ΜΑΤ για την προστασία του, βρίζει τους εκατοντάδες πολίτες που πλημμύρισαν το δημαρχείο για να διαμαρτυρηθούν για το ξεπούλημα της ΔΕΥΑΜΒ, αρνείται το λόγο στην Κίνηση, όμως η πρότασή του για εκκαθάριση της ΔΕΥΑΜΒ τελικά απορρίπτεται γιατί δεν διαθέτει το 75% του συνόλου των δημοτικών συμβούλων. Οι συγκεντρωμένοι πολίτες αντέδρασαν δυναμικά στην παρουσία μπράβων στην αίθουσα του ΔΣ, τους οποίους πέταξαν έξω, στέλνοντας ένα μήνυμα στον Μπέο και την παράταξή του ότι οι δημοτικοί χώροι δεν μπορεί να λειτουργούν σε καθεστώς μαφίας. Ακολούθησαν προσαγωγές, συλλήψεις και άγριο κυνηγητό σε χωριά του Πηλίου και συνοικίες του Βόλου για σύλληψη και προσαγωγή σε δίκη συναγωνιστών. Εννέα συναγωνιστές έχουν ήδη κληθεί για καταθέσεις στον εισαγγελέα μετά από μήνυση του προέδρου του δημοτικού συμβουλίου.

Τα τελευταία γεγονότα έχουν ενεργοποιήσει αρκετό κόσμο και έφεραν πιο κοντά τα κινήματα της περιοχής που αγωνίζονται για την προστασία του Νερού, ενάντια στην καύση σκουπιδιών και την προστασία του Κραυσίδωνα. Η άκαμπτη στάση του Μπέου, μετά την απόρριψη της πρότασής του για εκκαθάριση, διάλυση και ξεπούλημα της ΔΕΥΑΜΒ, προδικάζει νέες εξελίξεις στο άμεσο μέλλον.

Οι προτάσεις του κινήματος

Βασικό αίτημα της Κίνησης παραμένει η κοινωνικοποίηση της διαχείρισης του νερού και η εξασφάλιση της ελεύθερης πρόσβασης σε πηγαίο, χωρίς χημική επεξεργασία νερό όλων των πολιτών. Με την αυτοδιαχείριση της άρδευσης έγινε ένα πρώτο σοβαρό βήμα προς την κοινωνικοποίηση με την έννοια ότι οι αγρότες έχουν τον απόλυτο έλεγχο στο 70-80% των πηγαίων νερών του βουνού. Πρόκειται, ωστόσο, απλά για μια στάση πολιτική απέναντι

μπουκάλια.

Μια τέτοια πρόταση ισοδυναμεί με γροθιά στο στομάχι της βιομηχανίας του εμφιαλωμένου νερού την οποία σιγοντάρουν όλοι οι δήμαρχοι με την πολιτική της εγκατάλειψης του δικτύου ύδρευσης της πόλης. Οι διαρροές φτάνουν στο 40-60%, με δικά τους στοιχεία, με το πηγαίο νερό από το Πήλιο να χάνεται και να συμπληρώνεται με άντληση νερού μολυσμένου από το υπέδαφος της πόλης. Το τελικό μίγμα είναι απαράδεκτο με αποτέλεσμα να το αποφεύγουν οι κάτοικοι του Βόλου.

στην τοπική εξουσία, η οποία αγνόησε τις τοπικές κοινωνίες και τις αποφάσεις των συνελεύσεων τους, με τις οποίες ζητούσαν να παραμείνει η άρδευση στο πλαίσιο του δήμου και των τοπικών κοινοτήτων. Μετά από τέσσερις επιτυχείς αρδευτικές περιόδους η Κίνηση αναζητά τον τρόπο με τον οποίο η αυτοδιαχείριση θα πάρει μόνιμα χαρακτηριστικά.

Αναφορικά με την ελεύθερη πρόσβαση, η Κίνηση έχει προτείνει από το 2013, την κατασκευή δικτύου δημόσιων βρυσών κατά μήκος των δύο χειμάρρων που διασχίζουν την πόλη, τον Άναυρο και τον Κραυσίδωνα, με παροχή νερού κατευθείαν από το Πήλιο, χωρίς επεξεργασία. Η πρόταση που έχει απορριφθεί από τις δύο δημοτικές αρχές, εξασφαλίζει την ελεύθερη πρόσβαση όλων των κατοίκων σε ποιοτικό πόσιμο νερό, δίδωνει στους πολίτες από την αγορά του εμφιαλωμένου νερού στην οποία ξοδεύουν δεκάδες εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο και απαλλάσσει τον σκουπιδότοπο από περίπου 120 εκατομμύρια πλαστικά

Το μέλλον του κινήματος

Ο δυναμικός χαρακτήρας του αγώνα κατάφερε να φρενάρει αποφασιστικά τη διαδικασία της εμπορευματοποίησης του νερού. Τα χωριά του Πηλίου που ανήκουν πλέον στον Δήμο Βόλου, για πρώτη φορά βρέθηκαν μαζί σε έναν κοινό μέτωπο με συνδετικό κρίκο την Κίνηση Πολιτών. Η ανάγκη της οργανωμένης αντίδρασης οδήγησε στην επανάκτηση του θεσμού της συνέλευσης, η οποία αποτελούσε μακρινό παρελθόν από την ημέρα που θεσπίστηκε ο Καποδίστριας, δηλαδή η πρώτη χωροταξική διεύθυνση των δήμων. Η περιφέρεια του δήμου δέχτηκε ένα σοβαρό πλήγμα καθώς έπαψε ουσιαστικά να συμμετέχει στη λήψη των αποφάσεων σε ζητήματα της καθημερινότητας. Με την δεύτερη διεύθυνση, τον Καλλικράτη, τα χωριά βυθίζονται ακόμη περισσότερο στην αφάνεια και την εγκατάλειψη.

Το νερό είναι η αιτία να συζητούν και να αποφασίζουν με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες καθιστώντας τη συνέλευση το βα-

σικότερο εργαλείο του αγώνα. Σε κάποια χωριά οι συνελεύσεις ασχολούνται και με άλλα καθημερινά ζητήματα. Η επικοινωνία με τη δημοτική αρχή κόπηκε εντελώς και τη θέση της πήρε η δυναμική αντιπαράθεση («δολιοφθορές» στις δεξαμενές, καταλήψεις του δημοτικού συμβουλίου κλπ). Από την αντιπαράθεση αυτή προέκυψε το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών του 2014 με την απομάκρυνση του πρώτου Καλλικρατικού δημάρχου.

Οι εκλογές αυτές δοκίμασαν τα όρια του κινήματος. Η πρόταση να συμμετάσχει παράταξη από την πλευρά της Κίνησης δεν βρήκε πρόσφορο έδαφος. Κάποια ενεργά άτομα επιχείρησαν και πέτυχαν την εκλογή τους ως πρόεδροι της κοινότητάς τους, με σημαία τις αποφάσεις των συνελεύσεων για το νερό, με την παράταξη του Μπέου που ένα από τα συνθήματά του ήταν η προστασία του δημόσιου χαρακτήρα του νερού. Πολύ γρήγορα ωστόσο βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις πραγματικές προθέσεις του Μπέου και τελικά εγκατέλειψαν αλλά δεν επανεντάχτηκαν στο κίνημα. Επρόκειτο για μια όχι και τόσο οδυνηρή επαφή του κινήματος με την αντιπροσώπευση και την ανάθεση μέσω των εκλογών. Τώρα βρισκόμαστε και πάλι μπροστά στις δημοτικές εκλογές. Είναι δεδομένο ότι θα περάσουμε ξανά μέσα από τις συμπληγάδες των κοινοτικών παρατάξεων που θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν τη δυναμική του κινήματος.

Το πάθημα των Σκουριών πάντως έχει γίνει μάθημα. Η απεύθυνση στα κόμματα και η εγκατάλειψη του αγώνα στο δρόμο και το βουνό στο όνομα της ανάθεσης, θα αδρανοποιήσει ένα μεγάλο μέρος του κόσμου που συμμετέχει ενεργά και δυναμικά και θα επισπεύσει τις διαδικασίες του ξεπούληματος. Ότι δηλαδή δεν πέτυχε ο αντίπαλος με τη μέθοδο του εκφοβισμού και της βίας θα το πετύχει μέσα από τις εκλογές. Οι πιθανότητες να συμβεί κάτι τέτοιο είναι ελάχιστες, όμως υπαρκτές. Οι επερχόμενες δίκες και η «σώμα με σώμα» αντιπαράθεση με τον φασίστα Μπέο, δυναμώνουν το κίνημα και εξασφαλίζουν τη συνέχειά του. Άλλωστε το διακύβευμα έχει να κάνει με το νερό, δηλαδή τη ίδια τη ζωή.

✎ **Συντονιστικό Κίνησης Πολιτών Πηλίου και Βόλου για το Νερό**

Νάξος: Πόλεμος για το νερό

Το Σάββατο 20 Οκτωβρίου το πρωί, εκατοντάδες αγρότες και κάτοικοι των χωριών Δαμαριώνα και Φιλώτι συγκεντρώθηκαν στην περιοχή της γεώτρησης του Άι Λια (Δαμαριώνα), διαμαρτυρόμενοι για την υφαρπαγή του νερού από τον δήμο Νάξου. Η απάντηση του δήμου στις δικαιολογημένες πρότερες αντιδράσεις (τρεις αποκλεισμοί του κεντρικού δρόμου του νησιού, παρέμβαση στο δημαρχείο) ήταν αυταρχισμός και εμπαιγμός, με την ενίσχυση των αστυνομικών δυνάμεων με μια διμοιρία ΜΑΤ από τη Σύρο. Από την προηγούμενη μέρα η

αστυνομία απέκλεισε τον δρόμο και απαγόρευσε την κυκλοφορία στην περιοχή του έργου. Είναι η πρώτη φορά στο νησί που η δημοτική αρχή καλεί τα ΜΑΤ, και φυσικά η κυβέρνηση τα έστειλε για να καταστείλουν κινητοποιήσεις.

Γι' αυτό η αποφασιστικότητα και η δυναμική αντίδραση των αγροτών και των κατοίκων των χωριών που έσπασαν το μπλόκο της αστυνομίας, και πορεύτηκαν μέχρι την περιοχή της γεώτρησης σταματώντας το έργο, έστειλε το μήνυμα ότι ο αγώνας για ζωή θα πάει μέχρι τέλους. Ότι με

τη βία και την καταστολή δεν θα καμφθεί το αγωνιστικό φρόνημα, και η τρομοκρατία δεν θα περάσει. Αυτό το έργο πρέπει να σταματήσει.

Όμως, το πρόβλημα του νερού στη Νάξο, μετά τον περσινό ξηρό και ζεστό χειμώνα, διαφαινόταν από την άνοιξη. Η πλειοψηφία του δήμου Νάξου, με την αναληγσία και την ανικανότητα που την χαρακτηρίζει, βούλιαξε στην απραξία και την προχειρότητα. Το ζήτημα της ορθολογικής διαχείρισης του νερού ουδέποτε την απασχόλησε.

Μίσθωσαν γεωτρήσεις και πηγάδια, ανέβασαν την πίεση στο δίκτυο της περιοχής του Καστρακίου χωρίς καμιά μέριμνα, και γι' αυτό έσπασαν σωληνώσεις, είχαμε βλάβες, διαρροές, υπερχείλιση από το αντλιοστάσιο της περιοχής με τραγικό αποτέλεσμα να χαθούν χιλιάδες κυβικά νερό στον δρόμο και στα χέρσα χωράφια –κι όλα αυτά σε εποχή λειψυδρίας!!!

Εδώ και μήνες στις βρύσες των σπιτιών της Χώρας τρέχει λάσπη, και οι κάτοικοι αναγκάζονται να πλένονται γεμίζοντας μπιτόνια από τις δημόσιες βρύσες που υπάρχουν στις γειτονιές.

Κατόπιν εορτής θυμήθηκε η δημοτική αρχή ότι πρέπει να κάνει κάτι για να μην ξεμεινουμε από νερό, αφού η λιμνοδεξαμενή και το φράγμα είναι άδεια –παρά τις αντίθετες προβλέψεις του αρμόδιου αντιδημάρχου, ότι όχι μόνο θα βγάλουμε το καλοκαίρι, αλλά θα μας περισσέψουν και 150.000 κυβικά!

Τώρα θέλουν και το νερό του Άι Λια, νερό που υδροδοτεί τα χωριά Φιλώτι και Δαμαριώνα, αλλά χρησιμοποιείται και από εκατοντάδες αγρότες. Να σημειωθεί ότι ήδη μέρος του νερού από τη συγκεκριμένη γεώτρηση πηγαίνει στη Χώρα. Κάτοικοι και παραγωγοί αντιδρούν σ' ένα έργο που θα τους αφήσει χωρίς νερό, έκλεισαν τους δρόμους, έγιναν και δολιοφθορές στους καινούργιους σωλήνες. Η δημο-

τική αρχή μάλιστα ακολουθώντας την πάγια τακτική της εξουσίας «διαίρει και βασίλευε» επιχειρεί να στρέψει τους κατοίκους της Χώρας, που εδώ και δυο μέρες (19 & 20/10) δεν έχουν νερό, ενάντια στους αγωνιζόμενους κατοίκους των χωριών, σε μια προσπάθεια να αποποιηθεί την ευθύνη της για την κατάσταση.

Στις γενικές συνελεύσεις στο Φιλώτι και τον Δαμαριώνα δημιουργήθηκαν επιτροπές αγώνα. Το νερό είναι δημόσιο αγαθό, όμως όπου πήγε ο δήμος, ξεράθηκαν τα πάντα κι

αυτό το ξέρουν όλοι πάνω στο νησί. Για μια ακόμα φορά καλούνται οι μειονεκτικές περιοχές, που μετά βίας επιβιώνουν κάτω από αντίξοες συνθήκες, να θυσιάσουν προκειμένου να καλυφτούν οι ανάγκες των τουριστικών και παντοιοτρόπως ευνοημένων περιοχών. Ποια ισορροπία ανάμεσα στην αγροτική παραγωγή και τον τουρισμό και πράσινα άλογα; Όλοι γκαρσόνια!!! Εξάλλου μεγάλο κομμάτι των γεωργών έχει εξοβελιστεί στην ενδοχώρα εξαιτίας της τουριστικής χρήσης της γης. Το νερό είναι ζωτικής

σημασίας τόσο για την επιβίωση του αγροτικού κόσμου της Νάξου, όσο και για τη διατήρηση του χαρακτήρα του νησιού, σαν ένας τόπος που μπορεί ακόμα να θρέψει τους κατοίκους του, κι όχι να ερημώσει από την τουριστική μονοκαλλιέργεια.

Η δημοτική αρχή, η παράταξη του Μαργαρίτη, αλλά και η μείζονα αντιπολίτευση, που ψήφισε «παρών» στο σχετικό δημοτικό συμβούλιο, έχουν ακέραιη την ευθύνη τόσο για ένα έργο που αφενός θα ξεράνει μια εύφορη αγροτική περιοχή, και αφετέρου δεν δίνει καμιά μακροπρόθεσμη λύση στο πρόβλημα της λειψυδρίας. Γι' αυτό ακριβώς βρίσκονται υπόλογοι και εκτεθειμένοι στις συνεκτιμήσεις της τοπικής κοινωνίας, κάτι που γιγαντώνεται με τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις που επιχειρούν.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση όχι μόνο έδωσε το πράσινο φως για την καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων, αλλά και τα μέσα για να γίνει αυτό πράξη.

Όμως, η αποφασιστικότητα των αγωνιζόμενων κατοίκων και η αλληλεγγύη (με την οποία κατάφεραν να αποσπάσουν από τα χέρια της αστυνομίας έναν αγρότη που συνελήφθη κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης) έφερε αποτελέσματα: Οι πολιτικές επιλογές του δήμου δεν ηττήθηκαν απλά, έπαθαν πανωλεθρία.

Όσο συνεχίζουν το έργο καταλήστευσης ενός ζωτικού φυσικού πόρου, του νερού, και όσο οι αντιστάσεις αντιμετωπίζονται με την καταστολή, θα μας βρίσκουν απέναντί τους πιο δυνατούς και αποφασισμένους!

**Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
Η ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ**

✎/ Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Νάξου

Για το ζήτημα των απορριμμάτων στην Κέρκυρα Ένα ιστορικό του αγώνα ενάντια στο ΧΥΤΑ Λευκίμμης

Σκοπός του παρόντος κειμένου είναι να αναδείξει το τι συμβαίνει στη Λευκίμμη με αφορμή τη λειτουργία του ΧΥΤΑ, τον αγώνα που ξεκίνησε ενάντια στη δημιουργία του, το πού βρίσκεται τώρα η κατάσταση και ποιες προοπτικές διακρίνουμε στον αγώνα.

«Η πρώτη εικόνα από τον ΧΥΤΑ Λευκίμμης», πηγή: Corfu TV

Αρχικά οφείλουμε να πούμε ότι η προσπάθεια διανοίξης ΧΥΤΑ στη Λευκίμμη δεν είναι τωρινό φαινόμενο αλλά πάει πίσω στον χρόνο. Η προσπάθεια είχε ξεκινήσει ήδη από το 2008. Μια προσπάθεια, η οποία τότε δεν είχε τελεσφορήσει, καθώς προσέκρουσε στη σθεναρή αντίσταση και τους μαχητικούς αγώνες τόσο των κατοίκων της Λευκίμμης όσο και του αλληλέγγυου κινήματος. Αγώνες που συμπεριελάμβαναν μια ποικιλία στο παλμαρέ τους, από πορείες και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, μέχρι και αποκλεισμό της εισόδου του ΧΥΤΑ και κατάληψη του δημαρχείου, έως και αναβαθμισμένες δράσεις. Μελανό σημείο των ημερών εκείνων, ήταν ο θάνατος της εγκύου Μ. Κουλούρη, θάνατος που πιστώνεται στους μπάτσους. Συνοπτικά μπορούμε να πούμε ότι ο αγώνας που δόθηκε το 2008, κατάφερε τότε να ακυρώσει επί τοις πράγμασι τα σχέδια του κράτους για τη λειτουργία του ΧΥΤΑ.

Δέκα χρόνια μετά, η λειτουργία του ΧΥΤΑ επαναφέρεται στο προσκήνιο για προφανείς ή μη λόγους. Φέτος κλείνει, για πρώτη φορά με νόμο μετά από τριάντα χρόνια συνεχούς λειτουργίας, η χωματερή που λειτουργεί στο Τεμπλόνη. Ένας νόμος ο οποίος όμως μένει επί της ουσίας στα χαρτιά, καθώς τα απορρίμματα όλου του νησιού συνεχίζουν να μεταφέρονται εν κρυπτώ στο Τεμπλόνη, στον χώρο που κανονικά λειτουργεί η κομποστοποίηση, με φυ-

σικό επακόλουθο την αυθαίρετη δημιουργία ενός νέου κυττάρου στη χωματερή. Η μεταφορά στο υπερκορεσμένο Τεμπλόνι συνεχίζεται αμείωτα, καθώς αφενός εκεί υπάρχει δεματοποιητής, και αφετέρου δεν υπάρχει ακόμη άλλο μέρος να πάνε τα σκουπίδια.

Πιο συγκεκριμένα όσον αφορά στη χωματερή της Λευκίμης αρκεί να πούμε τα εξής. Ο ΧΥΤΑ έχει χωροθετηθεί σε εντελώς ακατάλληλη θέση. Βρίσκεται κοντά στο σημείο που είναι ο βιολογικός καθαρισμός, σε μέρος που έχουν βρεθεί αρχαία ευρήματα, τα οποία έχουν μπαζωθεί χάριν της δημιουργίας του. Σημαντικό είναι επίσης το γεγονός ότι ο ΧΥΤΑ βρίσκεται σε πολύ κοντινή απόσταση από την πρώτη κατοικία (πιο συγκεκριμένα στα 500 μέτρα), ενώ η χωροθέτησή του προβλέπεται στα 1500 μέτρα. Μείζονος σημασίας είναι η έλλειψη υποδομών, με αποτέλεσμα τα στραγγίδια από τα σκουπίδια να οδηγούνται τόσο στη θάλασσα όσο και στα χωράφια. Λόγω του απαρχαιωμένου δικτύου ύδρευσης σε όλο το νησί της Κέρκυρας, το αρδύσιμο και υδρεύσιμο νερό δεν είναι διαχωρισμένα. Ως εκ τούτου, το μολυσμένο νερό που χρησιμοποιείται για το πότισμα των χωραφιών είναι το ίδιο που χρησιμοποιείται για την προσωπική υγιεινή. Τόσο η μόλυνση των υδάτων όσο και οι αναθυμιάσεις από τη συσσώρευση των απορριμμάτων εγκυμονούν κινδύνους όχι μόνο για την υγεία των κατοίκων αλλά και για όλη τη βιόσφαιρα. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι έχουν ήδη παρουσιαστεί περιπτώσεις κατοίκων που έχουν διακομιστεί στο νοσοκομείο με αναπνευστικά προβλήματα. Στο σημείο αυτό, θέλοντας να προλάβουμε το όποιο επιχείρημα διατείνεται ότι φταίνε οι Λευκιμιώτες για την κατάσταση, αφού κάποιοι είχαν πουλήσει τα οικόπεδα τους ώστε να χωροθετηθεί ο ΧΥΤΑ, έχουμε να πούμε το εξής: Παρόλο που υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων που για τους λόγους τους πούλησαν κτήματα (λόγους με τους οποίους εντούτοις εμείς βρισκόμαστε διαμετρικά αντίθετοι), δεν δικαιολογείται κανένα κεφάλαιο και καμία εξουσία να ληλατεί ολόκληρους πληθυσμούς απλά και μόνο για την κερδοφορία.

Τα αφεντικά που νοιάζονται όμως τόσο πολύ για το συμφέρον τους, γνωρίζουν πολύ καλά ότι η λειτουργία του ΧΥΤΑ Λευκίμης δεν θα είναι εύκολη υπόθεση. Ακριβώς επειδή υπάρχει η εμπειρία των αγώνων του 2008, το κράτος, τα αφεντικά και το τοπικό πολιτικό προσωπικό γνωρίζουν καλά ότι μόνο με βία και καταστολή θα μπορέσει να λειτουργήσει ο ΧΥΤΑ. Ήδη από το καλοκαίρι ο δήμαρχος Κέρκυρας Νικολούζος και ο περιφερειάρχης Γαλιατσάτος ζήτησαν εγγράφως από τον αναπληρωτή υπουργό προστασίας του πολίτη Τόσκα, να σταλθούν στην Κέρκυρα ΜΑΤ και να εγκατασταθούν στη Λευκίμμη. Καθόλη τη διάρκεια του καλοκαιριού είχαν στρατοπεδεύσει στη Λευκίμμη πάνω από δεκατρείς διμοιρίες ΜΑΤ, δεκάδες ασφαλίτες, ελικόπτερο της ΕΛ.ΑΣ συνόδευε από αέρος τα φορτηγά που κουβαλούσαν σκουπίδια από το ΧΥΤΑ Τεμπλονίου στο ΧΥΤΑ Λευκίμης. Είχαν επίσης τοποθετηθεί θερμικές κάμερες περιμετρικά του ΧΥΤΑ. Όλα αυτά είχαν καταστήσει την Λευκίμμη μια στρατιωτικοποιημένη ζώνη. Η εισβολή των μπάτσων στην καθημερινότητα του τόπου είχε φτάσει μέχρι το σημείο της παρεμπόδισης κατοίκων να πάνε στις δουλειές τους, στα χωράφια τους, ακόμη και στα σπίτια τους. Πολλές φορές μάλιστα οι μπάτσοι ζητούσαν ταυτότητες και σε υποχρέωναν να πας πεζός με δική τους συνοδεία. Ακριβώς μάλιστα επειδή η καταστολή είναι ποιοτικά και ποσοτικά αναβαθμισμένη σε σχέση με το 2008, το κράτος επέλεξε αυτή την φορά να λειτουργήσει και προληπτικά. Πιο συγκεκριμένα, με αφορμή τον εμπρησμό του ΧΥΤΑ στις 5 Μάη του 2018, καλέστηκαν από την ασφάλεια Κέρκυρας 59 κάτοικοι σε ομάδες των δέκα ως ύποπτοι. Πέρασαν από την διαδικασία της δακτυλοσκόπησης και τα στοιχεία τους συμπεριελήφθησαν σε δικογραφία. Η τακτική αυτή αποσκοπεί αφενός στο να καταστείλει

τόσο τους 59 αλλά και όσους σκέφτονται να αγωνιστούν, και αφετέρου παροπλίζει τους συγκεκριμένους 59 ανθρώπους από τον αγώνα. Με τον αγώνα να συνεχίζεται, δεν άργησαν να έρθουν και οι πρώτες συλλήψεις. Πιο συγκεκριμένα, όταν τα ΜΑΤ είχαν πρωτοφτάσει και είχαν φράξει τον δρόμο που οδηγούσε στο ΧΥΤΑ, κάτοικοι είχαν συγκεντρωθεί απέναντι από αυτά. Οι μπάτσοι επέλεξαν να επιτεθούν στο πλήθος με αποτέλεσμα τις συλλήψεις δυο αγωνιστών. Στους δυο αγωνιστές απαγγέθηκαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα, κρατήθηκαν για δυο μέρες στην ασφάλεια Κέρκυρας, με τη δίκη τους να είναι πολύωρη και να διακόπτεται για τις 13/12. Μέσα στο τεταμένο κλίμα, έκανε την εμφάνιση του ο νεοναζί Αϊβατίδης, βουλευτής χρυσής αυγής Κέρκυρας, συνοδευόμενος και από άλλους «περήφανους» Έλληνες της χρυσής αυγής. Σκοπός του ήταν να ψαρέψει πολιτική υπεραξία σε θολά νερά, κάνοντας μάλιστα και δηλώσεις στα κανάλια. Το γεγονός

Καθόλη τη διάρκεια του καλοκαιριού είχαν στρατοπεδεύσει στη Λευκίμμη πάνω από δεκατρείς διμοιρίες ΜΑΤ, δεκάδες ασφαλίτες, ελικόπτερο της ΕΛ.ΑΣ συνόδευε από αέρος τα φορτηγά που κουβαλούσαν σκουπίδια από το ΧΥΤΑ Τεμπλονίου στο ΧΥΤΑ Λευκίμης. Είχαν επίσης τοποθετηθεί θερμικές κάμερες περιμετρικά του ΧΥΤΑ. Όλα αυτά είχαν καταστήσει την Λευκίμμη μια στρατιωτικοποιημένη ζώνη. Η εισβολή των μπάτσων στην καθημερινότητα του τόπου είχε φτάσει μέχρι το σημείο της παρεμπόδισης κατοίκων να πάνε στις δουλειές τους, στα χωράφια τους, ακόμη και στα σπίτια τους...

της εμφάνισης των νεοναζί θορύβησε αγωνιστές και αγωνίστριες, και το ίδιο απόγευμα καλέστηκε πορεία ενάντια και στην παρουσία φασιστών. Η παρουσία τους επικύρωσε σε ένα πλήθος αγωνιστριών και αγωνιστών τη διαπίστωση ότι ο αγώνας ενάντια στο ΧΥΤΑ θα είναι και αγώνας αντιφασιστικός. Η εν λόγω πορεία στάθηκε για ώρα απέναντι από τις διμοιρίες φωνάζοντας συνθήματα. Όταν υπήρξε πληροφορία ότι θα φτάσουν φορτηγά με σκουπίδια, ο κύριος όγκος της πορείας μεταφέρθηκε σε άλλο σημείο όπου στήθηκε πύρινο οδόφραγμα. Όταν οι μπάτσοι «πήραν» το οδόφραγμα, ύστερα από κάμποση ώρα, έγιναν πέντε συλλήψεις σε διαφορετικά σημεία και διαφορετικούς χρόνους. Οι συλληφθέντες χτυπήθηκαν από τους μπάτσους, κρατήθηκαν στην ασφάλεια Κέρκυρας για τρεις μέρες, και τους αποδόθηκαν κατηγορίες τόσο πλημμεληματικού όσο και κακουργηματικού χαρακτήρα. Τους έχει επιβληθεί παρουσία στο ΑΤ μια φορά το μήνα, και σε κάποιους από αυτούς

απαγόρευση εξόδου από τη χώρα μέχρι τη δίκη. Εκτός από τα δικαστήρια, η καταστολή εκφράζεται και από εισβολές μπάτσων μέσα σε σπίτια, ξύλο σε κατοίκους από τις δυνάμεις καταστολής, ευθύβολες ρίψεις χημικών εν ψυχρώ σε κατοίκους, ακόμα και απόλυση από τη δουλειά στοχοποιημένων ανθρώπων λόγω της συμμετοχής τους στον αγώνα. Ακόμη και τώρα, διμοιρίες παραμένουν στη Λευκίμμη με τους μπάτσους να μην χάνουν ευκαιρία να επιτίθενται στους κατοίκους. Ξεκάθαρα υπονομευτικό ρόλο στον αγώνα ενάντια στο ΧΥΤΑ διαδραματίζουν επίσης τα τοπικά ΜΜΕ. Δεν διστάζουν να αποκαλούν έναν ολόκληρο πληθυσμό που αγωνίζεται «μπάχαλους» και «ακροκινούμενες δυνάμεις». Επιδιώκουν να απονοματοδοτήσουν τον αγώνα των κατοίκων και των αλληλέγγυων, εξοβελίζοντάς τον στη σφαίρα των «τρομοκρατικών» πράξεων. Προσπαθούν μέσω γκεμπελισμών να υφαρπάξουν την κοινωνική συναίνεση για τη δημιουργία του ΧΥΤΑ, αλλά και για την καταστολή των αγωνιζόμενων, παρουσιάζοντας ως απειλή τον αγώνα ενάντια στο ΧΥΤΑ, και όχι τον ίδιο το ΧΥΤΑ ως απειλή για τη ζωή.

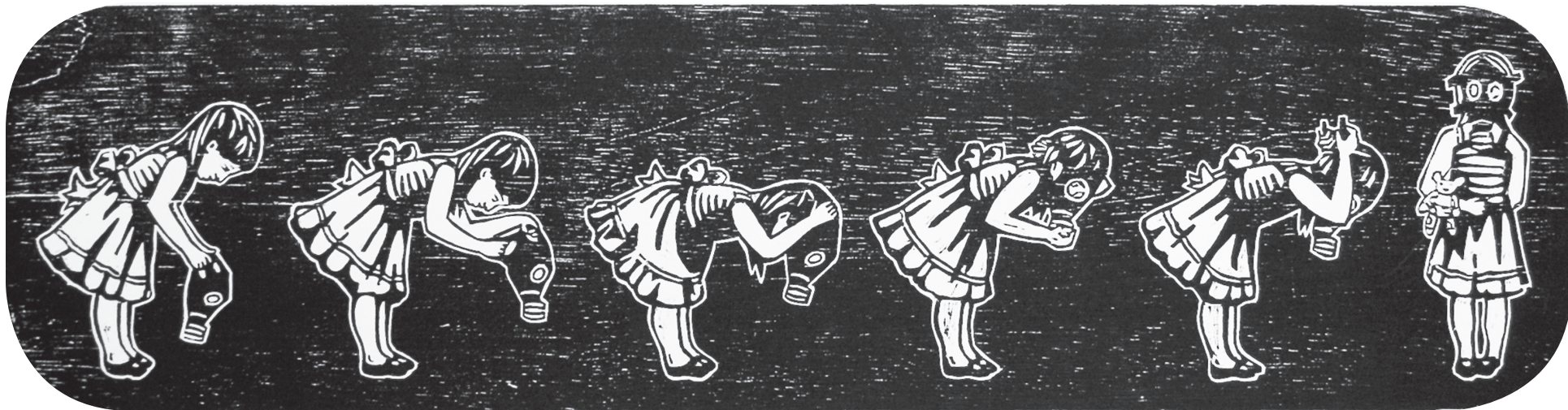
Με εγγυητή την κρατική βία, αυτή τη στιγμή οι εργασίες στο χώρο του ΧΥΤΑ συνεχίζονται με σκοπό την αποτελεσματική λειτουργία του. Τα απορρίμματα που μεταφέρονται είναι σύμμεικτα και δεματοποιημένα και μεταφέρονται από το ΧΥΤΑ Τεμπλονίου. Όλα τα απορρίμματα που μεταφέρονται δεν επιδέχονται καμία επεξεργασία, κόντρα στις διακηρύξεις των τοπικών αρχόντων περί του αντιθέτου. Μέσα σε όλα αυτά κάνουν την εμφάνιση τους τα εργολαβικά συμφέροντα, με κολοσσούς σαν την κατασκευαστική εταιρεία ΤΕΡΝΑ, να μην λείπει από το ψηφιδωτό.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να μιλήσουμε ως ένα βαθμό και βιωματικά. Γράφουμε άλλωστε από τη σκοπιά όσων αγωνίζονται με τις όποιες δυνάμεις τους. Αρχικά αποτιμούμε στα θετικά τη δημιουργία και την ύπαρξη της λαϊκής συνέλευσης Λευκίμης, στα πλαίσια της οποίας ένα πλήθος λειτούργησε και έδρασε αυτοοργανωμένα και πήρε τη ζωή του στα χέρια του. Θεωρούμε ότι η λαϊκή συνέλευση λειτούργησε σε μεγάλο βαθμό εξώστρεφα και λειτούργησε επίσης ως αντιφασιστικό ανάχωμα, αφού άλλωστε ο αντιφασιστικός χαρακτήρας ήταν από τα βασικά προτάγματα της διαδικασίας. Επειδή το ζήτημα των σκουπιδιών αφορά όλο το νησί, θετικό κρίνουμε το γεγονός ότι χωριά όπως ο Σπαρτήλας, για παράδειγμα, αυτοδιαχειρίζεται τα σκουπίδια του δίχως συνδιαλλαγή με την τοπική πολιτική εξουσία. Μια αυτοκριτική που θα θέλαμε στο σημείο αυτό να κάνουμε είναι ότι παρόλο που ο αγώνας ενάντια στο ΧΥΤΑ το 2008 ήταν μαζικός και μαχητικός, και παρόλο που σήμερα κόσμος συνεχίζει να αγωνίζεται, είναι γεγονός ότι στην καθημερινότητα της Λευκίμης για δέκα χρόνια τόσο η αναρχία όσο και η αριστερά ήταν απύσες. Την απουσία αυτή εκμεταλλεύτηκαν τόσο οι φασίστες, που προσπαθούν να σηκώσουν κεφάλι, όσο και η δεξιά πολυκατοικία, η οποία αναδιπλώνεται.

Εμείς από τη μεριά μας, ως αγωνιστές, δεν έχουμε και δεν θέλουμε να προτείνουμε λύσεις τις οποίες θα μπορέσει το κράτος να καρπωθεί ως δικές του. Θεωρούμε άλλωστε το ζήτημα των απορριμμάτων ως ένα κατεχόμενη πολιτικό ζήτημα. Δεν θεωρούμε ότι μπορεί να λυθεί το πρόβλημα των απορριμμάτων και τα περιβαλλοντικά προβλήματα συνολικότερα, αν δεν μπολιαστούν με λογικές αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Δεν μπορούμε να μιλάμε για λύση του προβλήματος των σκουπιδιών, αν δεν θέσουμε σε κριτική την κατανάλωση και το εμπόρευμα. Προκρίνουμε την αυτοοργάνωση και την αυτοδιαχείριση των απορριμμάτων. Μόνο όταν αλλάξει συλλήβδην η οργάνωση της ζωής μας, θα μπορέσει η ίδια η ζωή να θριαμβεύσει έναντι του θανάτου που απλόχερα μοιράζουν κράτος και κεφάλαιο.

■/ Συντακτική ομάδα Κέρκυρας

Απο την ήττα των ταραχών στην αναβάθμιση του κράτους

«Η σοσιαλδημοκρατία δεν επιδιώκει να καταργήσει τη διαίρεση της κοινωνίας σε τάξεις και ποτέ δεν πρόβαλε την αξίωση να πραγματοποιήσει την αταξική κοινωνία. Είναι συνεπώς ανάγκη το κράτος να συνεχίσει να εμφανίζεται ως κράτος όλων των πολιτών, ώστε όλοι, σε όποια τάξη κι αν ανήκουν, να αποδέχονται την εξουσία του. Ανακηρυσσόμενο ως «κόμμα του λαού» μεταβιβάζεται στο κόμμα εκείνο που πρέπει να φαίνεται ως το χαρακτηριστικό του κράτους. Έτσι, η έκφραση αυτή δεν περιγράφει μόνο την πραγματικότητα των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, αλλά μάλλον την τοποθέτησή τους απέναντι στην κρατική εξουσία».

~Bergounioux – Manin,
*Σοσιαλδημοκρατία ή Συμβιβασμός
(La social-democratic ou le compromise),
1979*

I

Στο περιβάλλον της οικονομικής κρίσης, η μνημονιακή συνθήκη και οι αντιστάσεις που γέννησε έφεραν το ελληνικό κράτος σε μία δύσκολα διαχειρίσιμη κατάσταση. Ταυτόχρονα και συμπληρωματικά, η ανάγκη του κεφαλαίου να τονώσει την κερδοφορία του, έπρεπε να περάσει πάνω από τον κόσμο της εργασίας. Η επίθεση που δέχτηκε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής ήταν ολοκληρωτική, με απαραίτητη προϋπόθεση τη δημιουργία ενός κλίματος «έκτακτης ανάγκης», που σκοπό είχε να νομιμοποιήσει στην κοινωνία την επερχόμενη αναδιάρθρωσή της.

Η μνημονιακή επέλαση βρήκε απέναντί της εκατοντάδες χιλιάδες κόσμους να διαδηλώνει μαχητικά στους δρόμους. Από την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και την επακόλουθη γιγάντωση κάποιων προοδευτικών πολιτικών χώρων, έως και την εκρηκτική τριετία 2010-2012, βασικό χαρακτηριστικό της εποχής είναι η ανάδυση ισχυρών μαζικών εξωθεσμικών κινημάτων. Είτε πρόκειται για το «κίνημα των αγανακτισμένων», με τις προεκτάσεις του στις λαϊκές συνελεύσεις, που συγκροτήθηκε πάνω στην αντιμνημονιακή ρητορική, είτε πρόκειται για πιο τοπικά, και με συγκεκριμένη θεματική, κινήματα, όπως ο αγώνας των κατοίκων στις Σκουριές Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, είτε ακόμα και για ολόκληρους πολιτικούς χώρους που επιλέγουν να κινούνται εκτός των κρατικών θεσμών, όπως ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός, που είχε οργανική θέση στις κοινωνικές διεργασίες. Τα κινήματα αυτά από την μία είχαν να αντιμετωπίσουν τη σκληρή καταστολή,

και από την άλλη τα ίδια τα όριά τους.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον αναδείχθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ, ως «η φωνή της λογικής απέναντι στον παραλογισμό της εποχής», βάζοντας μπροστά το προοδευτικό, και ταυτόχρονα αντιστασιακό προφίλ του. Έχοντας συμμετάσχει ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες της εποχής, κατάφερε να κεφαλαιοποιήσει τη συμμετοχή του ελέγχοντας και εν τέλει αφομοιώνοντας τις πολύπλευρες κοινωνικές αντιστάσεις. Χτίζοντας ένα αντιμνημονιακό, κατ' επιφαση αριστερό και ριζοσπαστικό, επικοινωνιακό προφίλ, ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να ανεληχθεί στην εξουσία. Άνοδος που δεν ήταν προϊόν της «ήττας των κινημάτων», όπως κριτικά επισημαίνουν κομμάτια του ευρύτερου ανταγωνιστικού χώρου. Αντιθέτως μέχρι εκεί κατάφερε να μετατοπιστεί η «κοινωνική ισορροπία»· εκεί κατάφερε να αποτυπωθεί μία ολόκληρη κοινωνική δυναμική των προηγούμενων ετών, που συμπεριλάμβανε ανθρώπους από τις κατώτερες έως και τη μεσαία τάξη, και που δεν ήταν απαραίτητως όλοι προοδευτικών καταβολών. Το σύνθετο αυτό κοινωνικό σώμα κατάφερε να μετατοπιστεί αν όχι αριστερά, τουλάχιστον αντίθετα από τα δεξιά (αν όχι προοδευτικά, τουλάχιστον εναλλακτικά)¹. Οι διεργασίες και οι συμβολισμοί που προέκυψαν από τη ζύμωση αυτή, στην οποία συνέδραμαν με τον τρόπο τους όλες οι εμπλεκόμενες πολιτικές δυνάμεις,

**Χτίζοντας ένα
αντιμνημονιακό, κατ'
επίφαση αριστερό και
ριζοσπαστικό, επικοινωνιακό
προφίλ, ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε
να ανεληχθεί στην εξουσία.
Άνοδος που δεν ήταν προϊόν
της «ήττας των κινημάτων»,
όπως κριτικά επισημαίνουν
κομμάτια του ευρύτερου
ανταγωνιστικού χώρου.
Αντιθέτως μέχρι εκεί
κατάφερε να μετατοπιστεί η
«κοινωνική ισορροπία»·**

πέτυχαν μία κοινωνική νοσηματοδότηση της «μνημονιακής» δεξιάς σε αντιδιαστολή με την «ανανεωτική αντιμνημονιακή αριστερά» που πρέσβευε ο ΣΥΡΙΖΑ. Η ήττα μπορεί να καταλογιστεί στις πιο ριζοσπαστικές αγωνίστριες και αγωνιστές, όπως και στις πολιτικές δυνάμεις, που ενώ ήθελαν, απέτυχαν να «πάνε το πράγμα λίγο παραπέ-

ρα». Συνολικά όμως ο όρος αυτός δεν φαίνεται σκόπιμο να «φορεθεί» σε ολόκληρο το ξεσηκωμένο πλήθος της εποχής. Περισσότερο δόκιμο θα ήταν να μιλήσουμε για την «ήττα των ταραχών», που σφραγίστηκε με την ψήφιση του ΣΥΡΙΖΑ.

Το νέο μόρφωμα, λοιπόν, που βρέθηκε στα ινία του ελληνικού κράτους πέτυχε κάτι που κανένα από τα προηγούμενα κόμματα, όπως είχαν κατά παράδοση καθιερωθεί, δεν θα μπορούσε να κάνει. Μέσα σε τρία μόλις χρόνια, έδωσε στον ελληνικό καπιταλισμό την απαραίτητη ώθηση ώστε να αυξήσει την κερδοφορία του, φτάνοντας στον σημερινό επικοινωνιακό παροξυσμό που θέλει τη χώρα να «κινείται σε τροχιά ανάπτυξης»· ταυτόχρονα με χειρουργικό τρόπο αναβάθμισε τη δομή του ελληνικού κράτους, και την αντίστοιχη σχέση διαμεσολάβησης που αυτό πρεσβεύει κοινωνικά. Και αν -αφελώς- το παραπάνω φαντάζει αθώο (ή/και καλό) στο μάτι του αναγνώστη, εμείς έχουμε να πούμε πως αυτή είναι μόνο η μία όψη του νομίσματος.

Πακέτο με την καπιταλιστική ανάπτυξη και την κρατική αναβάθμιση έρχεται μία σειρά μέτρων, μεταρρυθμίσεων, τροποποιήσεων που καθόλου δεν ωφελεί τις καταπιεσμένες και τους εκμεταλλευόμενους. Μέσα σε λιγότερο από τρία χρόνια, ο ΣΥΡΙΖΑ απορρόφησε όλες τις προηγούμενες κοινωνικές αντιστάσεις, αποσυμπιέζοντάς τες με μέτρα-ψίχουλα. Μπορεί η άνοδος του να μην ήταν προϊόν ήττας, όμως με την ψευδαίσθηση της ύπαρξης ειρηνικού δρόμου προς την «αλλαγή», και την αντίστοιχη ανάθεση διακυβέρνησης (και «ελπίδας») από ένα μεγάλο μέρος της αγωνιζόμενης κοινωνίας, επιτυγχάνεται η οριστική «καταδίκη των κινημάτων». Καταδίκη καταρχάς στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής-κατανάλωσης με το κράτος να αποκαθίσταται ως ο μόνος ρεαλιστικός τρόπος οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Μία μεγάλη μερίδα κόσμου που φλέρταρε με την ιδέα μίας διαφορετικής κοινωνίας, και έδωσε μάχες με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής, εν τέλει ανέθεσε την ελπίδα της σε ακόμα έναν κομματικό μηχανισμό, παρά στις ίδιες τις δυνάμεις της.

Η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ επισφραγίζει την επιστροφή στην κανονικότητα. Από κει και πέρα, τα θέματα που μπαίνουν στην ατζέντα λίγο αφορούν τις κοινωνικές ανάγκες, τους από τα κάτω και τις όποιες καταπιέσεις δέχονται· δεν θα μπορούσαν άλλωστε. Αυτό που πραγματικά επιτυγχάνεται είναι η -ανενόχλητη πλέον- συνέχιση της προηγούμενης κρατικής πολιτικής (με μικρές παρεκκλίσεις ιδεολογικού χρωματισμού). Το τρίτο μνημόνιο, πολυνομοσχέδια (μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνεται και η νομική επίθεση στην απεργία), το νέο ασφαλιστικό, ο νέος σωφρονιστικός και ποινικός κώδικας που τέθηκαν σε διαβούλευση, η μεθοδικότερη και με περισσότερο ζήλο επίθεση στο περιβάλλον με γνώμονα την «αξιοποίηση» (από τις Σκουριές, τον Αχελώο έως τα πάρκα και τους ελάχιστους πνεύμονες πρα

► σίνου της μητρόπολης) είναι μόνο λιγοστά παραδείγματα.

Φτάνοντας λοιπόν στο σήμερα πρέπει να τονίσουμε ότι «έξοδος από τα μνημόνια» δεν σημαίνει ότι όλα τα παραπάνω θα εξαφανιστούν, αλλά πως όλα τα παραπάνω εδραιώνονται, και -προς το παρόν τουλάχιστον- δεν θα έρθουν και χειρότερα. Τα ψήγματα ανάπτυξης που τόσο ευαγγελίζονται δεν αφορούν σε καμία περίπτωση τους καταπιεσμένους και τις εκμεταλλεζόμενες, αλλά τα αφεντικά, τους έχοντες, τους προνομιούχους. Όλους αυτούς που με τη δικιά μας εργασία, τον περιορισμό των αναγκών μας, την περιφραγή της καθημερινότητάς μας αυξάνουν τα κέρδη τους.

*

«Στη σφαίρα της πολιτικής η σοσιαλδημοκρατία συνυπολογίζει τις διενέξεις και επιχειρεί να τις χειριστεί, δηλαδή όχι τόσο για να τις εξαλείψει, όσο για να τις οδηγήσει σε διευθετήσεις ανάμεσα στα διάφορα μέρη. Ο χειρισμός μιας διένεξης συνεπάγεται ταυτόχρονα και τη διατήρησή της διότι στο βάθος αυτή είναι απερίσταλη, ενώ παράλληλα αποφεύγεται η μετατροπή της σε ανοιχτή και βίαιη αντιπαράθεση».

~Bergounioux – Manin,
Σοσιαλδημοκρατία ή Συμβιβασμός
(La social-democratic ou le compromise),
1979

II

Για να αποσυμπέσει η φούσκα της ελληνικής αγοράς, χρειαζόταν μία «καινοτόμα» προσέγγιση, που θα αξιοποιούσε ό,τι γινόταν, δίνοντας μία «εθνική λύση», αφήνοντας παραπονεμένα όσο το δυνατόν λιγότερα κομμάτια της ντόπιας αστικής τάξης. Διατηρώντας λοιπόν τις ισορροπίες με τον κόσμο του ελληνικού κεφαλαίου, ο ΣΥΡΙΖΑ βάζει μπροστά την «αξιοποίηση»: Με μία πρόχειρη ματιά στη διεθνή αγορά, η καθεμία μπορεί να αντιληφθεί ότι το τουριστικό προϊόν της Ελλάδας (το βασικό εθνικό προϊόν της χώρας δηλαδή) είναι από τα «ισχυρότερα» στον κλάδο παγκοσμίως! Αν λάβουμε υπόψη κάποιες ιδιαιτερότητες συγκεκριμένα της διεθνούς τουριστικής βιομηχανίας, όπως την εξάπλωση και ακραία κοινωνικοποίηση του Airbnb, και τη θέση του ελληνικού κράτους στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας, είναι προφανές πως η «λύση» πρέπει να αναζητηθεί μέσα από την -με τα μπουνιά- επένδυση στον τουρισμό.

Το χρήμα που έρχεται από «έξω» προς τα «μέσα» είναι πάρα πολύ: Από τη μία πλευρά, έχουμε το ολόένα και αυξανόμενο πλήθος τουριστών που συρρέει στην Ελλάδα και καταναλώνει. Από την άλλη βέβαια, και αυτό είναι σημαντικότερο, υπάρχει πληθώρα ενδιαφερόμενων (κυρίως από το εξωτερικό) από όλες τις κοινωνικές τάξεις που είναι πρόθυμοι να επενδύσουν στην ελληνική τουριστική βιομηχανία, αγοράζοντας ακίνητα, ενισχύοντας ή δημιουργώντας νέες επιχειρήσεις. Η νέα νομοθεσία σε σχέση με τους πλειστηριασμούς έδωσε ώθηση σε αυτόν τον κόσμο, αφού απελευθερώνει κομμάτι της ιδιοκτησίας της στέγης προς όφελος των τραπεζών και του ελληνικού κράτους, το οποίο στη συνέχεια επανανομοθετείται στην αγορά μέσα από τους πλειστηριασμούς. Εμφανίζεται το υποκείμενο του «τουρίστα-επενδυτή», που στην πραγματικότητα απαρτίζεται από επιχειρηματίες (συνήθως από χώρες με υψηλότερους μισθούς ή καλύτερη νομισματική ισοτιμία) που δράττουν την ευκαιρία, ρίχνουν λεφτά στην

ελληνική αγορά στέγης, αγοράζοντας οικοπέδα, διαμερίσματα κλπ. σε καλές τιμές (απότοκο της προηγούμενης πτώσης της αξίας των ακινήτων, αλλά και της διαδικασίας των πλειστηριασμών όπου η αρχική τιμή ξεκινά από πολύ χαμηλά). Ειδικά στις περιπτώσεις που γίνεται από έναν ιδιώτη μαζική αγορά ακινήτων, είναι σίγουρο πως αυτά θα αξιοποιηθούν για να καλύψουν νέες ανάγκες της τουριστικής αγοράς. Και σε αυτό δεν ξεχνάμε και την προϋπάρχουσα νομοθεσία σε σχέση με την golden visa που προβλέπει «τη δυνατότητα απόκτησης άδειας διαμονής για πολίτες

αργίας 32 Κυριακές τον χρόνο σε τουριστικές περιοχές) και χωροταξικά (αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, Ερμού, απόπειρα κήρυξης ολόκληρου του δήμου Χανίων ως τουριστική ζώνη).

Η διογκούμενη οικονομία του τουρισμού φέρνει στο εγχώριο προσκήνιο νέους κεφαλαιοκράτες, που μάλιστα στην πλειοψηφία τους δεν είναι ντόπιοι. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως από αυτή τη διαδικασία δεν μένουν «στην απ' έξω» τα τμήματα του παραδοσιακού ελληνικού κεφαλαίου, με τα οποία προφανώς και ο ΣΥΡΙΖΑ διατη-

τρίτων χωρών που θέλουν να επενδύσουν στην Ελλάδα σε ακίνητα», νομοθεσία η οποία αναμένεται να διευρυνθεί μέσα στον χειμώνα και σε άλλους επενδυτικούς τομείς (ομόλογα, προθεσμιακές καταθέσεις κ.α.).

Η εργατική νομοθεσία όπως καθιερώθηκε μέσα από τις μνημονιακές μεταρρυθμίσεις, με την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας, τη μείωση των μισθών, την επίθεση στην απεργία και την κοινωνική ασφάλιση, και τόσο άλλα, προφανώς «κολλάει» στο περιβάλλον που περιγράφουμε παραπάνω, τόσο με ειδικό όσο και γενικό τρόπο. Με γενικό, αφού οι συσχετισμοί δυνάμεων στο εργασιακό πεδίο έχουν μετατοπιστεί υπέρ των αφεντικών, με τη σάρωση του άμεσου και του έμμεσου μισθού, και με τις όποιες αντιστάσεις εκδηλώθηκαν να έχουν σχεδόν διαγραφεί από τη συλλογική μνήμη. Με ειδικό, αφού συγκεκριμένα τμήματα των καινούριων νόμων στοχεύουν στην περαιτέρω υποβάθμιση της εργασίας συγκεκριμένα στη βιομηχανία του τουρισμού. Χαρακτηριστική είναι η νομική διεύρυνση της τουριστικής ζώνης χρονικά (κατάργηση της κυριακάτικης

ρεί (και θα συνεχίσει να διατηρεί) στενές σχέσεις: Το μεν κατασκευαστικό επανενεργοποιείται μετά την προηγούμενη περίοδο «βαλτώματος» των επιχειρήσεών του, και το δε εφοπλιστικό έχει το πεδίο να μετατοπίσει κομμάτι των δραστηριοτήτων του σε (επιπλέον) ακτοπλοϊκά δρομολόγια, κρουαζιέρες, εμπόριο.

III

Όταν λέμε αναβάθμιση του κράτους, δεν εννοούμε ενίσχυση των κρατικών υποδομών, κρατικοποιήσεις κλπ. Αυτό που επιχειρεί να πετύχει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πολύ πιο κρίσιμο στην παρούσα φάση. Πρόκειται για μία απόπειρα επιβολής της σχέσης Κράτος, της διαμεσολάβησης δηλαδή κάθε κοινωνικής σχέσης και δραστηριότητας μέσα στην καθημερινότητα από το κράτος και όλα τα θεσμικά παρακλάδια του. Οτιδήποτε λαμβάνει χώρα σε κοινωνικό επίπεδο πρέπει να «προβλέπεται» από το κράτος.

Εκτός από την άμεση-ιδεολογική ανάγκη του να εξε-

►

ένθετο για τη δολοφονία της Zackie Oh!

Στις 21/09 ο Ζακ Κωστόπουλος πέφτει νεκρός, δολοφονημένος, λιτσαρισμένος από έναν όχλο αποτελούμενο από μαγαζάτορες, μπάτσους και περαστικούς. Το περιστατικό και η διαχείρισή του, σαν εξορισμού ακραία έκφραση κοινωνικών ανθρωποφαγικών αντανakλαστικών, οι πολιτικές του προεκτάσεις, και το ίδιο το πρόσωπο του Ζακ/της Zackie oh!, που ήταν ακτιβιστής για τα δικαιώματα της λοατκία+ κοινότητας, ανοιχτά οροθετικός, drag queen, χρήστης ουσιών, αντιφασίστας, κινητοποίησαν πολλά και ετερόκλητα κομμάτια κόσμου. Μέλη της λοατκία+ κοινότητας, του φεμινιστικού χώρου, αναρχικοί και κομμουνιστές βρίσκονται μαζί σε διαδικασίες, στον δρόμο, και μοιράζονται από κοινού την οργή τους για το έγκλημα.

Την επόμενη της δολοφονίας πραγματοποιούνται αυθόρμητες πορείες σε Αθήνα και Ηράκλειο. Ακολουθούν παρεμβάσεις σε όλο τον ελλαδικό χώρο αλλά και σε Βερολίνο και Βαρκελώνη. Στις 26/10 το «Πρωτοβουλιακό Κάλεσμα για τον Ζακ Κωστόπουλο/Zackie Oh» καλεί σε πορεία στην Ομόνοια, η οποία συγκεντρώνει πάνω από 1.000 άτομα.

Κατά τη διάρκειά της λαμβάνουν χώρα επιθέσεις σε τράπεζες. Οι κινήσεις αυτές αποδοκιμάζονται έντονα από μεγάλο κομμάτι της πορείας, και συνολικά ανοίγει ένας διάλογος που θα συνεχιστεί και στη μαζικότερη συνέλευση που θα ακολουθήσει. Σαν αποτέλεσμα, η διαδικασία θα δια-

χωριστεί σε δύο συνελεύσεις: Μία ανοιχτή, που απαρτίζεται κυρίως από άτομα του αναρχικού χώρου, και μία κλειστή με άτομα του lgbt, queer και φεμινιστικού χώρου.

Οι δύο διαδικασίες θα κατέβουν εν τέλει στο δρόμο με δύο διαφορετικές πορείες και μία εβδομάδα απόσταση. Στις 13/10 καλεί η «συνέλευση για τη δολοφονία της Ζακ/Zackie Oh!» και στις 20/10 οι «ιέρειες του αίσχους». Ταυτόχρονα, στις 2/10 καλείται πορεία από θεσμικές lgbt οργανώσεις, ΜΚΟ και σωματεία με κύριο πρόταγμα : «εγώ με την βία δεν το είχα ποτέ», αναφορά τόσο στον Ζακ, λόγια του οποίου είναι τα παραπάνω, αλλά και σαφέστατα ενάντια στην κινηματική αντιβία.

Θεωρώντας ότι αυτή η δολοφονία έχει πολλές προεκτάσεις, για εμάς έχει μεγάλη σημασία να αποτυπωθεί η ανάλυση, η πολιτική θέση και η αντίληψη αγώνα δύο διαφορετικών χώρων, στα αντίστοιχα κείμενα τους. Με αφορμή την συνύπαρξη αυτή στις διαδικασίες αλλά και στον δρόμο, δράττουμε της ευκαιρίας να ακούσουμε και να αναδείξουμε τις διαφορετικές αναλύσεις, με τα κείμενα των δύο συνελεύσεων, ένα κείμενο για το θέμα της αντιβίας, το οποίο μοιράστηκε στην πορεία της 2/10, και αποσπάσματα από συνεντεύξεις και κείμενα του Ζακ/της Zackie oh! σχετικά με το ζήτημα των οροθετικών ατόμων, και την αντιμετώπισή τους από το κράτος, αλλά και την κοινωνία.

Ο Ζακ Κωστόπουλος ήταν ένας άνθρωπος που σε καμία περίπτωση δεν αποδέχονταν τους πολλαπλούς κοινωνικούς αποκλεισμούς που βίωνε. Αντίθετα πάλευε για την ορατότητα των φωνών και των ζώων των αόρατων, του ανθρώπινου πλεονάσματος που ο καπιταλισμός, ο μικροαστισμός και η πατριαρχία έχουν εξοβελίσει στο περιθώριο. Εδώ μια σειρά από αποσπάσματα συνεντεύξεων του ίδιου σχετικά με την οροθετικότητα, ένα ζήτημα, που μεταξύ, άλλων δεν έχει αναδειχθεί από το κοινωνικό κίνημα και δυστυχώς ούτε τώρα μετά τη δολοφονία του/της Ζακ βρήκε το χώρο που του αναλογεί.

Κόλλησα από μία πρώην σχέση μου. Ήταν το 2009 που ήμουν φαντάρος και συμμετείχα σε μία εθελοντική αιμοδοσία που έγινε μέσα στο στρατόπεδο και έτσι το έμαθα. Λίγες μέρες μετά με ειδοποίησαν ότι έπρεπε να κάνω κάποιες περαιτέρω εξετάσεις γιατί κάτι είχε βρεθεί στο αίμα. Δεν ήταν οι συνηθισμένες συνθήκες κάτω από τις οποίες γίνεται μία διάγνωση γιατί έγινε στο στρατιωτικό νοσοκομείο με μία συμπεριφορά από τους γιατρούς όχι και τόσο αρμόζουσα. Ήταν μία κατάσταση, δηλαδή, όπου έπαιρναν παράλογα «μέτρα ασφαλείας». Με πλησίαζαν μόνο φορώντας μάσκα λες και θα έμπαιναν σε χειρουργείο, ενώ αυτό δεν ενδείκνυται για κάποιον που έχει HIV καθώς δεν μεταδίδεται ούτε με τον αέρα, ούτε με το άγγιγμα και επίσης δεν έκαναν κάτι αντίστοιχο σε κανέναν άλλον ασθενή, ακόμα και σε κάποιους που μπορεί να είχαν βήχα ή κάποια ίωση. Επειδή μιλάμε για γιατρούς δεν ξέρω κατά πόσο μπορεί να δικαιολογηθεί ως άγνοια.

Πριν δύο χρόνια η Ελλάδα ξαφνικά ανακάλυψε τον HIV. Είχαμε που είχαμε άγνοια, έχεις και την πολιτεία να σου δείχνει τις φωτογραφίες των ιεροδούλων για να σου πει ότι αν πήγες μαζί τους πήγαινε κι εξετάσου. Εάν δεν έχεις πάει με κάποια από αυτές, αλλά γενικά έχεις κάνει σεξ χωρίς προφύλαξη, κοιμήσου ήσυχος.

Είδαμε να κυκλοφορεί η περιβόητη φήμη ότι οι χρήστες ναρκωτικών κολλάνε επίτηδες για να πάρουν το επίδομα, κάτι το οποίο δεν έχει καμία βάση και καμία έρευνα ή στατιστικό δεδομένο αποδεικνύει κάτι τέτοιο. Το να κυκλοφορούν και να διατηρούνται τέτοιοι μύθοι βολεύει την πολιτεία γιατί ρίχνουν την ευθύνη σε συγκεκριμένες ομάδες πληθυσμού και με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να απαλλαχθούν.

Γενικά στις δυτικές χώρες αυτό που επικρατεί είναι ότι το μεγαλύτερο ποσοστό είναι σε γκέι και bisexual άντρες και στη χώρα μας είδαμε πρόσφατα μία μεγάλη αύξηση στους χρήστες ενδοφλέβιων ναρκωτικών. Κάτι το οποίο έγινε γιατί η πολιτεία σταμάτησε να χορηγεί δωρεάν σύριγγες. Ενώ μέχρι το 2011 μπορούσες να πας στο κέντρο της Αθήνας σχεδόν σε οποιοδήποτε φαρμακείο και να ζητήσεις δωρεάν σύριγγα, αυτό σταμάτησε και είχαμε μία τρομερή αύξηση τον επόμενο χρόνο κάτι που ήταν και αναμενόμενο. Πριν από αυτό, ήμασταν η χώρα με το χαμηλότερο ποσοστό χρηστών με HIV που σημαίνει ότι η συμπεριφορά τους ήταν καλή και δε μοιράζονταν σύριγγες από τη στιγμή που είχαν δωρεάν πρόσβαση σε αυτές.

Δηλαδή, αν είσαι οροθετικός και άστεγος υπάρχουν μόνο οχτώ ή εννιά διαθέσιμα κρεβάτια σε μία συγκεκριμένη δομή, αν είσαι και χρήστης απολύεσαι και από αυτή τη μοναδική δομή που θα μπορούσε να σε φιλοξενήσει. Και η πολιτεία αντί να φροντίζει για αυτά τους κατηγορεί ότι τα κάνουν επίτηδες. Ένας άνθρωπος που δεν έχει διεύθυνση να δηλώσει στην πρόνοια δε μπορεί να κάνει τα χαρτιά του για να πάρει το επίδομα και έρχεται η πολιτεία και λέει ότι κόλλησε επίτηδες για να πάρει το επίδομα. Από όπου και να το πιάσεις δε βγαίνει λογική.

Όταν θα πάω σε ένα δημόσιο νοσοκομείο να κάνω τεστ για HIV θα έχω μία στάση του γιατρού απέναντί μου που, είτε έμμεσα, είτε άμεσα, μπορεί να μου δείχνει ότι αν έχω κολλήσει φταίω επειδή είμαι ομοφυλόφιλος, όλο αυτό, αυτές οι αντιλήψεις βοηθούν να συνητηθεί και το στίγμα και να φοβάται ο κόσμος να κάνει το τεστ. Σε μία κοινωνία

που είναι ομοφοβική σίγουρα δεν υπάρχει και πρόσβαση στο τι πρέπει να προσέχω όταν κάνω σεξ. Όσο συνητηθεί δεν πρόκειται ποτέ να λύσουμε το θέμα του HIV.

Στην Ελλάδα πολύ συχνά ακούμε την 1η Δεκέμβρη ως «Παγκόσμια Ημέρα κατά του AIDS» για το οποίο και εγώ προσωπικά και οι οργανώσεις που ασχολούνται για αυτό δεν συμφωνούμε. Παγκοσμίως είναι World AIDS Day. Το «κατά» είναι μία ελληνική προσθήκη στον ορισμό της μέρας αυτής. Είναι η Παγκόσμια Ημέρα AIDS και όχι «κατά του AIDS» γιατί αυτό το τοποθετεί σε ένα πλαίσιο των υγιών απέναντι στους οροθετικούς και με έναν τρόπο δεν μας συμπεριλαμβάνει και δεν εμπεριέχει την έννοια της αλληλεγγύης προς εμάς. Θα έπρεπε να είναι μία μέρα όχι «κατά του AIDS», αλλά υπέρ της πρόληψης, υπέρ της ενημέρωσης και υπέρ της αλληλεγγύης προς τους ανθρώπους που ζούμε με HIV.

Ο HIV ανέκαθεν ευδοκιμούσε στις περιθωριοποιημένες κοινότητες, όπως lgbtq άτομα, μετανάστες/μετανάστριες και πρόσφυγες, άστεγους, εκδιδόμενα άτομα, χρήστες και χρήστριες ουσιών ή ανθρώπους που ζουν σε συνθήκες φτώχειας. Ό,τι μπορούμε να κάνουμε για να βγάλουμε τους ανθρώπους από το περιθώριο, αποτελεί ένα δραστικό βήμα προς τα εμπρός στις προσπάθειες μας να σταματήσουμε την εξάπλωση του HIV.

Το HIV/AIDS είναι μια ασθένεια πρωτίστως κοινωνική και συνυφασμένη με την ομοφοβία και την καταπίεση, και αυτό το κάνει ένα θέμα όχι μόνο υγείας αλλά και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όσο προωθούμε και επιτρέπουμε την μισαλλοδοξία με απαγορεύσεις και άνιση μεταχείριση, ενθαρρύνονται τα συναισθήματα της περιθωριοποίησης, της κατάθλιψης και της απομόνωσης ιδιαίτερα σε νέους και νέες. Αυτό έχει συχνά ως αποτέλεσμα τις αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές όπως η κατάχρηση ουσιών και αλκοόλ και οι μη ασφαλείς σεξουαλικές πρακτικές.

Με άλλα λόγια, η ανισότητα μας αρρωσταίνει.

■ Η δολοφονία της Zackie oh!

Να μην ξεχαστεί

Να μην μείνει αναπάντητη

1.

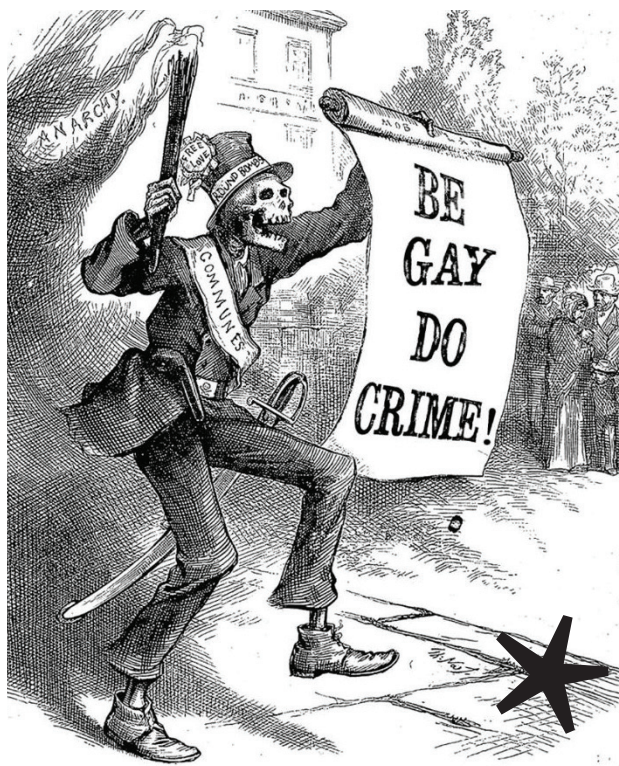
Τι δεν συνέβη μετά από μια δολοφονία, στο κέντρο της Αθήνας, μεσημέρι: δεν τηρήθηκε το αστυνομικό πρωτόκολλο (λήψη δακτυλικών, φωτογραφίες του τόπου του εγκλήματος, αποκλεισμός του μέρους με κίτρινη ταινία, λήψη μαρτυριών).

Τι συνέβη μετά από μια δολοφονία, στο κέντρο της Αθήνας, μεσημέρι: ο ένας δολοφόνος, Ευάγγελος Δημόπουλος, σκουπίζει τον τόπο του εγκλήματος από τα σπασμένα γυαλιά και δίνει συνέντευξη στην κάμερα. Ο έτερος δολοφόνος Αθανάσιος Χορταριάς, στέλεχος της εθνικιστικής οργάνωσης «πατριωτικό μέτωπο», ποστάρει στο twitter ότι το θύμα αυτοκτόνησε με ένα κομμάτι γυαλί. Οι αυτόπτες μάρτυρες από τα γύρω καταστήματα κλείνουν ταμείο. Οι τυχαίοι περαστικοί συνεχίζουν τα ψώνια τους. Οι δολοφόνοι και οι υποστηρικτές τους, αυτοί που φωνάζουν και αυτοί που σιωπούν, δεν μας είναι άγνωστοι. Ξέρουμε ότι είναι οι ιδιοκτήτες που υπερασπίζονται την περιουσία τους. Ξέρουμε ότι είναι τα αφεντικά και η εκμετάλλευση με την οποία χτίζουν τα μαγαζάκια τους, που μπορεί να φτάσει ακόμα και στη φυσική εξόντωση. Ξέρουμε ότι είναι οι φιλήσυχοι νοικοκυραίοι, πάντα σε ετοιμότητα να περιφρουρούν την τάξη. Ξέρουμε ότι είναι οι φορείς της πατριαρχικής βίας που πειθαρχούν τα παρεκκλίνοντα σώματα. Ξέρουμε ότι είναι οι μπάτσοι.

2.

Οι δυο δολοφόνοι, οι περαστικοί, οι μαγαζάτορες, τα αφεντικά, οι νοικοκυραίοι, οι μικροαστοί, οι μπάτσοι, οι ΕΚΑΒίτες, οι απαθείς παρατηρητές, συμμετείχαν ο καθένας με τον τρόπο του στη δολοφονία της Zackie Oh!. Στη συνέχεια, τα media έσπευσαν να εξασφαλίσουν την πρώτη είδηση στήνοντας το προφίλ «του ληστή», του «τοξικοεξαρτημένου», του ατόμου σε «κατάσταση αμόκ», για να μπορέσουν να δικαιολογήσουν μια εν ψυχρώ δολοφονία. Προέβλεψαν τις ταυτότητες της Zackie Oh! ως a priori «περιθωριακές» και επικίνδυνες φυσικοποιώντας τη δολοφονία. Έστησαν γκάλοπ για το αν ο Ζακ άξιζε να ζήσει και το -φαινομενικά όχι τόσο σχετικό- «ποιους δε θέλουμε για γείτονες: μετανάστες, αλλοθρησκούς, ομοφυλόφιλους». Γκάλοπ που δίνουν χώρο στην ανάδυση των πιο συντηρητικών, ομοφοβικών, ρατσιστικών και τοξικοφοβικών αντανάκλαστικών της ελληνικής κοινωνίας. Ό,τι συνέβη εκεί αλλά και η μετέπειτα «από τα πάνω» διαχείριση του περιστατικού αποκαλύπτουν μια κανονικοποιημένη πλέον συνθήκη. Οι μπάτσοι ολοκλήρωσαν ό,τι ξεκίνησαν οι νοικοκυραίοι δίνοντας τα τελειωτικά χτυπήματα στον Ζακ που αντιστεκόταν μέχρι το τέλος. Εξάλλου δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι η εκτελεστική και δικαστική εξουσία δικάζει ρατσιστικά, ομοφοβικά, σεξιστικά, συγκαλύπτει δολοφόνους και βιαστές. Δεν μας εκπλήσσει η επιμελώς ελλιπής δικογραφία ούτε η μη προφυλάκιση των δυο δολοφόνων που αυτοδίκησαν χωρίς να απειλείται η σωματική τους ακεραιότητα. Την ίδια στιγμή που το ελληνικό δικαστήριο λειτουργεί εντελώς διαφορετικά σε υποθέσεις γυναικών που υπερασπίστηκαν τα σώματά τους από τους βιαστές/κακοποιητές τους και τις καταδικάζει δίχως καν

την αναγνώριση του ελαφρυντικού της αυτοάμυνας. Έχουμε ξαναδεί δε, αντίστοιχες περιπτώσεις όπου έλληνες ιδιοκτήτες έχουν σκοτώσει προκειμένου να υπερασπιστούν την ιδιοκτησία τους και έχουν αθωωθεί. Στην Αμφισσα την περασμένη άνοιξη κρεοπώλης εκτέλεσε εν ψυχρώ 14χρονη ρομά δίχως καμία αφορμή. Κατά τη διάρκεια έλευσής του στα δικαστήρια υπήρχαν συγκεντρωμένοι «αλληλέγγυοι» κάτοικοι της πόλης όπου διαλύθηκαν από οργισμένους ρομά.

3.

Το κοινωνικό αίτημα για καθαρά από ναρκωτικά πάρκα και οι εκκλήσεις για ασφαλείς γειτονιές και κούνιες μαζί με τις πολιτικές «εξυγίανσης» του αθηναϊκού κέντρου από τον Καμίνη και τους ομοίους του, οι περιφράξεις των εισόδων, οι χλωρίνες στα σκαλιά δίπλα στα οργανωμένα πογκρόμ των μπάτσων και οι σταυροφορίες των media, διαμορφώνουν το πλαίσιο που κάνει νοητό τον εγκλεισμό των μεταναστών σε στρατόπεδα, που κάνει νοητές τις συλλήψεις και τη γκετοποίηση από τα πάνω, που κάνει νοητές τις χιπστεροδράσεις και τις κινήσεις «αγανακτισμένων πολιτών» που στοχοποιούν χρήστες, που κάνει νοητή τη διαπόμευση των οροθετικών στα κανάλια, τη δολοφονία ενός κλεφτή, ενός πρεζάκια, ενός/μιας οροθετικού/ής. Κάνει νοητό να συγκαλύπτονται βιασμοί, να μαχαίρωνονται τρανς άτομα και να τραμπουκίζονται αδερφές και λεσβίες. Σ' αυτή την κοινωνική συνθήκη απαιτείται όλες αυτές οι «άλλες» ταυτότητες που φέρουν τα παραπάνω υποκείμενα να γίνουν αόρατες, να μετατοπιστούν μακριά από το τουριστικοποιημένο αθηναϊκό κέντρο. Αυτή λοιπόν είναι η βιωμένη πραγματικότητα των μη κανονικών σωμάτων που υπόκεινται στην κρατική διαχείριση και αυτό το κόστος των επιτελέσεών τους. Σημαντική προϋπόθεση αυτής της δολοφονίας είναι η διάχυτη στο κοινωνικό σώμα τοξικοφοβία.

Ο τοξικοφοβικός λόγος κατασκευάζει τους χρήστες ουσιών ως ετερότητες και ποινικοποιεί την ύπαρξή τους. Αποτελεί ένα ακόμα σύστημα κυριαρχικών αποκλεισμών, που αντανakλά ένα σύνολο στερεοτύπων που ενσαρκώνουν οι χρήστες. Η ομάδα που διευρυνμένα λέγεται «πρεζάκια» αναφέρεται στην «εξαθλιωμένη» μάζα χρηστών, που λόγω της παρανομοποίησης της πρέζας, του κύκλου ανεύρεσης της ουσίας και της εξασφάλισης χρημάτων που συνεπάγεται είναι πιο ορατή, σε αντίθεση με χρήστες άλλων ουσιών (όπως η <c props="font-weight:normal">κοκαΐνη</c> λόγω ταξικών και πολιτισμικών συνδηλώσεων. Ταυτόχρονα, τα νοήματα που έχουν επενδυθεί στην ίδια την ουσία ως απόλυτα θανατηφόρας οδηγούν σε μια αντίληψη για τους χρήστες ως «εν δυνάμει νεκρούς», αφού «δεν θέλουν να ζήσουν». Οι χρήστες αυτής της ουσίας κατέληξαν να είναι η μετωνυμία του απόλυτου εθισμού και κατάπτωσης. Τα «πρεζάκια» βρίσκονται στον απόπατο των αόρατων αυτής της πόλης και δικαιολογείται κάθε βίαιη πράξη εναντίον τους. Ενσαρκώνουν την απόλυτα μολυσματική ετερότητα ως «φορέα ασθeneιών», «επικίνδυνης και άλογης εγκληματικότητας και βίας», μια αφήγηση που δικαιολογεί ως άμυνα κάθε εξολοθρευτική πράξη εναντίον τους και απογυμνώνει από κάθε προστασία τις ζωές τους ως μη άξιες να βιωθούν. Ο στιγματισμός και το λιντσάρισμα των πιο υποτιμημένων και ευάλωτων τμημάτων του κοινωνικού σώματος φαίνεται να είναι μια κοινωνική πρακτική με συχνή εφαρμογή. Ως τέτοια, έχει μια ορθολογική βάση καθώς εξυπηρετεί τόσο την προάσπιση της ιδιοκτησίας όσο και την παραγωγή του «κανονικού» εθνικού σώματος με αποκλεισμό του άλλου, του αλλότριου, του μη-κανονικού. Το σώμα που δεν παράγει, που αρνείται να «συμμορφωθεί» σύμφωνα με την πατριαρχική καπιταλιστική πραγματικότητα, θα βρεθεί στο περιθώριο. Όπως συμβαίνει με τα περισσευούμενα προϊόντα της καπιταλιστικής παραγωγής που καταστρέφονται ή διοχετεύονται σε μια δευτερεύουσα αγορά. Συνεπώς, όλες/οι αυτές/οί που περισσεύουν, είτε θα πρέπει να «εκτοπιστούν», είτε να γίνονται ανθρώπινο κεφάλαιο τροφοδότησης της βιομηχανίας που κερδοφορεί από τη φτώχεια, τη μετανάστευση, την καταστροφή ή/και να υπάρχουν για να δικαιολογούν τους ίδιους τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς.

4.

Οι πολλαπλές ταυτότητες που έφερε η Zackie Oh! και το γεγονός ότι ήταν ακτιβίστρια οροθετική, drag queen και αναγνωρίσιμο μέλος της λοακcia+ κοινότητας, συνέτειναν στο να μην μείνει άλλη μια δολοφονία (από τις πολλές) στην αφάνεια. Πόσες δολοφονίες, ξυλοδαρμοί, εκτοπίσεις χρηστ(ρι)ών και περιθωριακών σωμάτων περνούν στη σφαίρα του αόρατου και ποτέ δεν μάθαμε ή δεν θα μάθουμε γι' αυτές... Η ύπαρξη και η δραστηριοποίηση μιας ενεργής λοακcia+ κοινότητας και κάποιων μειοψηφικών κοινωνικών/κινηματικών τμημάτων ανέδειξαν στο δημόσιο λόγο αυτή τη δολοφονία. Η επιλεκτικότητα με την οποία λειτουργούν οι θεσμικές παροχές και τα θεσμικά δικαιώματα αποτυπώνεται στις διαφορετικές διαχειρίσεις στη βάση ταξικών, φυλετικών και έμφυλων διαστάσεων. Μια κίνηση που τείνει στην «από τα πάνω» ενσωμάτωση τμημάτων της κοινωνικής παρέκκλισης στο βαθμό που αυτά αξιολογούνται πολιτικά ακίνδυνα και μπορούν να αποβούν παραγωγικά εντός της καπιταλιστικής/δημοκρατικής κανονικότητας. Ωστόσο, η συζήτηση περί διεκδικήσεων και δικαιωμάτων μας αφορά, γιατί αφορά και διαμορφώνει τους όρους ύπαρξης πολλών ανθρώπων. Σε κάθε περίπτωση, υπερασπιζόμαστε τις διαφορετικές στρατηγικές άλλων υποκειμένων, στο βαθμό κίολας που δεν απολαμβάνουν τις δυνατότητες που παρέχει η ιδιότητα του πολίτη.

5.

Οι περιστάσεις για άλλη μία φορά μας κάνουν να φωνάζουμε ακόμη πιο δυνατά πως το καθένα μας είναι περήφανα όλα όσα αυτή η κοινωνία προσπαθεί να ξεφορτωθεί, όλα όσα σιχαίνεται και θέλει να αποβάλλει. Απέναντι στο ζόφο προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, τη διαθεματικότητα και την αλληλεγγύη ως μέσα για τη συλλογικοποίηση και τις αντιστάσεις μας. Σε όλα όσα μας καταπιέζουν, σε όλα όσα μας θέλουν ευάλωτα και μας δολοφονούν, θα απαντάμε ενωμένα και με οργή. Όποια/ος έχει μάτια μπο-

ρεί να δει, όποια/ος έχει καρδιά μπορεί να νιώσει, όποια/ος σκέφτεται μπορεί να καταλάβει. Ήταν όλα εκεί, εκείνο το μεσημέρι στη Γλάδστωνος. Όταν η φρίκη φτάνει να γίνεται κανονικότητα, το να μην τη συνηθίσουμε δεν είναι εύκολο. Είναι όμως αναγκαίο αν δεν θέλουμε να γίνουμε κομμάτι της. Το βλέμμα που αποστρέφεται θολώνει, οι καρδιές που δεν συναισθάνονται σκληραίνουν, οι συνειδήσεις που δεν οργίζονται νεκρώνουν. Ο θάνατος του Ζακ, όλα όσα ήταν η Zackie Oh!, συνιστά για εμάς ένα σκληρό μάθημα. Ένα βίαιο ταρακούνημα για τις βεβαιότητες των κόσμων μας. Μια υπενθύμιση για εκείνες τις ζωές και εκείνους τους θανάτους που (βολικά) αφήνουμε έξω από το βλέμμα μας, μια υπενθύμιση για όσα έχουμε να μάθουμε απ' όσα βρί-

σκονται έξω από εμάς. Ο θάνατος και η ζωή της Zackie Oh! είναι ένα κάλεσμα για ζωή κόντρα στην εξουσία, ένα κάλεσμα για αντίσταση στο θάνατο. Ένα κάλεσμα για αντίσταση στο φασισμό και σε όλες του τις εκφάνσεις. Η φρίκη εξαπλώνεται -δεν υπάρχει αμφιβολία. Δεν χρειάζεται πια να καταγγείλουμε τα φαινόμενά της. Δεν πρόκειται να σταματήσει από μόνη της και δεν μπορούμε να τη σταματήσουμε μόνες και μόνοι μας. Χρειαζόμαστε ο ένας την άλλη, χρειαζόμαστε συντροφικές σχέσεις, χρειαζόμαστε πείσμα, αγάπη και οργή για να πολεμήσουμε το τέρας μέσα μας και γύρω μας.

■/ **συνέλευση για τη δολοφονία της Ζακ/Zackie Oh!**

Είμαστε πολλά είμαστε εδώ, λύσσα και οργή για τη Zackie Oh!

Το κείμενο που κρατάς στα χέρια σου μοιράστηκε στην πορεία μας που έγινε στο κέντρο της Αθήνας, στις 20/10 για τη δολοφονία της Zackie Oh! Ποιες/ποια είμαστε όλες/όλα εμείς(;): οι ιέρειες του αίσχους, οι διοργανώτριες. Καλέσαμε τρανς, λεσβίες, τσουλάρες, περήφανες πουσάρες, χρήστ(ρι)ες, οροθετικές/ους, σεξεργάτ(ρι)ες, μετανάστ(ρι)ες. Για να σταθούμε το ένα δίπλα στο άλλο. Για να μην είναι ποτέ καμία μόνη.

Η Ομόνοια δεν μας χωράει.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, στην Ομόνοια, στην οδό Γλάδστωνος, οι μαγαζάτορες Δημόπουλος και Χορταριάς δολοφονούν τη Zackie. Τη χτυπούν με τη βοήθεια των μπάτσων και τα συνεναιτικά βλέμματα των περαστικών. Ο λόγος; Τον διαβάσετε/βλέπετε παντού: «πρεζάκι-ληστής ή τρελός-ληστής». Αυτό λένε οι εφημερίδες, οι τηλεοράσεις, οι μπάτσοι.

Έτσι στιγματίζουν τον Ζακ, έτσι τον δικάζουν. Έτσι κρίνει και συζητά αυτή η κοινωνία τη δολοφονία του Ζακ: σαν τυχαίο περιστατικό, σαν ατύχημα, σαν νόμιμη άμυνα κάθε μαφιόζου μαγαζάτορα, σαν καθήκον κάθε μπάτσου, σαν «τα 'θελε και τα έπαθε».

Η Ομόνοια, η Πατησίων, η Στουρνάρη, η Βικτώρια, η Χένδεν, η Φυλής, η Βάθης, η Μαυροματαίων, η Κυψέλη, το Πανεπιστήμιο, η Μασσαλίας, η Σόλωνος, είναι δρόμοι δικοί μας. Πολλές από εμάς δουλεύουμε εκεί, πολλά από εμάς αράζουμε εκεί, περνάμε τα φανάρια της Πατησίων με το μηχανάκι, συναντιόμαστε με φίλες, κατεβαίνουμε στον σταθμό. Κυκλοφορούμε εκεί, καθημερινά για χίλιες αιτίες κι αφορμές. Αυτοί οι δρόμοι είναι δικοί μας. Αυτοί οι δρόμοι δεν μας χωράνε γιατί υπάρχουν άλλοι που μας δολοφονούν.

Η Ομόνοια είναι ένα από τα σημεία της μητρόπολης όπου η υποτίμηση ζώων προσφέρει κέρδος. Οι μαγαζάτορες της Ομόνοιας δεν φοβούνται τα «πρεζάκια», έχουν προστασίες, έχουν εμπειρία με αυτά τα υποκείμενα. Έχουν ανάγκη τη διαρκή υποτίμησή τους, τους/τις θέλουν στον πάτο της ταξικής πυραμίδας, τους χρησιμοποιούν για να γίνονται καλύτερα οι δουλειές τους, τους πετάνε όταν δεν τους χρειάζονται πια.

Τον Ζακ τον σκότωσαν, τον συνέλβαν, τον διαπόμπευσαν στα media. Η οροθετικότητα, η ομοφυλοφιλία, η πο-

λιτική δράση, η ψυχοσυννέση του μέγκρι και η δουλειά του/παρουσία του ως drag queen έγιναν «δημόσιος διάλογος». Έγιναν δικαιολογία για τον θάνατό του. Όλες αυτές οι ταυτότητες που έφερε, γίναν μια ακόμη φορά κατηγορίες και χρησιμοποιούνται από media και δικαστήρια σαν επιχειρήματα υπεράσπισης των δολοφόνων του.

Δεν έμεινε καμία μας με το στόμα ανοιχτό: Ξέρουμε πως έχει η δικαστηριακή πρακτική σε αυτόν τον κωλότοπο. Μπάτσοι, ανακριτές, ιατροδικαστές δικαστικοί εξετάζουν εξονυχιστικά το θύμα, κατασκευάζουν το φταίξιμο του ως μερίδιο ευθύνης σε ό,τι έπαθε. Ποινικοποιούν τις ζωές μας. Αθλώνουν δολοφόνους, βιαστές, κακοποιητές βάσει των ταξικών, έμφυλων, κοινωνικών προνομίων τους. Τους νομιμοποιούν.

Η Ελλάδα δεν μας χωράει.

Οι νυκοκυραίοι που χρειάζονται «τάξη και ασφάλεια» για τα κωλομαγαζά τους και απαιτούν «καλή, εμπορική, τουριστική εικόνα» της πόλης. Οι μαφιόζοι που πολούν προστασία. Οι φασίστες-ελληναράδες που κάνουν πογκρόμ, που οργανώνονται, που διαδηλώνουν για την πατρίδα τους με κάθε ευκαιρία, που σκοτώνουν στο όνομά της. Οι σεξιστές/βιαστές που μας επιτίθενται καθημερινά και επιβάλουν περιορισμούς στα σώματά μας. Η οικογένεια σαν θεσμός που μας κακοποιεί πίσω απ' τις κλειστές πόρτες και μας πετάει απ' έξω σαν ντροπή. Οι μπάτσοι που επωμίζονται την προστασία όλων αυτών με την καταστολή και διαχείριση πληθυσμών. Που σκοτώνουν. Που στήνουν και μετακινούν τις πιάτσε της πρέζας στην Αθήνα, που κάνουν σκούπες

στους/στις χρήστ(ρι)ες, που συνεργάζονται με τις μαφίες. Σύσσωμη η σημόσια τάξη που κατασκευάζει, ορίζει και επιβάλει ποια είναι τα παραβατικά/εγκληματικά υποκείμενα. Όλοι αυτοί συνθέτουν την ελληνική κοινωνία.

Η Ελλάδα είναι μια χώρα που κατασκευάζει ως «αδίστακτες παιδοκτόνες» τις γυναίκες που αρνήθηκαν τη μητρότητα. Όπως καταδίκασε την Π. Που αμύνθηκε στον βιασμό της. Όπως διαπόμπευσε οροθετικές σεξεργάτριες ή μη το 2012. Όπως βαπτίζει «αυτοκτονία» τον θάνατο του Β. Πακουμάκη και του μαθητή από την Αργυρούπολη, που στοχοποιούνταν-κακοποιούνταν από ελληναράδες-λεβέντες, για να απεκδυθεί τις ευθύνες. Όπως ονομάζει τους/τις μετανάστ(ρι)ες και τους χρήστ(ρι)ες «υγειονομική βόμβα» για να τους/τις φυλακίζει/εξοντώνει.

Αυτή κάνει τόσα χρόνια η πατριαρχική και ρατσιστική, ελληνική κοινωνία.

Ποτέ καμία μόνη.

Ο Ζακ δεν ήταν μόνος, ήταν ένα από εμάς. Αυτή η δολοφονία δεν θα μείνει στα αζήτητα, ένα μονόστηλο σε μία εφημερίδα όπως τόσες άλλες. Η δολοφονία της Zackie δεν είναι ένα «μεμονωμένο περιστατικό». Δεν είναι ξεχωρη από όσες δολοφονίες μαθαίνουμε καθημερινά και όσες δεν θα μάθουμε ποτέ.

Η δολοφονία αυτή είναι μια πληγή για τις πολιτικές μας κοινότητες. Οι συνελεύσεις, η πολιτική οργάνωση, η συλλογική μας μνήμη είναι το όπλο μας και η φροντίδα μας η μία για την άλλη. Χάρη στις κοινότητές μας μπορούμε να χτίζουμε σχέσεις ισότητας, να γλύφουμε τις πληγές μας, να συζητάμε, να διαφωνούμε, να υπάρχουμε. Ο θάνατος αυτός μας θύμισε πόσο χρειαζόμαστε η μία την άλλη. Δεν γουστάρουμε να πενθούμε όπως μας έμαθε η εκκλησία, η πατρίδα με τις επετείους της και η αγία οικογένεια. Φτιάχνουμε τις δικές μας οικογένειες για να μπορέσουμε να αντέξουμε συλλογικά τη βία που ξερνάει στα σώματά μας αυτός ο τόπος.

Κανένα μας δεν θα ξεχάσει τη Zackie Oh! Η δολοφονία της μας σημαδεύει όλες. Δεν πρόκειται να το βουλώσουμε. Είμαστε παντού, ντυνόμαστε όπως γουστάρουμε. Κάνουμε επεμβάσεις στα σώματά μας, επιτελούμε το φύλο μας όπως μας αρέσει, φιλιόμαστε σε δρόμους, πίνουμε ναρκωτικά στις πλατείες, ψειρίζουμε τα μαγαζιά τους. Απαντάμε στα πεσίματά τους, βάφουμε με σπεί τους τοίχους τους, διαδηλώνουμε όλες/όλα μαζί. Διεκδικούμε τον δημόσιο χώρο. Η ύπαρξη μας εκεί είναι η δική μας αντιβία.

Ακούτε έλληνες; Η ανωμαλία μας ποτέ δεν πεθαίνει.

Να μας φοβάστε.

■/ **ιέρειες του αίσχους**

Λίγα λόγια για τις σπασμένες βιτρίνες

Τι συμβολίζει μια σπασμένη βιτρίνα;

Κάθε πολιτική πράξη πραγματοποιείται εντός του κοινωνικού περιβάλλοντος στο οποίο λαμβάνει χώρα, είτε πραγματοποιείται από υποκείμενα που έχουν αντίληψη της κίνησης που διαπράττουν, είτε ακόμα συμβαίνει ασυνείδητα λόγω ενστικτωδών αντανακλαστικών. Οι σπασμένες βιτρίνες στην πορεία της Τετάρτης (26/09) ήταν κάτι από όλα αυτά και κάτι ακόμα: πράξεις ταξικής εκδίκησης, απέναντι στον ένοχο κόσμο του εμπορεύματος, αυθόρμητες

έχουν συμμετάσχει στο έγκλημα, έχουν καταδικάσει το θύμα, έχουν ήδη αθώσει στην πράξη τους δολοφόνους, οι σπασμένες βιτρίνες είναι η ρήξη με τον κόσμο της αστικής νομιμότητας –η πράξη που ξεκαθαρίζει ότι αν θέλουμε να αποδοθεί δικαιοσύνη– ανεξάρτητα από τους όρους που θα έβαζε η θεσμική δικαιοσύνη, αυτή θα πρέπει να την αποδώσουμε εμείς: οι φίλοι και οι συντρόφισσες του Ζακ, τα μέλη της κοινότητάς του, οι άνθρωποι της τάξης του, οι περιθωριακοί/ες, οι αόρατοι/ες και οι κολασμένοι/ες.

μέλη της LGBTQI κοινότητας, κοινωνικοί αγωνιστές/τριες από τον αναρχικό και τον κομμουνιστικό χώρο, άτομα που οργίστηκαν από το γεγονός της δολοφονίας, τοξικοεξαρτημένοι/ες. Κάποιοι εξ' αυτών επέλεξαν την αντιβία, κάποιες αντιλαμβάνονταν την ύπαρξη τους στον δρόμο σαν πρόκληση απέναντι στον ελληνικό μικροαστισμό, κάποια ένιωσαν φόβο, κάποιες διεκδίκησαν έτσι την ορατότητά τους και κάποιοι πόνταραν στον φόβο ή/και τον πριμοδότησαν. Ο συλλήβδην χαρακτηρισμός όσων επέλεξαν να πράξουν επιθετικά, ως macho υποκείμενα, στερείται νοήματος, είναι σκέτη συνθηματολογία, χουλιγκανισμός. Όποιο άτομο «κρύβεται» κάτω από μία κουκούλα δεν θέλει στερεοτυπικά να επιβάλει την ισχύ του απέναντι στους/τις καταπιεσμένους/ες. Η βία νοηματοδοτείται από το υποκείμενο που τη χρησιμοποιεί, και τη στόχευσή του. Στη συγκεκριμένη περίπτωση είχε ξεκάθαρα χαρακτηριστικά αντιβίας, ενάντια στον κόσμο της ιδιοκτησίας, που πριμοδοτεί το πολεμικό κλίμα απέναντι στο περιθώριο στο αθηναϊκό κέντρο. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να ταυτιστεί με αυτό που η κινηματική θεωρία ορίζει ως macho.

Το ότι στην πορεία εκδηλώθηκαν όντως macho συμπεριφορές, έρχεται σαν αποτέλεσμα του ότι οι κοινωνικοί χώροι που συγκροτούμε δεν μπορεί να είναι αποκαθαμένοι από τις κοινωνικές παθογένειες. Το ζήτημα είναι να συγκροτήσουμε από κοινού ένα συλλογικό υποκείμενο που δεν θα ανέχεται τέτοιες συμπεριφορές και όχι να στείλουμε στην κόλαση όσα άτομα πράττουν εξεγερσιακά, βυθιζόμενα έτσι σε ένα κόσμο που θα απαγορεύουμε στους εαυτούς μας την ίδια μας την άμυνα.

Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει εάν τα άτομα που βρίσκονται κάτω από τις κουκούλες είναι cis ή μάχονται την ετεροκατονικότητα, εάν είναι γυναίκες ή άντρες με συγκεκριμένο σεξουαλικό προσανατολισμό, αν φοβούνται ή όχι. Η στερεοτυπική αντιμετώπιση του κόσμου που επέλεξε τη σύγκρουση δεν βοηθά τη διαλεκτική σχέση

μεταξύ των κινημάτων.

Οι πορείες είναι ένα ανοιχτό πεδίο δράσης. Η πορεία της Τετάρτης, για εμάς, είχε σαν δεδομένο, ότι δεν υπήρχε περίπτωση να χτυπηθεί από τους μπάτσους. Μετά τη δολοφονία του Ζακ οι μπάτσοι κράτησαν αμυντική στάση ώστε να μην πυροδοτήσουν τη διάχυτη οργή, καθώς αναγνωρίζεται από το κράτος η συμμετοχή των μπάτσων στη δολοφονία. Με αυτό το δεδομένο, και παρά τη δεδομένη πριμοδότηση του φόβου από διάφορους αυτόκλητους υπερασπιστές της διαδήλωσης, που μετέτρεψαν αυθαίρετα το «εγώ» τους, σε «εμείς», το γεγονός ότι η πορεία δεν αγκάλιασε τα σπασίματα δημιουργεί ερωτηματικά και αποτελεί ουσιαστικά μια πολιτική κριτική που θα ληφθεί σοβαρά υπ' όψιν.

Τι συνοψίζει μια δολοφονία;

Ο Ζακ δεν ήταν ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος. Αποτελεί ένα ακόμα θύμα ενός πολέμου χαμηλής, αλλά καθημερινής έντασης ανάμεσα στους έχοντες και τους μη έχοντες. Οι μαγαζάτορες και οι μπάτσοι που τον σκότωσαν, οι περίοικοι που κοιτούσαν το θέαμα –και που δεν έχουν μιλήσει ακόμα για το τι πραγματικά έγινε–, οι δημοσιογράφοι και οι δικαστές που ανέλαβαν το ξέπλυμα του εγκλήματος είναι το κυρίαρχο έκφραση του εξουσιαστικού κοινωνικού οικοδομήματος. Ο Ζακ, οροθετικός, χρήστης, ομοφυλόφιλος είναι αυτό που σιχαίνονται, αυτό που δεν θέλουν να αποδεχτούν την ύπαρξη του. Η δολοφονία του είναι η συμπύκνωση όλου αυτού του μίσους που νιώθουν για το διαφορετικό.

Να δημιουργήσουμε εκείνον τον συσχετισμό δυνάμεων που θα κάνει τους επόμενους Δημόπουλους και Χορταριάδες να το σκεφτούν εκατό φορές, πριν κλοτσήσουν την τζαμαρία...

**Ο ΖΑΚ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ
ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΛΗΣΜΟΝΙΑ**

**ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ,
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

**Τα θρυμματισμένα
τζάμια δεν είναι
συνεπώς τίποτα
λιγότερο, από τη
ρήξη με ένα κόσμο
γερασμένο που η
ίδια του η ύπαρξη
δομείται πάνω σε
έμφυλους, ταξικούς
και κοινωνικούς
διαχωρισμούς, τους
οποίους πολεμάμε
συνολικά με σκοπό
την ολική τους
καταστροφή.**

απαντήσεις απέναντι σε μια δολοφονία που διέπραξαν και υπερασπίστηκαν καταστηματαρχες στο όνομα αυτής τους της ιδιότητας, αλλά και αντανάκλαση της σπασμένης βιτρίνας του μαγαζιού της γλάδ-στωνος, στην ύστατη προσπάθεια του Ζακ να ξεφύγει από τον εγκλεισμό του στο περιχαρακωμένο και απαγορευμένο ιδιόκτητο έδαφος, τη γεμάτη κοσμήματα, προσωρινή φυλακή του.

Μια σπασμένη βιτρίνα είναι όμως και κάτι άλλο: όταν οι μπάτσοι και οι δικαστές, οι φύλακες δηλαδή της ιερής ιδιοκτησίας

Τα θρυμματισμένα τζάμια δεν είναι συνεπώς τίποτα λιγότερο, από τη ρήξη με ένα κόσμο γερασμένο που η ίδια του η ύπαρξη δομείται πάνω σε έμφυλους, ταξικούς και κοινωνικούς διαχωρισμούς, τους οποίους πολεμάμε συνολικά με σκοπό την ολική τους καταστροφή.

Είναι κάθε βία macho;

Την Τετάρτη κατέβηκε στον δρόμο να διαδηλώσει ένα πολύ ετερόκλητο πλήθος:

Συνεπώς το σύνθημα αποτύπωσε μέσα στα χρόνια τόσο την συνθήκη την οποία ζει ο κόσμος, όσο και την ουσία της αντίστασης καθώς αν δεν προσαρμόζεσαι με τα κυρίαρχα ετεροφυλοφυλικά πρότυπα το έγκλημα που σου αποδίδουν είναι το έγκλημα που ταξικά σε αναγκάζουν να κάνεις, διότι θεωρούν έγκλημα αυτό που είσαι, οπότε, επανοικειοποιώντας το έγκλημα ως πρόταγμα για την κοινότητα, με κάποιον τρόπο επαναπροσδιορίζεις ως εχθρός και αντίμαχός τους. Σαν αποτέλεσμα η απαλλοτρίωση, η κατάληψη, η πάλη για ελευθερία γίνονται συνειδητές επιλογές. Πλέον το σύνθημα χρησιμοποιείται ευρέως κυρίως ως πρόταγμα για την ορατότητα (εφόσον θεωρείται κάτι το μεμπτό) και για την αντίσταση σε πιο radical κύκλους.

✱ Το be gay do crime είναι ένα σύνθημα που προέκυψε από τον queer/αναρχο-queer χώρο της αμερικής που τάσσεται ενάντια στην αφομοίωση - καπιταλιστική και όχι μόνο. Η ταξική διάρθρωση της πουριτανικής κοινωνίας μεταφέρεται έντονα στην lgbtqi+ κοινότητα, η οποία εμφανίζει τεράστια ποσοστά ανεργίας, αστέγων - κυρίως λόγω διωγμού από την οικογενειακή εστία - και παραβατικότητας όπως την ορίζουν οι ηθικοί κανόνες και νόμοι του κράτους ενώ είναι και ένας από τους λόγους που η διαθεματικότητα αναλύεται τόσο διεξοδικά σε αυτούς τους κύκλους. Η εκδίωξη της κοινότητας στο περιθώριο, κατέληξε, αναπόφευκτα, όπως τόσες άλλες κοινότητες που διώχθηκαν, στην αναζήτηση της επιβίωσης με παράνομα μέσα. Την ίδια στιγμή, η ίδια η σεξουαλική δραστηριότητα αποτελεί ακόμα μία παράνομη πράξη, είτε νομικά, είτε ηθικά.

► λίσσεται ο δημόσιος πολιτικός βίος με «καθαρούς» όρους, η επιθυμία για διαφανείς διαδικασίες αντικατοπτρίζει την ισχυρή κρατική βούληση να παρεμβαίνει, να μεσολαβεί και να πιστοποιεί όλες τις «δημοσίου συμφέροντος» συναλλαγές, οικονομικές και μη. Ενδεικτικές είναι οι τηλεοπτικές άδειες, όπου το πρόβλημα δεν ήταν ποτέ το αλισβερίσι των πάμπλουτων μεγαλοκαναλαρχών.

Μερικά παραδείγματα μπορούν να αποσαφηνίσουν περαιτέρω τις παραπάνω θέσεις:

Η κίνηση της καταστολής -όπως στα παραπάνω παραδείγματα- είναι διττή. Από τη μία χτυπά τα υποκείμενα που στέκονται χωρίς να περιμένουν κάτι από το κράτος, με σκοπό να τους απομονώσει και προχωρά στον δεύτερο στόχο, που είναι μέσω της καταστολής αυτής να εγκολπωθούν στο κράτος τα αιτήματα των κινημάτων και να οδηγηθούν σε θεσμικές λύσεις.

Μεταναστευτικό: Αυτό που αρχικά έγινε αντιληπτό ως ποινικοποίηση της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες που εισερχόντουσαν κατά χιλιάδες τα πρώτα χρόνια της θητείας ΣΥΡΙΖΑ, και μετέπειτα τέθηκε ως ΜΚΟποίηση της αλληλεγγύης, είναι πολύ χαρακτηριστικό στοιχείο. Το κράτος επέλεξε να συνδιαχειριστεί με θεσμούς όπως οι ΜΚΟ, ένα ζήτημα που δεν ήταν προετοιμασμένο να «σηκώσει» από μόνο του, ερχόμενο σε σύγκρουση με τον κόσμο της αλληλεγγύης από τα κάτω.

Ενδιαφέρον είναι και το φρέσκο παράδειγμα της **χρήσης και διαχείρισης του δημόσιου χώρου**, όπως αυτό ενδεικτικά εντοπίζεται στο Πεδίον του Άρεως (πλατεία Πρωτομαγιάς και υπόλοιπο πάρκο) και τον λόφο του Στρέφη. Στις περιπτώσεις του λόφου και της πλατείας Πρωτομαγιάς, το κράτος προτάσσει απλά τη λήψη σχετικής άδειας από τις αρμόδιες υπηρεσίες του δήμου, έναντι της χρήσης αυτών των χώρων αδιαμεσολάβητα. Η κρατική πολιτική δεν είναι πολεμική προς την χρήση αυτών των χώρων από οποιονδήποτε, βάζει όμως ως απαραίτητη προϋπόθεση την αναγνώριση της θεσμικής μεσολάβησης. Για το κράτος δεν είναι πρόβλημα η φασαρία από τις συναυλίες και η ενόχληση των κατοίκων, αλλά η μη αναγνώριση (και νομιμοποίησή) του. Για το υπόλοιπο κομμάτι του Πεδίου, η διαχείριση διαφέρει, καθώς διαφέρει και η κυρίαρχη αφήγηση, που το προβάλλει ως «ακόμα ένα άβατο στο κέντρο της Αθήνας, όπου κυριαρχεί η πρέζα, το σκοτάδι και ο φόβος». Εκεί, η ίδια η παρουσία των δημόσιων κρατικών φορέων, με διοργάνωση εκδηλώσεων κλπ, γίνεται το όχημα για τον πλήρη έλεγχο του χώρου. Αλλά και ευρύτερα η περιοχή των Εξαρχείων, με τη δυσκολία φανερής επιτήρησης και αστυνόμευσης, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Πρόκειται για μία άτυπη συνθήκη που εκτείνεται σε μεγάλο κομμάτι του δημόσιου χώρου, της γειτονιάς δηλαδή, που απαιτεί μία εξίσου άτυπη διαχείριση. Αυτή προκύπτει μέσα από τις σχέσεις που τόσα χρόνια διατηρεί ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα στη γειτονιά, τόσο με πρόσωπα, όσο και με πολιτικούς χώρους, με την υλική και ιδεολογική έννοια του όρου. Οι επαφές του τοπικού Α.Τ. με τα κυκλώματα της μαφίας συμπληρώνουν το παζλ. Αξίζει εδώ να αναφέρουμε και τις ιδιόζουσες περιπτώσεις της Νέας Φιλαδέλφειας, του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης, που η κύρια διαχείρισή τους έχει εκχωρηθεί στους ντόπιους ολιγάρχες (Μελισσανίδης, Μαρινάκης και Σαββίδης αντίστοιχα), πάντα με τη διακριτική υποστήριξη του κράτους. Δεν χρειάζεται να κοπιάζει ο κρατικός μηχανισμός, αφού οι ντόπιοι ελέγχουν καλύτερα την κατάσταση, αρκεί μία άτυπη συνθηκολόγηση, με εκατέρωθεν συμφέρο-

ντα και προνόμια. Σε αντιδιαστολή με αυτές τις περιοχές, υπάρχουν τμήματα της δυτικής Αττικής καθώς και μεγάλοι καταυλισμοί Ρομά, που σήμερα αποτελούν ίσως τις μοναδικές περιοχές στις οποίες το κράτος ακόμα δεν μπορεί να επιβάλλει την παρουσία του.

Καινούρια για τα ελληνικά δεδομένα είναι η **εισαγωγή της ηλεκτρονικής επιτήρησης σε διάφορους τομείς της καθημερινότητας**: Οι οικονομικές συναλλαγές, η μετακίνηση στην αθηναϊκή μητρόπολη, οι επερχόμενες βιομετρικές ταυτότητες κ.α. Επιτυγχάνεται με τα νέα μέτρα

της. Η κατασταλτική κίνηση ενάντια στον περίπατο εντός του λόφου Φιλοπάππου, λόγω της επερχόμενης προσπάθειας περιφράξης του λόφου. Η περίφραξη κομματιού του λόφου του Στρέφη, αλλά και της πλατείας ταπητουργείου στον Βύρωνα. Οι επιθέσεις των μπάτσων σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης και πορείες με σκοπό συλλήψεις, ξύλο, διάλυση των παρεμβάσεων. Η κίνηση της καταστολής -όπως στα παραπάνω παραδείγματα- είναι διττή. Από τη μία χτυπά τα υποκείμενα που στέκονται χωρίς να περιμένουν κάτι από το κράτος, με σκοπό να τους απομονώσει και προχωρά στον δεύτερο στόχο, που είναι μέσω της καταστολής αυτής να εγκολπωθούν στο κράτος τα αιτήματα των κινημάτων και να οδηγηθούν σε θεσμικές λύσεις.

Συνολικά, το δυνάμωμα της κρατικής παρεμβατικότητας με όρους διαμεσολάβησης, εκτός από την ευρεία νομιμοποίηση του κράτους ως επιτηρητή της κοινωνικής ζωής, δίνει και την αίσθηση της μόνιμης διεξόδου -για όποιο θέμα- μέσα από τα θεσμικά μονοπάτια. Η δυνατότητα που δίνεται της δικαίωσης ενός αιτηματικού αγώνα (π.χ. δικαιώματα ΛΟΑΤΚΙ+) στοχεύει και στην αφομοίωση εντός της κρατικής-κυβερνητικής πολιτικής ολόκληρων τμημάτων του πληθυσμού. Σε αντίθεση με τις προηγούμενες κυβερνήσεις που άφηναν διέξοδο μόνο μέσα από τον δρόμο της αντίστασης!

IV

Η σεζόν που ξεκίνησε τον περασμένο Σεπτέμβρη θα είναι η πιο έντονη ως προς τον ανταγωνισμό των πολιτικών κομμάτων. Κι αυτό γιατί μέσα στη χρονιά που έρχεται πρέπει να γίνουν 4 διαφορετικές εκλογικές «αναμετρήσεις» (ευρωεκλογές, βουλευτικές, δημοτικές και περιφερειακές εκλογές). Είναι επόμενο πως οτιδήποτε συμβαίνει θα ανάγεται στην κεντρική πολιτική σκηνή, και οι δύο κυρίαρχες δυνάμεις θα κονταροχτυπηθούν, με μομφές, κατηγορίες, δηλώσεις, και άλλα προπαγανδιστικά τρικ να εκτοξεύονται εκατέρωθεν. Συνεχίζοντας τη στρεβλή ρητορική των τελευταίων τριών ετών, το δίπολο που θα «παίξει» θα είναι «Αριστερά vs. Δεξιά».

Η συνθηματολογία που λέει ότι «ίδια είναι τα αφεντικά, δεξιά και αριστερά» είναι σωστή γιατί και στις δύο περιπτώσεις μιλάμε για αφεντικά. Η πολιτική που ακολουθούν όμως διαφέρει, και οφείλουμε να αναγνωρίζουμε τόσο τις διαφορές όσο και τις ομοιότητες. Κατανοώντας αυτό, μπορούμε καταρχάς να βαθύνουμε την ανάλυση και τη σκέψη μας, και στη συνέχεια να συγκροτήσουμε ακριβέστερα την πολεμική μας απέναντι όχι μόνο στις επιφανείς δυνάμεις (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΧΑ, παλιότερα ΠΑΣΟΚ), αλλά σε ολόκληρο το φάσμα της δημοκρατίας. Γιατί, όπως σωστά έχει γραφτεί, η δημοκρατία είναι το πολίτευμα του Κεφαλαίου, και όποιο άτομο φαντάζεται έναν κόσμο χωρίς κράτη, σύνορα, αφεντικά και δούλους, χωρίς πατριαρχία, ομοφοβία, σεξισμό, χωρίς καμία μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης, πρέπει οπωσδήποτε να βρεθεί απέναντί της.

**ΚΑΜΙΑ ΘΕΣΜΙΚΗ-ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ
ΝΑ ΜΗΝ ΟΡΙΣΕΙ ΤΙΣ ΖΩΕΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ**

■ **Συντακτική Ομάδα Αθήνας**

1. Δεν παραβλέπουμε πως η εκλογική ενδυνάμωση του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται ταυτόχρονα με αυτή της Χρυσής Αυγής. Αποτιμώντας όμως τις ταραχές και το «σύνθετο κοινωνικό σώμα» που τις κουβάλησε στις πλάτες του, κρίνουμε πως η αποσάθρωση των κομματικών βάσεων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, εν μέσω έντονων κοινωνικών διεργασιών περισσότερο ευνόησε των ΣΥΡΙΖΑ, μία δύναμη «όχι αριστερή, αλλά αντίθετη της δεξιάς».

αποτελεσματικότερος και καλύτερος έλεγχος της καθημερινότητας χιλιάδων ανθρώπων, ξανά υπό την διακριτική εποπτεία θεσμικών φορέων (διαχείριση), ενώ ταυτόχρονα πιστοποιείται από το κράτος η προστασία των προσωπικών δεδομένων (διαφάνεια).

*

Η συριζαϊκή καταστολή επιχειρεί να χρησιμοποιεί ωμή κατασταλτική βία σε όλο και λιγότερα κομμάτια ανθρώπων που αγωνίζονται με όσο καλύτερο τρόπο. Έτσι, οι «χειρουργικές επεμβάσεις», οι προληπτικές κινήσεις, η καταστολή μέσω του δικαστικού συμπλέγματος έχουν περίοπτη θέση στην καταστολή τα τελευταία χρόνια.

Παρόλα αυτά, η καταστολή αυτού του είδους, πάει χέρι-χέρι με την ωμή καταστολή! Η κατοχή ολόκληρου του χωριού της Λευκίμμης, στην Κέρκυρα, για την ανενόχλητη δημιουργία χώρου ΧΥΤΑ και την επακόλουθη οικολογική καταστροφή της περιοχής με την παρουσία δεκάδων αστυνομικών. Η εισβολή σε σπίτια αγωνιστών/τριών και κατοίκων στις Σταγιάτες του Βόλου, μετά από παρεμβάσεις στο δημοτικό συμβούλιο, όσον αφορά τη διαχείριση του νερού. Οι αμείωτες εκκενώσεις -μερικές φορές και κατεδαφίσεις- καταλήψεων, ή οι εναλλακτικές μορφές καταστολής, όπως τα κοψίματα του ρεύματος/νερού κτλ. Τα πεσίματα των ΜΑΤ στον λόφο του Στρέφη, στην πλατεία Πρωτομαγιάς σε κάθε είδους δημόσια εκδήλωση με σκοπό τη ματαίωσή

Αγώνες ενάντια στην πατριαρχία

Ορατότητα

Η ορατότητα ήταν και είναι ένα από τα βασικότερα προτάγματα της λωατκια+ κοινότητας και όχι μόνο. Από τον Harvey Milk που έθετε το coming out (την αποκάλυψη δηλαδή του σεξουαλικού προσανατολισμού) ως πολιτική πράξη, το πρόταγμα «το προσωπικό είναι πολιτικό» των φεμινιστριών, μέχρι τα φεστιβάλ ορατότητας και υπερηφάνειας Pride που συνεχίζονται ως σήμερα, η ορατότητα παραμένει κύριο πρόταγμα και ζητούμενο ενός μακρόχρονου αγώνα.

Ο λόγος που μπαίνει το ζήτημα της ορατότητας στις έμφυλες ταυτότητες, πολύ περισσότερο τουλάχιστον από άλλες μειονότητες, είναι ότι εκ φύσεως δεν είναι τόσο εμφανείς. Έτσι, μέσα στην πατριαρχική κοινωνία και εν μέσω ποινικοποίησης, διωγμών και κοινωνικού στιγματισμού η πλειονότητα των ατόμων που ανήκαν στο λωατκια+ φάσμα αναγκάζονταν, όχι μόνο να μένουν στην αφάνεια, αλλά να κρύβονται για την επιβίωσή τους. Ακόμα και σήμερα, σε ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου η ομοφυλοφιλία και η «προπαγάνδισή» της διώκεται (βλ. Ρωσία). Ακόμα και σε χώρες όμως που δεν είναι πλέον ποινικό αδίκημα, οι έμφυλες διακρίσεις απέναντι σε ότι αμφισβητεί τα ετεροκανονικά πρότυπα κυριαρχούν. Το ζήτημα της ορατό-

Οι αγώνες για το έμφυλο ζήτημα, για τη χειραφέτηση, την ισότητα και την ελευθερία, στέκονται ενάντια στις πατριαρχικές αντιλήψεις ιεράρχησης των ανθρώπων βάσει φύλου και σεξουαλικότητας. Ενάντια στην πατριαρχική διάθρωση της κοινωνίας και τις καταπιέσεις που παράγει. Αυτοί οι αγώνες είναι διακριτοί, διαφορετικοί μεταξύ τους, διαθεματικοί, αλλά και πολλές φορές αντιφατικοί. Είναι κοινωνικοί αγώνες, ενάντια σε μία ακόμη εξουσία.

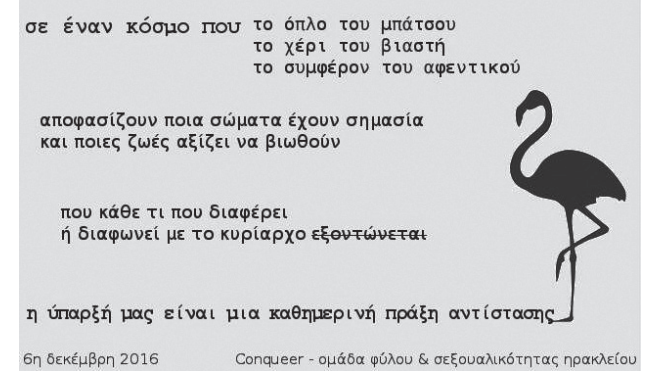
τητας όσον αφορά τις διεκδικήσεις μπαίνει έτσι ώστε να γίνει εμφανές το πρόβλημα ενός πληθυσμού απέναντι σε έναν κόσμο που θέλει να μην το βλέπει – δηλαδή να μην υπάρχει. Υπερασπίζοντας τις έμφυλες ταυτότητες και προβάλλοντας τις, επιτυγχάνεται η αναγνώρισή τους, που είναι και το επίδικό της ορατότητας.

Τις ημέρες του νεοφιλελευθερισμού παρατηρείται ένα ακόμα φαινόμενο κεκρυμμένης ομοφοβίας. Προβάλλεται ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός είναι προσωπική επιλογή και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζεται. Ακούμε θέσεις τύπου: «δεν με νοιάζει τι κάνει κάποιος στο κρεβάτι του, αρκεί να μη μου το δείχνει» ή «έχω και εγώ φίλους γκέι που είναι σοβαροί και δεν προκαλούν». Στην ουσία βλέπουμε το πώς η «ντουλάπα» και η αποσιώπηση παραμένει στην κουλτούρα της κοινωνίας. Η ταυτότητα ενός ανθρώπου όμως δεν αφορά μόνο το με ποιον/α/ο κάνει έρωτα. Η ταυτότητα δεν είναι ένα παλτό που το αφήνεις στην κρεμάστρα όταν βγαίνεις από το σπίτι. Είναι η ίδια η ύπαρξη ενός ανθρώπου.

Ως απάντηση στην βαθιά συντηρητική και πουριτανική κοινωνία, το coming out γίνεται πολιτική κίνηση, το βγες έξω από την ντουλάπα γίνεται σύνθημα, το «προσωπικό είναι πολιτικό» περιγράφει το σκοταδιστικό πέπλο που θέλεις να σκίσεις και η προκλητικότητα, ρήγμα στο υπάρχον.

Τα φιλιά, τα γκλίτερ, τα τακούνια και κάθε τι που εκφράζει και αποτυπώνει το είναι των ανθρώπων, όταν διαταράσσει τα ένστικτα της πατριαρχικής κοινωνίας, καταλήγει να αποτελεί πράξη αντίστασης. Διότι μόνο έτσι μπορείς πολεμήσεις τις διακρίσεις σε μία κοινωνία – να τις φανερώσεις. Διότι αυτός ο αγώνας γίνεται – και είναι κομβικό του σημείου να συνεχίσει να γίνεται – και με γκλίτερ και με τακούνια.

■/ Eretmo & Kitsune

Νέα πατριαρχικής πραγματικότητας

Αμβλώσεις

Η αυτοδιάθεση του σώματος είναι μία από τις πιο βασικές ελευθερίες για έναν άνθρωπο. Κι ενώ δίνονται μάχες ενάντια σε κάθε προσπάθεια υπονόμευσης -έμμεσης ή άμεσης- αυτού του δικαιώματος, το ζήτημα της αμβλώσης παραμένει ακόμα υπό συζήτηση για αυτούς που θέλουν να εξουσιάζουν τα σώματά μας. Το πρόταγμα του φεμινιστικού κινήματος εδώ και δεκαετίες για δωρεάν αμβλωση, χωρίς προϋποθέσεις παραμένει. Στην Αργεντινή, η Γερουσία καταψήφισε το νομοσχέδιο που πρότινος είχε περάσει από την Βουλή για νομιμοποίηση των αμβλώσεων. Οι πιέσεις της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας και του πάπα είχαν προφανώς μεγαλύτερη επιρροή από τις χιλιάδες κόσμου που βγήκε στους δρόμους ζητώντας το αυτονόητο. Στις ΗΠΑ, προσπαθούν να περάσουν περιοριστικούς νόμους: Στην Αϊόβα απαγορεύουν την αμβλωση μετά την 6η εβδομάδα κύησης, στο Οχάιο προτείνουν καθολική απαγόρευση, ενώ στο Αρκάνσας δίνουν το δικαίωμα στον σύζυγο να απαγορεύσει μία αμβλωση, ακόμα και σε περίπτωση συζυγικού βιασμού. Κι ενώ στην Ιρλανδία νομιμοποιήθηκε η αμβλωση μετά από τεράστιες κινητοποιήσεις γυναικών και με το δημοψήφισμα που έγινε στις 25/5, σε 26 χώρες,

συμπεριλαμβανομένης της Μάλτας, η αμβλωση είναι τελείως παράνομη, ακόμα και σε περιπτώσεις που κινδυνεύει η ζωή της γυναίκας ή που η εγκυμοσύνη είναι αποτέλεσμα βιασμού, και σε άλλες 73 χώρες επιτρέπεται μονάχα υπό προϋποθέσεις.

Ιράκ

Στις 25/9, στην πόλη Μπάσρα του νότιου Ιράκ, δολοφονήθηκε η ακτιβίστρια Σουάντ Αλ-Αλί. Η εκτέλεσή της έγινε μέρα-μεσημέρι, καθώς πήγαινε στο αμάξι με τον άντρα της, ο οποίος επίσης τραυματίστηκε από τα πυρά. Η Σουάντ Αλ-Αλί πάλευε για τα δικαιώματα των γυναικών και των παιδιών, και συμμετείχε στις αιματηρές κινητοποιήσεις που γίνονται τους τελευταίους μήνες στην πόλη, για τη διεκδίκηση πόσιμου νερού και παροχών ενέργειας, και ενάντια στην ανεργία. Σε αυτές τις κινητοποιήσεις έχουν σκοτωθεί ήδη 12 άνθρωποι, αλλά αυτή ήταν η πρώτη εκτελεστικού τύπου δολοφονία, για την οποία δεν έχει υπάρξει ακόμα ανάληψη ευθύνης. Είναι η τέταρτη γυναίκα που δολοφονείται στη χώρα για πολιτικούς λόγους, τους τελευταίους μήνες.

Βραζιλία

Εν' όψη των εκλογών στη Βραζιλία, και την υποψηφιότητα του ακροδεξιού Jair Bolsonaro, ο οποίος πήρε την πρώτη θέση στον πρώτο γύρο, η χώρα μετράει ήδη αρκετές φασιστικές επιθέσεις και μία δολοφονία. Μεταξύ των επιθέσεων ήταν σε μία κοπέλα όπου φασίστες της χάραξαν μία ββάστικα στο σώμα, επειδή φορούσε μπλούζα ενάντια στον Μπολσονάρο, και αυτοκόλλητο σε χρώματα του ουράνιου τόξου, σύμβολο της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας. Ο Bolsonaro, πρώην αξιωματικός του στρατού, έχει εκφράσει ήδη τη ρητορική μίσους του ενάντια σε μετανάστες, λωατκια+, quilombolas (απόγονοι των σκλάβων), γυναίκες και μειονότητες.

Ως απάντηση, στις 29/9 πραγματοποιήθηκαν τεράστιες κινητοποιήσεις σε σχεδόν διακόσιες πόλεις της Βραζιλίας, όπου πρωτοστάτησαν κυρίως γυναίκες. Το κείμενο των «Ενωμένων Γυναικών ενάντια στον Μπολσονάρο» αρχίζει ως εξής: Είμαστε γυναίκες, εκατομμύρια και διαφορετικές...

Πολιτικά Φεστιβάλ Pride

Ενώ τα φεστιβάλ Pride ξεκίνησαν με μαχητικές διεκδικήσεις για τα δικαιώματα της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας, με αφορμή την επίθεση της αστυνομίας στο μπαρ Stonewall το '69, σταδιακά τις επόμενες δεκαετίες μετατράπηκαν σε εμπορικές εκδηλώσεις προς όφελος των επιχειρήσεων, χάνοντας έτσι τα πολιτικά τους χαρακτηριστικά. Τα τελευταία χρόνια όμως παρατηρείται μία προσπάθεια σε όλο τον κόσμο να ξαναμπούν οι πολιτικές διεκδικήσεις μπροστά, και δημιουργούνται φεστιβάλ που εναντιώνονται σε κάθε είδους πολιτικό ή καπιταλιστικό ξέπλυμα (pink washing) της ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητας, είτε αντιμάχονται πατριαρχικά καθεστώτα και συχνά αντιμετωπίζουν σκληρή καταστολή.

Φέτος, στην Κωνσταντινούπολη, παρά την απαγόρευση του φεστιβάλ για 4η συνεχόμενη χρονιά, εκατοντάδες κόσμος βγήκε στους δρόμους προτού οι μπάτσοι επιτεθούν και διαλύσουν τη συγκέντρωση. Στον Λίβανο, όπου η ομοφυλοφιλία είναι παράνομη, το φεστιβάλ ακυρώθηκε μετά από σύλληψη της διοργάνωσης.

Από την άλλη, στον Καναδά, η διοργάνωση απέκλεισε επισήμως για 2η χρονιά τους lgbt μπάτσους, αυτή τη φορά με αφορμή το ξεσκέπασμα ενός κατά συρροή δολοφόνου γκέι ανδρών, ο οποίος δρούσε ανενόχλητος επί 40 χρόνια, με την απάθεια της αστυνομίας. Τα αυτοοργανωμένα, αντιεμπορευματικά Pride έχουν επίσης αρχίσει να ξεπηδούν σε πολλές χώρες του κόσμου όπως και εδώ, όπου το 2018 πραγματοποιήθηκαν τρία αυτό-οργανωμένα φεστιβάλ, σε Ηράκλειο, Πάτρα και Θεσσαλονίκη.

«Και οι πουτάνες μπορούν να ακυρώσουν/κάνουν έκτρωση»

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Γερμανία: G20, 2017 -2018, Hamburg : Διώξεων συνέχεια

Σύμφωνα με τα γερμανικά ΜΜΕ έχει ξεκινήσει μια πανευρωπαϊκή έρευνα από τις γερμανικές αρχές. Η έρευνα επικεντρώνεται στις ταραχές της συνόδου κορυφής στο G20 του Αμβούργου (Ιούλιος 2017) όταν, σύμφωνα με την αστυνομία, ομάδα διαδηλωτών φέρεται να προκάλεσε ζημιές 1,5 εκατ. Ευρώ σε λιγότερο από 20 λεπτά. Στο πλαίσιο της έρευνας, η οποία φέρει το τίτλο "Schwarzer Block", οι Γερμανοί μπάτσοι ζήτησαν από τους ομολόγους τους σε 15 χώρες της ΕΕ να τους βοηθήσουν να εντοπίσουν 24 άτομα.

Στην Ιταλία, η αστυνομία έψαξε το σπίτι άνδρα ο οποίος έχει ήδη καταδικαστεί για συμμετοχή στη σύνοδο κορυφής του G20. Ένας 27χρονος άνδρας συνελήφθη στην Ελβετία ενώ έρευνες έγιναν και σε άλλα Ευρωπαϊκά κράτη. Συνολικά, κατά τη διάρκεια των επιδρομών των μπάτσων σε διάφορες χώρες στην Ευρώπη, συνελήφθησαν επτά άτομα.

Μπαγκλαντές: Η ανάπτυξη αναρχικών ιδεών στο Μπαγκλαντές και η έκκληση για αλληλεγγύη εκτός συνόρων.

Το αναρχικό εργατικό κίνημα του Μπαγκλαντές είναι ηλικίας κάτω των πέντε ετών και γεννήθηκε από τις στάχτες του αποτυχημένου μαρξισμού-λενινισμού. [...]

Επειδή οι παλαιοί αυταρχικοί τρόποι συνέχιζαν, ήταν απαραίτητη μια σαφής συσχέτιση του αναρχισμού και μια ανασύνταξη με βάση τις αναρχικές αρχές. Ως αποτέλεσμα, την 1η Μαΐου 2014, πολλοί αγωνιστές σχημάτισαν μια εικοσιπενταμελή επιτροπή από όσους αφορούσαν τις αρχές του αναρχοσυνδικαλισμού.

Η επιτροπή αυτή προώθησε την ανάπτυξη αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων σε πενήντα δύο μέρη στο Μπαγκλαντές σήμερα.

Λαμβάνει βοήθεια από την Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία της Αυστραλίας για τη βελτίωση της οργάνωσης

και την ένταξή της στο IWA-AIT. «Θέλουν να συνεργαστούμε με όλους και αναζητούν αλληλεγγύη από αδελφούς και αδελφούς συντρόφους σε όλο τον κόσμο σήμερα».

Επί του παρόντος μπορεί κάποιος να τους βρει μονάχα στη σχετική σελίδα του fb.

Ουκρανία: Φασιστικές επιθέσεις

Με σιδεριές και αλυσοπρίονα, τα μέλη της άκρας δεξιάς Αζοφικής Εθνικής πολιτοφυλακής Druzhyna κατέστρεψαν μια κατασκήνωση Ρομά στο πάρκο Holosiyivskiy του Κιέβου στις 7 Ιουνίου. Η επίθεση σηματοδοτεί το δεύτερο τέτοιο περιστατικό από την ακροδεξιά vigilantes, στο Κίεβο, και το τέταρτο στην Ουκρανία τις τελευταίες έξι εβδομάδες. Η Εθνική Druzhyna, μια πολιτοφυλακή που σχηματίστηκε τον Ιανουάριο από βετεράνους του ακροδεξιού τάγματος Αζον, είχε επισκεφτεί τη κατασκήνωση των Ρομά νωρίτερα την ημέρα και απείλησε το κόσμο που ήταν εκεί. Τελικά ήταν συνεπής στις απειλές τους.

Αυστρία: Η δουλ(ε)(ι)ά απελευθερώνει

Οι φασίστες-φίλοι της Χ.Α. που κυβερνούν στο Αυστριακό κράτος, θέλουν να φέρουν νόμο για 12 ώρες δουλειά την ημέρα! Μάλιστα θυμίζουν ότι 80 χρόνια πριν, ο Χίτλερ, σε μια 5ετία (1933-1938) αύξησε τα κέρδη των γερμανικών μονοπωλίων κατά 3 φορές.

«Φασισμός: Ο πιο θρασύς, δόλιος, ωμός καπιταλισμός» έγραφε ο Μπρεχτ

Νορβηγία : Απέλαση Κούρδου ακτιβιστή

Ο Güllizar Taşdemir, Κούρδος ακτιβιστής, απελάθηκε στην Τουρκία από τη Νορβηγία, από όπου του αρνήθηκε το άσυλο αν και είναι άρρωστος και χρειάζεται ιατρική φροντίδα.

Ευρώπη

Περίπου 10 άτομα με «μαύρα ρούχα» αναφέρθηκε από τον αστικό τύπο ότι έκαψαν ένα εκλογικό περίπτερο που ανήκει στο λαϊκιστικό Κόμμα των Σουηδών Δημοκρατών στην πόλη Γκέτεμποργκ στη Σουηδία. Την επίθεση καταδίκασαν σθεναρά οι Σουηδοί Πράσινοι, οι οποίοι εξέδωσαν μια δήλωση λέγοντας: «Αν και εμείς -στο Κόμμα των Πρασίνων- απέχουμε πολύ από τις πολιτικές των Σουηδών Δημοκρατών, αποφεύγουμε έντονα τις προσπάθειες να απειλήσουμε, να τρομάξουμε ή να καταστρέψουμε τους πολιτικούς μας αντιπάλους». Η επίθεση έρχεται λίγες μέρες μετά την αποκάλυψη ότι ένα γραφείο του ιταλικού λαϊκιστικού κόμματος La Lega, υπό την ηγεσία του Matteo Salvini, είχε βομβαρδιστεί στην πόλη του Τρεβίζο, από «ακρο»-αναρχικούς οι οποίοι ανέλαβαν και την ευθύνη για την επίθεση.

Οι επιθέσεις σε λαϊκίστικα κόμματα έχουν «προωθηθεί» και στη Γερμανία από το κίνημα της Antifa, το οποίο κυκλοφόρησε το εγχειρίδιο «τουρίστες για ταραχές» προ-

τρέποντας σε επιθέσεις στα γραφεία του ακροδεξιού κόμματος Alternative for Germany (AfD).

Πηγή: <https://www.breitbart.com/london/2018/08/19/black-clad-individuals-set-populist-sweden-democrat-election-kiosk-on-fire/>

ΗΠΑ

Ο αντιφασιστικός αγώνας στο Μπέρκλεϊ καλά κρατεί, μόνο που αυτή τη φορά οι περισσότεροι από δώδεκα αντιφασιστές/ίστριες ακτιβιστές που συνελήφθησαν είδαν να δημοσιεύονται τα ονόματα και οι φωτογραφίες τους στο λογαριασμό του twitter της τοπικής αστυνομίας.

Όπως ενημερώνει ο Guardian, το παραπάνω δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει. Η αστυνομία του Σαιντ Λούις δημοσίευσε πριν ένα χρόνο (2017) τα ονόματα και τις διευθύνσεις διαδηλωτών που είχαν συλληφθεί μετά από πορεία διαμαρτυρίας για τον θάνατο ενός μαύρου από πυρά μπάτσων. Μια δεξιά σελίδα ειδήσεων έλαβε και δημοσίευσε έναν κατάλογο της αστυνομίας με τους συλληφθέντες διαδηλωτές σε πορείες κατά του Trump πέρυσι.

~

Ακόμη ένας μαζικός πυροβολισμός, αυτή τη φορά από τον Dimitrios Pagourtzis, το φασίστα ομογενή της διπλανής πόρτας, τον Μάιο.

Ένα school shooting ή «σχολική σκοποβολή» είναι μια επίθεση σε ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα, όπως ένα σχολείο ή ένα πανεπιστήμιο, με τη χρήση πυροβόλου όπλου. Τα περιστατικά που αφορούν τέσσερις ή περισσότερους θανάτους ταξινομούνται επίσης ως μαζικοί πυροβολισμοί.

Στις 18 Μαΐου 2018, δέκα άτομα - 8 μαθητές και 2 δάσκαλοι - σκοτώθηκαν και 13 άλλοι τραυματίστηκαν. Ο ύποπτος σκοπευτής τέθηκε υπό κράτηση. Είναι ο Δημήτριος Παγουρτζής, 17χρονος μαθητής λυκείου με μια ιδιαίτερα εξώστρεφη αγάπη στο ναζισμό, όπως εύκολα κάποιος μπορεί να διακρίνει από τις καταχωρήσεις του στα προσωπικά του social media. Ο πατέρας του είναι υποστηρικτής της μη κυβερνητικής οργάνωσης National Rifle Association που υποστηρίζει τα δικαιώματα των όπλων, μάλιστα το όπλο που ο ανήλικος ναζιστής χρησιμοποίησε, εκτιμάται ότι ήταν του πατέρα του.

Η National Rifle Association ιδρύθηκε το 1871 και ασκεί πιέσεις υπέρ της νομοθεσίας για τα πυροβόλα όπλα.

Χιλή: Ο πόνος της απώλειας ας μετατραπεί σε αγώνα για εκδίκηση!

Στις 3 Νοεμβρίου 2018, ο σύντροφος Kevin Garrido, ένας πολύ νεαρός αναρχικός επαναστάτης δολοφονήθηκε στη φυλακή Σαντιάγο 1 στη Χιλή. Στεκόμαστε στο πλευρό όλων των συγγενών και των φίλων του, στεκόμαστε στο πλευρό των συντρόφων που μέσα και έξω από τις τερατώδεις φυλακές τον πενθούν με πόνο και επαναστατικά συναισθήματα, μαχόμενοι καθημερινά για την ολοκληρωτική απελευθέρωση. Καταγγέλλουμε το θεσμό της φυλακής που, σε συνενοχή με το κατασταλτικό και τιμωρητικό μηχανισμό του κράτους, προκάλεσε το θάνατο του συντρόφου Kevin Garrido. Με τα ίδια αισθήματα οργής και εκδίκησης βρισκόμαστε στο πλευρό σε όλους και όλες που θα μετατρέψουν αυτό το πένθος σε δύναμη για να αντισταθούν και να επιτεθούν στους δολοφόνους του και τους συνενόχους τους. Σύντροφος Kevin, ΠΑΡΩΝ!

Διεθνιστές Σύντροφοι και Συντρόφισσες

Για τον Mikhail Zhlobitsky

«αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ, αν δεν καούμε εμείς,
πώς θα γεγούνε τα σκοτάδια λάμψη;»

~Ναζίμ Χικμέτ

31 Οκτωβρίου 2018, 08:25, Αρχάγγελσκ. Είναι ένα συνηθισμένο πρωινό Τετάρτης στη βορειοδυτική πόλη της αχανούς έκτασης που λέγεται Ρωσία, ο καιρός ήταν συνηθισμένα μουντός και κρύος, τα τάνκερ και τα κοντεϊνερικά μπαϊνόβγαίνουν με τον συνηθισμένο ρυθμό στο λιμάνι της πόλης. Στο κέντρο είχε την συνηθισμένη κίνηση με τους κατοίκους να πηγαίνουν στις δουλειές τους με το συνηθισμένο βαριεστημένο ύφος.

Έξω από τα τοπικά γραφεία της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Ασφαλείας (FSB), αυτής που παλιά, στις εποχές του πατερούλη Στάλιν ήταν γνωστή ως KGB, αυτής της οποίας διοικητής ήταν για ένα φεγγάρι ο Βλαντίμιρ Πούτιν και η οποία είναι φημισμένη για τις «αποτελεσματικές» πρακτικές της (απαγωγές, διώξεις, βασανιστήρια, τα συνηθισμένα) εναντίον οποιουδήποτε ορθώνει το ανάστημά του απέναντι στο καθεστώς, ο Μικαήλ πληκτρολογεί νευρικά ένα τελευταίο μήνυμα στο Τέλεγκραμ και χτυπάει το κουδούνι. Ο φρουρός ανοίγει τη μεγάλη ξύλινη πόρτα. Ο Μικαήλ του γνέφει και διασχίζει το κατώφλι. Μπαίνει βιαστικός στο φουαγιέ, όπου ο δεύτερος φρουρός ετοιμάζεται να του κάνει σωματικό έλεγχο και του λέει, με το συνηθισμένο αυταρχικό ύφος που διέπει αυτού του είδους τους υπαλλήλους, να ανοίξει την τσάντα του. Ο Μικαήλ παίρνει μια βαθιά ανάσα, την ανοίγει... και πατάει το κουμπί.

Ασυνήθιστοι θόρυβοι ακούγονται στο κέντρο του Αρχάγγελου, μια έκρηξη, γυαλιά να σπάνε, σειρήνες από πυροσβεστικά και ασθενοφόρα.

Ο Μικαήλ, 17 χρονών, δεν θέλησε να ανεχτεί άλλο την ταπείνωση, τον εξευτελισμό, τη βία, την αδικία και πήρε με ασυνήθιστο, για εμάς τους αναρχικούς, τρόπο την εκδίκηση του. Στο μήνυμα που μας άφησε, έγραψε:

«Σύντροφοι, σε λίγο θα υπάρξει μια επίθεση στο κτίριο του FSB στον Αρχάγγελο για την οποία παίρνω την ευθύνη. Οι λόγοι για αυτό σας είναι γνωστοί. Η FSB κατασκευάζει κατηγορητήρια και βασανίζει ανθρώπους, για αυτό αποφάσισα πως θα της επιτεθώ. Κατά πάσα πιθανότητα θα χάσω τη ζωή μου από την έκρηξη, γιατί θα την πυροδοτήσω ο ίδιος χειροκίνητα. Σας παρακαλώ να κάνετε γνωστές τις πληροφορίες για την επίθεση, το άτομό μου και τους λόγους για τους οποίους έγινε.

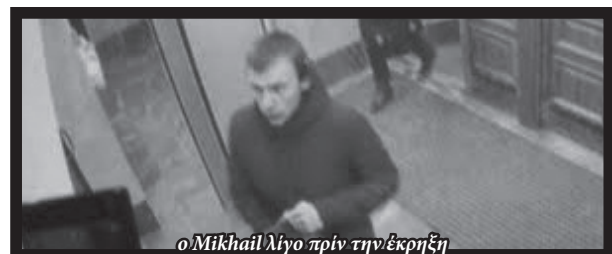
Λοιπόν... αυτά. Ευχή μου είναι να συνεχίσετε αδιάλλακτα και αποφασισμένα τον αγώνα. Σας εύχομαι ένα αναρχο-κομμουνιστικό μέλλον.»

Και κάπως έτσι μαρτύρησε ο Μικαήλ αφήνοντάς μας ένα χρέος, να σεβαστούμε την επιλογή του, να συνεχίσουμε τον αγώνα ώστε η θυσία του να μην πάει χαμένη, να μην επιτρέψουμε στη λήθη να απλώσει το σάβανο της πάνω από το αποφασιστικό, μαχητικό του πνεύμα.

Καλό ταξίδι Mikhail...

Carpe Diem

Υ.Γ Για τις διώξεις αναρχικών στη Ρωσία και γιατί μας αφορούν διαβάστε: itsgoingdown.org/why-the-torture-cases-of-anarchists-in-russia-matters/ και tinyurl.com/ybp6vsxm

ο Mikhail λίγο πριν την έκρηξη

Προφυλάκιση 24 εργατών στην Τουρκία

Στις τούρκικες φυλακές βρίσκονται 24 οικοδόμοι μετά τις κινητοποιήσεις της 15ης Σεπτεμβρίου ενάντια στις συνθήκες εργασίας που υφίστανται όσοι δουλεύουν στο εργοτάξιο ενός νέου αεροδρομίου που θα ανοίξει στην Ιστανμπούλ. Οι εργαζόμενοι διαμαρτύρονταν για τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, την έλλειψη ασφάλειας στο χώρο εργασίας καθώς επίσης και για καθυστερήσεις ή παραλείψεις που αφορούν τους μισθούς τους και τις κοινωνικές παροχές. Τον Φεβρουάριο του 2018 ο τότε Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων δήλωσε ότι 27 εργάτες είχαν χάσει τη ζωή τους από την έναρξη της κατασκευής, τον Μάιο του 2015, εξαιτίας προβλημάτων υγείας και τροχαίων ατυχημάτων γύρω από τον χώρο, έναν αριθμό που οι εργαζόμενοι θεωρούν πολύ μικρό σε σχέση με την πραγματικότητα. Αφορμή για τις κινητοποιήσεις ήταν ένα ατύχημα με λεωφορείο στις εγκαταστάσεις που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό 17 εργαζομένων. Η συγκέντρωση δέχθηκε άγρια καταστολή και ακολούθησαν συγκρούσεις με δακρυγόνα και κανόνια νερού, ενώ περισσότεροι από 500 εργαζόμενοι συνελήφθησαν - η πλειοψηφία των οποίων μετά τα μεσάνυχτα στις 15 Σεπτεμβρίου κατά τη διάρκεια αστυνομικής επιδρομής στους κοιτώνες τους. Σαράντα τρεις από αυτούς, συμπεριλαμβανομένων τεσσάρων μελών του συνδικάτου εργατών - οικοδομών (Insaat - Sen), μεταφέρθηκαν το απόγευμα της 18ης Σεπτεμβρίου στο Δικαστικό Μέγαρο της Gaziosmanpasa στην Ιστανμπούλ όπου η εισαγγελία ζήτησε από το δικαστήριο να προβεί σε προφυλάκιση 28 ατόμων και να απελευθερώσει υπό

όρους 15 εργαζομένους, ενώ δήλωσε ότι η έρευνα εναντίον τους συνεχίζεται. Εν τέλει προφυλακίστηκαν 24 άτομα με την κατηγορία ότι είχαν σχηματίσει "ομάδα άμυνας" εναντίον της αστυνομικής εισβολής.

Τις επόμενες ημέρες οργανώθηκαν αρκετές διαδηλώσεις αλληλεγγύης, το βράδυ κυρίως στην Ιστανμπούλ και την Άγκυρα. Περισσότεροι από 30 άνθρωποι συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων αυτών.

Οι εργαζόμενοι στο εργοτάξιο καταγγέλλουν ότι πλέον δουλεύουν υπό αστυνομική παρακολούθηση. Οργανώσεις που ασχολούνται με τα εργασιακά ή τα ανθρώπινα δικαιώματα παρομοιάζουν το εργοτάξιο και τις συνθήκες εργασίας, διατροφής και στέγασης στη δομή αυτή με στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Συνδικαλιστές υποστηρίζουν ότι συνολικά οι εργαζόμενοι στον τομέα των κατασκευών έχουν να αντιμετωπίσουν ισχυρούς, πολιτικά συνδεδεμένους με το καθεστώς, αναπτυξιακούς γίγαντες και υπερβολάβους.

Πάνω από 36.000 άνθρωποι εργάζονται εδώ και τέσσερα χρόνια στο συγκεκριμένο εργοτάξιο. Η πρώτη φάση του νέου αεροδρομίου της Ιστανμπούλ, που δεν έχει ακόμη ονομαστεί, θα ξεκινήσει στις 29 Οκτωβρίου, την 95η επέτειο της Τουρκικής Δημοκρατίας. Το κόστος του ανέρχεται σε πάνω από 30 δισ. δολάρια (23 δισ. ευρώ). Χαρακτηρίζεται ήδη ως το μεγαλύτερο αεροδρόμιο του κόσμου και παρουσιάζεται σαν προσωπικό σχέδιο του Ερντογάν.

Πηγές: αστικά μέσα

Τη Δευτέρα 19 Νοέμβρη έφυγε από τη ζωή ο σύντροφος Δημήτρης Αρμακόλας. Ο Δημήτρης «αγωνιζόταν», μέσω της διαφορετικότητάς του, διεκδικώντας την αποδοχή του κάθετι, που οι άλλοι ορίζουν ως διαφορετικό, ενάντια στα στερεότυπα. Είχε τη τόλμη, την αποφασιστικότητα και την φαντασία να εκφράσει τα πιστεύω του. Μια καρδιά ανήσυχη και δημιουργική, μια καρδιά που θα είναι για πάντα ανάμεσά μας.

Καλό ταξίδι! Ο αγώνας συνεχίζεται

Η συμμετοχή διεθνιστών μαχητών συντρόφων στην αντίσταση του Αφρίν

Στις 24 Γενάρη 2018, το καντόνι του Αφρίν (δυτική Rojava) δέχεται εισβολή από τον τούρκικο στρατό με τη βοήθεια του FSA (ελεύθερος συριακός στρατός). Αποτέλεσμα της εισβολής αυτής ήταν η πτώση, τελικά, του Αφρίν, και ο έλεγχος της πόλης από Τούρκους και Αραβες στρατιώτες. Σύμφωνα με το SDF (συριακές δημοκρατικές δυνάμεις), κατά τη διάρκεια της αντίστασης 500 κάτοικοι σκοτώθηκαν, 1030 ήταν οι τραυματίες και 820 μαχητές του SDF σκοτώθηκαν. Κατά τα Ηνωμένα Έθνη, 167.000 εκτοπισμένοι διέφυγαν σε κοντινά camps, και κατά το Syrian Observatory for human rights (Παρατηρητήριο Συρίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα) 300.000 Κούρδοι εκδιώχθηκαν. Κάτι που είναι υψίστης σημασίας για την πτώση του Αφρίν, είναι πως δεν έγινε έτσι όπως το τούρκικο κράτος περίμενε, δηλαδή, μέσα σε λίγες ώρες. Η αντίσταση και η υπεράσπιση του καντονιού διήρκεσαν σχεδόν δύο μήνες. Δύο μήνες αντίστασης στον δεύτερο μεγαλύτερο στρατό του NATO, και υπό την πίεση της ευρύτερης κατάστασης που επικρατεί στη Συρία. Με μια γρήγορη ματιά κι ανάλυση: Υπάρχει το καθεστώς Άσαντ που στηρίζεται στρατιωτικά από το κράτος του Ιράν και της Ρωσίας, και από την άλλη, τζιχαντιστές (Al-Nusra και FSA) που έχουν την προστασία κι ενίσχυση του κράτους της Τουρκίας. Αν και η αντίσταση στο Αφρίν ήταν μεγάλη με την συμμετοχή των YPG/YPJ/SDF, δυστυχώς, δεν μπόρεσε να διαρκέσει παραπάνω, καθώς ο εχθρός που είχαν να αντιμετωπίσουν ήταν βαριά εξοπλισμένος με πυρομαχικά, με τη βοήθεια σε αυτό και από το κράτος της Γερμανίας με την παροχή τανκ (Leopard 2), αλλά και φυσικά με τη βοήθεια της τεχνολογίας.

*

Παρακάτω παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το κείμενο που δημοσίευσε ο Ε.Σ.Δ.Α. (Επαναστατικός Σύνδεσμος Διεθνιστικής Αλληλεγγύης) με τίτλο: «Αφρίν. Η Αντίσταση της Εποχής και ο Εντεινόμενος Πόλεμος των Εξουσιών» σχετικά με την έμπρακτη αλληλεγγύη που εκφράστηκε προς την υπεράσπιση του καντονιού:

Η συμμετοχή διεθνιστών μαχητών συντρόφων στην μεγαλειώδη αντίσταση.

Η έμπρακτη διεθνιστική αλληλεγγύη για την υπεράσπιση του καντονιού του Αφρίν ήταν άμεση. Από τις πρώτες ημέρες διεθνιστές μαχητές του YPG/YPJ έσπευσαν να υπερασπιστούν την αντίσταση. Παρά τις αντιδράσεις και τις προσπάθειες μπλοκαρίσματος της διεθνιστικής συμμετοχής από το καθεστώς Άσαντ, σε συνεργασία με τους τοποτηρητές-προϊσταμένους του ρωσικού κράτους, η αποφασιστικότητα των διεθνιστών συντρόφων να μετέχουν στην υπεράσπισή του Αφρίν έδειξε ότι «όποιος θέλει... Μπορεί!».

Μαχητές του IFB και του YPG International συντονίστηκαν με τους YPG/YPJ/SDF και έλαβαν θέσεις άμυνας στην πρώτη γραμμή. Κάθε χωριό και κάθε βουνό έγινε συμμετοχος των δυνάμεων της ελευθερίας στην άρνηση εναντίον του τουρκικού φασισμού και των συμμοριών του FSA. Η κοινή ζωή με τους κατοίκους που αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τα χωριά τους, οι οποίοι αγκάλιασαν τους μαχητές σαν δικούς τους ανθρώπους, καθώς και η από κοινού συμμετοχή στην ένοπλη άμυνα μαζί τους, αποτέλεσαν και αποτελούν πρότυπο για το χτίσιμο μιας ζωής

Παρά τις αντιδράσεις και τις προσπάθειες μπλοκαρίσματος της διεθνιστικής συμμετοχής από το καθεστώς Άσαντ, σε συνεργασία με τους τοποτηρητές-προϊσταμένους του ρωσικού κράτους, η αποφασιστικότητα των διεθνιστών συντρόφων να μετέχουν στην υπεράσπισή του Αφρίν έδειξε ότι «όποιος θέλει... Μπορεί!».

συντροφικότητας και αλληλοκατανόησης. Ο διεθνιστικός αγώνας ένωσε τους διεθνιστές μαχητές με τους κατοίκους του Αφρίν διαμέσου του κοινού βιώματος, και συνεχίζει να χτίζει κοινά νοήματα. Η ζωή, η ελευθερία, η ισότητα είναι οι κοινές συνισταμένες του αγώνα των αντιστεκόμενων ενάντια στον φασισμό, τη σκλαβιά και την τυραννία.

Όσοι εργάζονται για το κοινοτικό συνομοσπονδιακό σύστημα και τον επαναστατικό διεθνισμό έθεσαν ως προτεραιότητα την υπεράσπιση του Αφρίν, και την έμπρακτη εθελοντική συμμετοχή τους. Η φασιστική εισβολή είναι επίθεση στην αυτονομία της ομοσπονδιακής Συρίας, και η υπεράσπιση του εδάφους είναι η απάντηση που πρέπει να δοθεί. Ένωσε εκείνους που μπορούν να αντιληφθούν και να πράξουν τα βαθύτερα νοήματα αυτής της επανάστασης: Την υπεράσπιση του Αφρίν ως το επίκεντρο του αγώνα απέναντι στον τούρκικο φασισμό, τη διεθνιστική συμμετοχή ως κομμάτι του αγώνα και όχι ως ουρά των γεγονότων και εξωτερικών διαδικασιών, την αναγνώριση και τον αλληλοσεβασμό μεταξύ των επαναστατικών δυνάμεων και εθελοντών. Κατά την αυτοάμυνα μπροστά στη φασιστική κατοχή, ο οπορτουνισμός, η αυτοπεριχαράκωση και η εργαλειοποίηση συντρόφων οδηγούν στην αποδυνάμωση της αντίστασης, στην αυτοαπομόνωση και την απαξίωση της διεθνιστικής αλληλεγγύης από τους ίδιους τους επαναστατημένους και την κοινωνική βάση που υπερασπίζονται. Ωστόσο, οι αγκυλώσεις και η σύγχυση του συγκεντρωτισμού/ηγεμονισμού και άλλοτε του φιλελευθερισμού ως ριζικά χαρακτηριστικά του αστικού πολιτισμού σε κάθε μορφή του, ξεπεράστηκαν από την πραγματικότητα και το αποτέλεσμα. Η αντίσταση προχώρησε από τις αποφασισμένες επαναστατικές δυνάμεις, οι οποίες απέδειξαν

με το αίμα των επαναστατών εθελοντών τους ότι κάθε ιδεολογικό μετερίζι είναι κομμάτι της επανάστασης, και οφείλει να το αποδείξει και να το διεκδικήσει.

Οι διεθνιστές μαχητές, ανάμεσά τους και αναρχικοί εθελοντές, τίμησαν με τη συμμετοχή και το αίμα τους την αντίσταση, πολεμώντας μέσα από το YPG/YPJ. Οι Kendal Breycz, Sahin Huseyni, Anna Campbell και Sevger Makhno απέδειξαν με το έμπρακτο παράδειγμά τους πως το αντιεξουσιαστικό/αναρχικό κίνημα, ένα επαναστατικό-απελευθερωτικό κίνημα εκατοντάδων χρόνων, στον 21ο αιώνα βρίσκεται εντός των πιο ριζοσπαστικών και επαναστατικών διεργασιών που συντελούνται για την υπόθεση της ελευθερίας, της ισότητας, της διεθνιστικής συστράτευσης.

Στη μεγάλη αυτή αντίσταση συμμετείχε και ο Ε.Σ.Δ.Α.. Με όλες τους τις δυνάμεις, οι εθελοντές του Συνδέσμου, μαχόμενοι μέσα από τις τάξεις του IFB, ήταν από τους πρώτους διεθνιστές μαχητές που βρέθηκαν στην υπεράσπιση του Αφρίν.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ROJAVA

Εισαγωγή:
gagas

Internationalist Commune of Rojava

■ Συνέντευξη με τον σύντροφο Ciwan Avasin, μέλος της Διεθνιστικής Κομμούνας της Ροζάβα

Μπορείς να μας κάνεις μια σύντομη περιγραφή για το πως και το γιατί δημιουργήθηκε η Διεθνιστική Κομμούνα της Ροζάβα (I.C.);

Η ίδρυση της I.C. είναι το αποτέλεσμα μιας μακράς διαδικασίας συζητήσεων και πρακτικών εμπειριών σε διεθνιστικές εργασίες στη Ροζάβα αλλά και στην Ευρώπη. Τα τελευταία 4 χρόνια, ειδικά μετά την ιστορική αντίσταση στο Κομπάνι, χιλιάδες διεθνιστ@ς ήρθαν για να δουν και να συμμετέχουν στην επανάσταση.

Ήρθαν όχι μόνο για να μάθουν από τις μεθόδους του κουρδικού απελευθερωτικού κινήματος αλλά και για να υπερασπιστούν την επανάσταση στην πρώτη γραμμή του πολέμου. Δεν υπήρχε όμως χώρος για τους διεθνιστ@ς να εργαστούν και εντός των πολιτικών και κοινωνικών δομών του δημοκρατικού συνομοσπονδιακού συστήματος. Το 2016 αναγνώρισimme την αναγκαιότητα της ανοικοδόμησης μιας οργανωμένης δομής που θα έχει την ικανότητα να διοχετεύει τις διαφορετικές προσεγγίσεις, να δίνει στους διεθνιστ@ς την ευκαιρία να αυτομορφωθούν και να ανοίξει έτσι ο δρόμος (για τη δομή) προς την τοπική κοινωνία.

Μετά από μια μακρά διαδικασία διαλόγου με την επαναστατική οργάνωση νεολαίας της Ροζάβα (YCR), η I.C. ιδρύθηκε ως μια αυτόνομη συνεργασία ανάμεσα στην YCR και τους διεθνιστ@ς που εργάζονται στη Ροζάβα. Οπότε η διεθνιστική κομμούνα δεν είναι μόνο ένας φυσικός χώρος αλλά και μία δομή από μόνη της. Αλλά ναι, η I.C. είναι και ένας φυσικός χώρος. Από τον Σεπτέμβρη του 2017 χτίσαμε από την αρχή το δικό μας μικρό χωριό στο καντόνι Cizîze.

Η I.C. είναι τώρα ενός έτους. Αυτό είναι πράγματι πολύ μικρό χρονικό διάστημα, αλλά πες μας, πόσοι άνθρωποι ζουν εκεί αυτήν την περίοδο; Υπάρχουν μέλη από την Ελλάδα; Πάνω σε τι ακριβώς δουλεύετε; Πες μας και για τα σχέδιά σας «Ξανακάνουμε τη Ροζάβα πράσινη», «Ακαδημία Heline Qerkoc» (projects: make Rojava green again, Academy Heline Qerkoc).

Αυτό το χρόνο πάνω από 100 διεθνιστ@ς από διάφορες χώρες και κυρίως από την Ευρώπη, έχουν περάσει από τη δομή μας. Τον Μάη του 2018 πραγματοποιήθηκε η πρώτη εκπαίδευση στην ιδεολογική μας Ακαδημία Şehid Helîn Qerecox. Η Şehid Helîn ήταν μία νέα γυναίκα, διεθνίστρια από το αναρχικό κίνημα της Αγγλίας που έδωσε τη ζωή της κατά την υπεράσπιση του Afrin. Όλοι οι διεθνιστές παρακολουθούν μία μηνιαία βασική εκπαίδευση. Αυτή η εκπαίδευση περιλαμβάνει μαθήματα κουρδικών, ζητήματα κουλτούρας και ιδεολογικά μαθήματα πάνω στις σκέψεις του Abdullah Öcalan και το παράδειγμα της δημοκρατικής μοντερνικότητας. Αυτό το παράδειγμα βασίζεται στα τρία θεμέλια της γυναικείας απελευθέρωσης, της οικολογικής κοινωνίας και της δημοκρατίας βάσης.

Το Φεβρουάριο αυτού του χρόνου ξεκινήσαμε ως I.C. την καμπάνια μας «Ξανακάνουμε τη Ροζάβα πράσινη». Αυτό πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με την Οικολογική Επιτροπή και την Επιτροπή Διαλόγου για τη Φύση του καντονιού Cizîrê. Την άνοιξη του 2018

θέλαμε να αρχίσουμε την δεντροφύτευση στα εδάφη της ακαδημίας μας και να χτίσουμε ένα φυτώριο. Όμως, στα μέσα Γενάρη, στην αρχή της καμπάνιας μας, ξεκίνησε ο επιθετικός πόλεμος της Τουρκίας ενάντια στο Afrin. Για αυτό το λόγο μετατοπίστηκε ο στόχος εντός της Κομμούνας.

Πολύς κόσμος από την I.C. είχε φύγει για το Afrin για να δίνει ανταποκρίσεις, ή είχε με άλλους τρόπους δεσμευτεί με τις δημόσιες σχέσεις. Επομένως έπρεπε να αναβάλλουμε την φύτευση 2000 δέντρων στα εδάφη της ακαδημίας, όπως και την προετοιμασία χιλιάδων φιντανιών για το φθινόπωρο και το χειμώνα.

Την ίδια στιγμή, αποφασίσαμε να δημοσιοποιήσουμε την καμπάνια και να αρχίσουμε να δουλεύουμε με το φυτώριο. Την άνοιξη, παρά τη δεδομένη κατάσταση, μερικές εκατοντάδες φιντανία προετοιμάστηκαν και δημιουργήθηκε ένας μεγάλος κήπος, όπως και μία βάση για το φυτώριό μας. Το ζεστό καλοκαίρι στη Ροζάβα δεν ενδείκνυται για εμφύτευση. Παρόλα αυτά ο σχεδιασμός του φυτωρίου συνεχίζεται, ειδικά το σύστημα άρδευσης, και έχουμε χτίσει μεγάλα στέγαστρα σκίασης για τις ανάγκες εγκατάστασης των βλασταριών εκεί κατά το τέλος της χρονιάς. Λόγω κλίματος λοιπόν χρησιμοποιήσαμε το χρόνο για άλλες δουλειές τους τελευταίους μήνες.

Αυτή τη στιγμή δουλεύουμε πάνω στις μεταφράσεις του βιβλίου «Ξανακάνουμε τη Ροζάβα πράσινη» στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά, ιταλικά, γερμανικά, ελληνικά, τουρκικά, κουρδικά και αραβικά. Υπό προετοιμασία είναι η μετάφραση και σε άλλες γλώσσες. Το βιβλίο συνοψίζει τα αποτελέσματα των εργασιών μας τους τελευταίους μήνες. Έχουμε κάνει συνεργασίες με ανθρώπους που δουλεύουν σε αυτοδιαχειριζόμενες δομές σχετικές με την οικολογία ώστε να κάνουμε μια επισκόπηση της τωρινής κατάστασης των οικολογικών έργων στη Ροζάβα. Επιπλέον, έχουμε ασχοληθεί με τις ιδέες των Silvia Federici, Murray Bookchin and Abdullah Öcalan. Σε αυτή τη βάση έχουμε αναπτύξει και σκιαγραφήσει λύσεις πάνω στις οικολογικές προκλήσεις και τον άνθρωπο.

Ποια είναι τα κυριότερα σας επιτεύγματα και ποιες οι μεγαλύτερες σας αποτυχίες μέχρι τώρα; Μιλάμε για ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο; Τι είδους δουλειά έχει γίνει με την τοπική κοινωνία και ποια η ανταπόκρισή της;

Το σχέδιο μας φυσικά και είναι μακροπρόθεσμο. Αναπτύσσεται και αλλάζει σύμφωνα με τη δυναμική της επανάστασης. Δουλεύουμε μαζί με και εντός των δομών αυτοδιαχείρισης που έχει οικοδομήσει το κίνημα τα τελευταία χρόνια. Από τον οικονομικό τομέα μέχρι τις δομές των γυναικών και της νεολαίας, τα μέλη μας συμμετέχουν στην καθημερινή οργάνωση των εργασιών. Η Διεθνιστική Κομμούνα είναι μια αυτόνομη δομή αλλά όχι ξέχωρη από την κοινωνία. Σκοπός μας είναι να γνωρίσουμε την επανάσταση. Αυτό, δεν γίνεται από απόσταση.

Βλέπουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι της επανάστασης. Μπορούμε να πούμε ότι κατά τον τελευταίο χρόνο εργασιών, η δομή μας έχει ριζώσει στην κοινωνία και θεω-

ρούμε ότι αυτό είναι το μεγαλύτερο επίτευγμά μας. Βέβαια όμως, πολλά πράγματα δεν δουλεύουν αμέσως και χρειάζονται περισσότερο χρόνο. Πολύ σημαντικό επίσης είναι η αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιφάσεων μέσα στην επανάσταση. Είναι σημαντική μια ρεαλιστική προσέγγιση και όχι μια ουτοπική. Για αυτό, η υπομονή είναι μια χρήσιμη επαναστατική συμπεριφορά.

Αν κάποιοι πιστεύει ότι η Ροζάβα είναι ένας παράδεισος χωρίς προβλήματα και αντιφάσεις θα απογοητευθεί. Για να κατανοήσει κανείς την πραγματικότητα στο Κουρδιστάν και τη Μέση Ανατολή πρέπει σίγουρα να ξεπεράσει την ευρωπαϊκο-κεντρική προσέγγιση που όλοι κουβαλάμε μέσα μας.

Μπορείτε να μας περιγράψετε μία τυπική μέρα στην Κομμούνα;

Πρώτα απ' όλα πρέπει να πούμε ότι δεν υπάρχει τυπική μέρα. Στην επανάσταση ποτέ δεν ξέρεις τι θα συμβεί αύριο. Αυτό σημαίνει ότι όλοι μας πρέπει να μάθουμε να είμαστε ενέλικτοι, δημιουργικοί και να αντιδρούμε ανάλογα με τις αλλαγές των καταστάσεων. Εξαρτόμαστε επίσης από τις εποχές. Ας δώσουμε ένα παράδειγμα του φετινού καλοκαιριού. Επειδή ο καιρός είναι πολύ ζεστός, ξυπνάμε πολύ νωρίς το πρωί και κάποιοι από εμάς αθλούνται, άλλοι ποτίζουν τον κήπο. Μετά, τρώμε στο συλλογικό πρωινό μας και σχεδιάζουμε τις πρακτικές δουλειές της μέρας. Είμαστε ακόμα στη διαδικασία οικοδόμησης του χώρου οπότε έχουμε πολλά να κάνουμε. Κάθε μέρα γίνονται μαθήματα κουρδικών. Κάθε μέρα και κάποιος σύντροφος είναι υπεύθυνος για την κουζίνα και το φαγητό. Για όλα αυτά υπάρχει συνεργατικό σύστημα. Τα γεύματά μας είναι πάντα συλλογικά. Οι πρώτες ύλες για το φαγητό μας έρχονται από την υλικοτεχνική υποδομή του κινήματος και μαγειρεύονται πάντα φρέσκα. Το βράδυ μετά από κάθε γεύμα, βλέπουμε μαζί ταινίες, δίνουμε χρόνο για συλλογικές κουβέντες ή για προσωπική αυτομόρφωση ο καθένας. Σημαντικό κομμάτι στην επαναστατική κουλτούρα στο Κουρδιστάν, είναι επίσης το να χορεύουμε και να τραγουδάμε μαζί. Αυτό το κάνουμε συχνά στη φωτιά μας. Κατά τη διάρκεια της ιδεολογικής εκπαίδευσης στην Ακαδημία μας, η δομή είναι διαφορετική. Τότε όλα εστιάζουν στα καθημερινά μαθήματα.

Εδώ στην Ελλάδα έχουμε μεγάλη έλλειψη πληροφοριών σχετικά με το τι σημαίνει πρακτικά να ταξιδέψει κάποιος ώστε να σας βρει. Ποιοι είναι οι κίνδυνοι; Τι έγγραφα είναι απαραίτητα; Ποιο είναι το κόστος για ταξίδι και διαβίωση; Είναι υποχρεωτικό να συμμετέχει κανείς σε στρατιωτικές δομές; Πόσο καιρό πρέπει να μείνει κανείς εκεί; Μπορεί να φύγει κανείς ανά πάσα στιγμή αν είναι απαραίτητο; Πως οργανώνεται η είσοδος νέων μελών;

Οποιοσδήποτε θέλει να έρθει στη Ροζάβα μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας και εμείς θα κάνουμε ότι είναι απαραίτητο. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι με τους οποίους μπορεί κανείς να έρθει. Καμιά φορά υπάρχει η ευκαιρία να συμμετέχει κάποιος σε μια επίσκεψη (αποστολή) διάρκειας ενός μηνός όπου θα αποκτήσει μια γενική εικόνα για την επανάσταση και θα δει διάφορες δομές της επανάστασης στη βόρεια Συρία και στην ουσία δεν θα μένει στη Κομμούνα. Σύντροφος που θέλουν να έρθουν σε μια βαθύτερη επαφή με την επανάσταση και με την κομμούνα θα πρέπει να μείνουν τουλάχιστον 6 μήνες. Μια πιο σύντομη διαμονή δεν έχει νόημα κατά την γνώμη μας. Θέλει αρκετή προσπάθεια να φτάσει κανείς στη Ροζάβα και κανείς δεν καταφέρνει να μάθει την γλώσσα μέσα σε ένα μήνα.

Για άδειες κτλ δεν χρειάζεται να ανησυχεί κανείς-για Ευρωπαίους πολίτες δεν χρειάζεται βίζα. Το κίνημα θα φροντίσει για την είσοδο σας στη Ροζάβα. Το μόνο που πρέπει να κάνετε είναι να κλείσετε τα εισιτήρια που κοστίζουν περίπου 300 ευρώ. Στη Ροζάβα δεν θα χρειαστείτε χρήματα. Το κίνημα θα σας παρέχει ότι έχετε ανάγκη, ακόμη και τα τσιγάρα σας. Φυσικά υπάρχει κάποιες φορές η ανάγκη για προσωπικές αγορές από τα μαγαζιά στις πόλεις, αλλά 100 ευρώ θα σας φτάσουν για αρκετούς μήνες.

Δεν μπορούμε να υποσχεθούμε πως κάποιος θα μπορεί να φύγει άμεσα και ανά πάσα στιγμή. Αυτό έχει να κάνει με την εμπόλεμη κατάσταση εδώ, αλλά αν υπάρχει μια έκτακτη ανάγκη θα γίνουν τα πάντα ώστε ο/η σύντροφος να μπορέσουν να γυρίσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Επίσης κανείς δεν υποχρεούται να συμμετάσχει σε στρατιωτικές δομές. Είμαστε μια πολιτική δομή και οι σύντροφος που ενδιαφέρονται για στρατιωτική εμπειρία ως επικοινωνήσουν καλύτερα με το YPG International.

Σε ότι αφορά το τελευταίο σκέλος της ερώτησης, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ νέων και παλιών εδώ. Προσπαθούμε να εντάξουμε τους νέους συντρόφους στη δομή. Όλοι οι νέοι έχουν το δικαίωμα να συμμετάσχουν στις ιδεολογικές εκπαιδεύσεις. Μετά από αυτό θα μπορούν είτε να μείνουν εδώ είτε να ενταχθούν σε διάφορες εργασίες εντός της κοινωνίας, πάντα σύμφωνα με τις ανάγκες και τις δυνατότητες της επανάστασης.

Υπάρχουν συγκεκριμένες ανάγκες σε ανθρώπους με ειδικευση (γεωπόνους, εναλλακτικές μεθόδους θεραπείας, κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους, Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, μηχανικούς, μίντια);

Ναι, φυσικά. Θα χαιρόμασταν πολύ να καλωσορίσουμε γεωπόνους και φίλους με γνώσεις στις ΑΠΕ, αρκεί αυτοί να έρθουν με δική τους πρωτοβουλία και τη θέληση για κατανόηση της τοπικής κουλτούρας υπό τις παρούσες επαναστατικές συνθήκες της. Εδώ δεν μετράνε

τα λόγια αλλά οι πράξεις. Όλοι είναι καλοδεχούμενοι ασχέτως αν έχουν κάποια ειδικότητα, σημασία έχει η προσέγγιση που έχουν προς την επανάσταση.

Υπάρχει τρόπος να σας στηρίξει κανείς υλικά; Υπάρχει τρόπος αποστολής δεμάτων;

Δυστυχώς η Ροζάβα είναι ακόμη υπό εμπάργκο, έτσι δεν είναι δυνατόν να σταλθούν εξοπλισμός ή φάρμακα. Μέχρι τώρα δεν υπάρχει ούτε ταχυδρομείο. Ο καλύτερος τρόπος είναι η συλλογική οικονομική βοήθεια. Αυτή μπορεί να κατατεθεί στο λογαριασμό μας στην τράπεζα των κοινών.

Έχετε κάποιο μήνυμα για τους συντρόφους εδώ στην Ελλάδα ;

Χαιρετίζουμε όλους τους συντρόφους που αντιστέκονται μέσα στις φυλακές του εχθρού.

Χαιρετίζουμε την Πόλα Ρούπα και τον Νίκο Μαζιώτη.

Στέλνουμε χαιρετισμό σε όσους έδωσαν την ζωή τους για τον αγώνα, τον Λάμπρο Φούντα, τον Παύλο Φύσσα και τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο.

Αναγνωρίζουμε τον στρατηγικό ρόλο της Ελλάδας στη επαναστατική διαδικασία και σαν μια γέφυρα μεταξύ Ευρώπης και μέσης ανατολής. Για αυτό θα χαιρόμασταν να δούμε συντρόφους από την Ελλάδα να πολεμάνε, να δουλεύουν και να αγωνίζονται στο πλευρό μας.

Πες μας τρεις καλούς λόγους για να ταξιδέψει κάποιος να σας βρει!

- Για να υποστηρίξει την μεγαλύτερη επανάσταση του 21ου αιώνα, να μάθει από τις πρακτικές και τις μεθόδους του κουρδικού επαναστατικού κινήματος.
- Για να κατανοήσει γιατί αυτή έγινε εφικτή, πόσο δύσκολο είναι να οδηγήσεις μια επανάσταση προς την νίκη και να χρησιμοποιήσει αυτή την γνώση για τους αγώνες στην Ελλάδα.
- Για να αναπτύξει μια μάχιμη προσωπικότητα και όχι μόνο, αλλά και μια βαθιά φιλία με νέους συντόφους από διάφορες χώρες, δομές και κινήματα. Αυτή η εμπειρία θα δυναμώσει την σύνδεση μεταξύ των αγώνων μας και επίσης θα μας μάθει να αντιμετωπίζουμε τις αντιφάσεις εντός των επαναστατικών διαδικασιών.

Για την οικονομική μας υποστήριξη:

BENEFICIARY: Xarxa Autogestió Social SCCL

IBAN: ES43 1491 0001 2420 8685 5729

BIC/SWIFT: TRIOESMMXXX

BANK: Triodos Bank (Spain)

REFERENCE: deposit P3NIA

Bitcoin: 1LofH9QuHriDA1GQpNi6ax2nheauN5GctU

Faircoin: fQnRKTE5ZCMjFMfHVESUZsdzhQDsoPoDey

Για επαφή μαζί μας επικοινωνήστε στο:

internationalistcommune@riseup.net

makerojavagreenagain@riseup.net

📄 μετάφραση/επιμέλεια: Απατρίς

■ Αφήστε τον Λαό να αποφασίσει αν είμαστε ένοχοι

■ μια ιστορία καταστολής από την «άγνωστη» Κίνα

Το παρόν κείμενο έχει να κάνει με την ιστορία οχτώ φοιτητών που βρέθηκαν στο στόχαστρο της καταστολής του κινέζικου κράτους, επειδή διοργάνωσαν μια συζήτηση για εργατικά ζητήματα, και έναν χορό από κοινού με τις καθαρίστριες του πανεπιστημίου τους. Αποτελεί επίσης και μια ενδιαφέρουσα ιστορία αλληλεγγύης σε συνθήκες ολοκληρωτισμού. Όλο το κείμενο αποτελεί συρραφή πληροφοριών από εδώ: <http://chuangcn.org/2018/06/eight-leftists-analysis/>. Για παραπάνω πληροφορίες δώστε σημασία στα links και τις παραπομπές του πρωτότυπου/αγγλόφωνου κειμένου.

Το χρονικό

Στις 15 Νοεμβρίου του 2017, η αστυνομία της περιφέρειας Xiaoguwēi της επαρχίας Guangzhou εισέβαλε στην αίθουσα όπου δραστηριοποιούνταν μια ομάδα ανάγνωσης στο Πανεπιστήμιο Τεχνολογίας της Guangdong, συλλαμβάνοντας έξι από τους συμμετέχοντες. Δύο από αυτούς, ο Zhang Yunfan και ο Ye Jianke, μεταφέρθηκαν σε κέντρο κράτησης για έναν μήνα, ως ύποπτοι για το έγκλημα της «συγκέντρωσης πλήθους με σκοπό την διατάραξη της κοινωνικής τάξης», μαζί με δύο άλλους κατηγορούμενους για την ίδια υπόθεση, οι οποίοι συνελήφθησαν αργότερα στις κατοικίες τους: τους Zheng Yongming (στις 5 Δεκεμβρίου) και Sun Tingting (στις 8 Δεκεμβρίου). Μετά από διαισθητικές, μεταξύ άλλων και επώνυμων διανοούμενων, οι τέσσερις κρατούμενοι απελευθερώθηκαν με εγγύηση μέχρι τη δίκη. Τέσσερα άλλα μέλη της ομάδας ανάγνωσης (οι Huang Liping, Xu Zhongliang, Han Peng και Gu Jiayue) βρίσκονταν ήδη στην παρανομία όταν τα ονόματά τους εμφανίστηκαν σε μια λίστα καταζητούμενων, ενώ και άλλοι συμμετέχοντες παρενοχλήθηκαν επανειλημμένα από τις αστυνομικές και πανεπιστημιακές αρχές, και σε ορισμένους από τους συμμετέχοντες φοιτητές ανακλήθηκαν οι υποτροφίες τους.

Στις πολλαπλές ανακρίσεις που υπέστησαν αλλά και στις δηλώσεις που αναφέρονται στις ανοιχτές επιστολές των Οκτώ, φαίνεται ότι η αστυνομία έχει επικεντρωθεί στην υποψία ότι η ομάδα ανάγνωσης είχε οικονομική ενίσχυση από το εξωτερικό, γεγονός που θα παραβίαζε τον νέο νόμο περί των ξένων ΜΚΟ. Αν και οι δαπάνες της ομάδας ανάγνωσης ανήλθαν σε μόλις λίγες εκατοντάδες γουάν [1] για εκτυπώσεις, η αστυνομία τους κατηγορήσε αρχικά για «παράνομες επιχειρηματικές δραστηριότητες», και στη συνέχεια άλλαξε την κατηγορία σε «συγκέντρωση πλήθους με σκοπό την διατάραξη της κοινωνικής τάξης», λόγω έλλειψης στοιχείων για την ύπαρξη οποιασδήποτε χρηματικής συναλλαγής. Η πρακτική αυτή είναι πολύ συνηθισμένη στην Κίνα: Στην αρχή η αστυνομία εμφανίζει μια απίθανη κατηγορία εναντίον κάποιου ατόμου που θεωρεί επικίνδυνο για το καθεστώς, εξασφαλίζοντας έτσι τον χρόνο να αλλάξει τις κατηγορίες όσο θέλει προκειμένου να δέσει –δηλαδή να δημιουργήσει– την υπόθεση μέχρι τη δίκη. Εν τέλει, στην συγκεκριμένη υπόθεση το μοναδικό που κατάφεραν να αποδείξουν ήταν η διοργάνωση μιας συζήτησης για την Τιεν Αν Μεν και τους πρόσφατους εργατικούς αγώνες, και η οργάνωση πολιτιστικών δραστηριοτήτων, όπως ένας χορός από κοινού μεταξύ φοιτητών και εργατριών στην καθαριότητα του πανεπιστημίου. [2]

Μετά από ένα μήνα στο κέντρο κράτησης, οι δύο πρώτοι κρατούμενοι, Zhang and Ye, μεταφέρθηκαν σε επιτηρούμενες κατοικίες και τέθηκαν υπό κατ'οίκον περιορισμό [3]. Στις 26 Δεκεμβρίου, η πρώτη αγγλόφωνη έκθεση για την

υπόθεση εμφανίστηκε στα διεθνή μέσα ενημέρωσης. Παρόλο που ο Zhang και ο Ye είχαν καταδικαστεί σε έξι μήνες υπό κατ'οίκον περιορισμό, απελευθερώθηκαν μετά από μόλις δεκατέσσερις ημέρες, πιθανόν εξαιτίας της αναφοράς σε διεθνή μέσα. Στις 4 Ιανουαρίου, οι Zheng Yongming και Sun Tingting απελευθερώθηκαν επίσης από το κέντρο κράτησης με εγγύηση μέχρι τη δίκη.

Τρεις μέρες αργότερα, οι δύο από τους τέσσερις νέους αριστερούς που κρύβονταν δημοσίευσαν τα δικά τους ανοιχτά γράμματα: Οι Huang Liping και Xu Zhongliang ξεκαθαρίζουν τα πολιτικά τους κίνητρα, όπως και την άρνησή τους να παραδοθούν. Ακολούθησαν παρόμοια γράμματα άλλων τεσσάρων από τους Οχτώ. Την ίδια μέρα, μια ομάδα ηλικιωμένων μαοϊστών στο Χί'αν διοργάνωσε μια διαδήλωση στο δρόμο όπου άνοιξαν πανό που έγραφε: «Αντισταθείτε στην αστυνομική σύλληψη και καταστολή των νέων και των σπουδαστών που προάγουν τον μαρξισμό-λενινισμό-μαοϊσμό» [4]. Ενώ αξίζει να αναφερθεί ότι όλο αυτό τον καιρό υπήρχαν και δράσεις όπως συλλογή υπογραφών, όπου τετρακόσιοι και πλέον ακαδημαϊκοί φαίνεται να υπέγραψαν, ρισκάροντας (τουλάχιστον) τη δουλειά τους.

Τις επόμενες μέρες τόσο οι κινήσεις των Οχτώ, όσο και της αστυνομίας εντάθηκαν:

Στις 22 Ιανουαρίου, ο Zhang Yunfan εμφανίστηκε στο Πεκίνο σε δημόσια εκδήλωση μνήμης για ένα παλιό επαναστάτη [5], όπου διάβασε ένα ποίημα που είχε γράψει προς τιμήν του.

Την ίδια ημέρα, η αστυνομία του Guangzhou ταξίδεψε έξω από τη δικαιοδοσία της στο σπίτι των γονιών της Sun Tingting στην επαρχία Jiangsu, όπου της δήλωσε ότι πλέον πρέπει να δίνει παρόν στο τοπικό αστυνομικό τμήμα κάθε πρωί στις δέκα μέχρι τη δίκη της.

Την επόμενη ημέρα δημοσιεύτηκε μια έβδομη ανοικτή επιστολή από τον Gu Jiayue, τον τελευταίο από τους τέσσερις φυγόδικους.

Στις 24 Ιανουαρίου η αστυνομία του Guangzhou ταξίδεψε ξανά έξω από τη δικαιοδοσία της για να ανακρίνει τον Zhang για 2 ώρες.

Την επόμενη μέρα ο Ye Jianke δημοσίευσε την ανοικτή του επιστολή, την τελευταία από τις οκτώ. Εκεί αναφέρει ότι, κατά τη διάρκεια της κράτησής του, η αστυνομία του είχε ζητήσει να «εργαστεί για την κυβέρνηση», και τον προειδοποίησε ότι στο μέλλον έπρεπε να ενημερώνει τις αρχές όποτε σχεδίαζε να κάνει οτιδήποτε που σχετίζεται με τη μελέτη του μαρξισμού ή της σκέψης του Μάο Τσε Τουνγκ.

Στις 29 Ιανουαρίου και τις επόμενες ημέρες, τρεις μαθητές από το Πανεπιστήμιο Κινέζικης Ιατρικής του Nanjing (Ji Chaochao, Hu Jianxin και Jin Shuai) ενθαρρύνθηκαν

από τους Οκτώ και τους υποστηρικτές τους προκειμένου να μιλήσουν για τη δική τους εμπειρία το προηγούμενο καλοκαίρι: Στην ομάδα ανάγνωσης της αριστερής φοιτητικής τους ομάδας Zhiyuanshe (致远社 – «Φτάνοντας πέρα»). Σε αυτή την περίπτωση, η αστυνομία τους είχε επιτεθεί σωματικά, τους ανέκρινε μια ολόκληρη νύχτα, και τους απείλησε με διαγραφή από το πανεπιστήμιο.

Τις ίδιες μέρες δημιουργείται μια «Ομάδα Ανησυχίας για τους Οχτώ Νεολαίους», με αρχικό σκοπό να οργανώσει μια συνάντηση μεταξύ των Οχτώ και του υπουργείου δημόσιας ασφάλειας. Αξίζει επίσης να αναφερθεί ότι έγιναν εκδηλώσεις αλληλεγγύης και στο Xhong-Khong, ενώ διοργανώθηκε και μια διεθνής έκθεση φωτογραφίας, στην οποία διάφορα δημόσια πρόσωπα έβγαζαν φωτογραφίες με λεζάντες που υποστήριζαν τους Οκτώ.

Στις αρχές Φεβρουαρίου, εννέα αστυνομικοί (έξι ντόπιοι και τρεις από την Guangzhou) πήγαν στην πατρίδα των γονέων του Xu Zhongliang, απειλώντας τους με σοβαρές συνέπειες εάν ο γιος τους δεν εμφανιστεί άμεσα. Τρεις μέρες αργότερα ένας εκπρόσωπος της Ομάδας Ανησυχίας επισκέφθηκε τους γονείς του Xu για να τους μεταδώσει ότι ο γιος τους είχε ευρεία υποστήριξη. Μια εβδομάδα μετά, τρεις άλλοι αλληλέγγυοι κατόρθωσαν να «σπάσουν τα οδοφράγματα της τοπικής αστυνομίας» και να επισκεφτούν τους γονείς του Xu.

Στις 5 Φεβρουαρίου, ο Sun Tingting δημοσίευσε ένα κείμενο ζητώντας νομική εκπροσώπηση, και σύντομα δύο δικηγόροι προσφέρθηκαν εθελοντικά να αναλάβουν τους Οκτώ. Λίγες μέρες αργότερα, η Ομάδα Ανησυχίας ξεκίνησε μια καμπάνια για να καλύψει τα ακόλουθα έξοδα: α) τα έξοδα διαβίωσης των Οκτώ και των οικογενειών τους, καθώς πολλοί από αυτούς δεν ήταν σε θέση να εργαστούν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, β) τα έξοδα διαβίωσης των φοιτητών των οποίων οι υποτροφίες έχουν ανακληθεί και γ) τις αμοιβές για νομικές διαδικασίες που ενδέχεται να αντιμετωπίσουν στο μέλλον. Μέχρι το τέλος του μήνα, περίπου 500 άτομα και ομάδες είχαν δωρίσει συνολικά 266.676 γιουάν.

Δύο εβδομάδες αργότερα, η Sun δημοσίευσε μια δήλωση με τίτλο «Παρακαλώ σταματήστε να παρενοχλείτε την οικογένειά μου», αποκαλύπτοντας ότι η αστυνομία στον δήμο της Jiangsu συνέχισε να απειλεί τους γονείς της. Το κείμενο περιείχε την δήλωσή της ότι βρίσκεται στο Πεκίνο, και έκλεινε με την φράση: «Ελάτε να με πιάσατε».

Τέλος, στις 3 Μαρτίου, ο Zheng δημοσίευσε μια δήλωση με τον ίδιο τίτλο, αποκαλύπτοντας ότι, ενώ αναζητούσε δουλειά στο Πεκίνο, η αστυνομία του Guangzhou προσήγαγε τον αδελφό του στη μέση της νύχτας, τον έβγαλε στον σταθμό και τον απείλησε.

Η υπόθεση εν τέλει φαίνεται να έκλεισε τον κύκλο της στα μέσα Μαρτίου. Σύσσωμοι οι Οκτώ έκαναν τελικά την πρώτη τους δημόσια εμφάνισή στις 13 Μαρτίου, μαζί με ανθρώπους από την Ομάδα Ανησυχίας – η οποία σταδιακά πλαισιώθηκε και από γνωστούς κινέζους διανοούμενους. Εκείνες τις μέρες, ένας αξιωματικός των μπάτσων επιβεβαίωσε ότι οι τέσσερις φυγόδικοι δεν ήταν πλέον στη λίστα των καταζητούμενων, και υποσχέθηκε ότι θα λάβει τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου η αστυνομία του Guangzhou να ολοκληρώσει την υπόθεση «σύμφωνα με τον νόμο».

Όσον αφορά τους άλλους τέσσερις, φαίνεται ότι θα παραμείνουν καταχωρημένοι ως «ύποπτοι» έως ότου περάσει ένας χρόνος από τις ημέρες των συλλήψεών τους, οπότε

οι κατηγορίες θα αποσυρθούν επισήμως, εάν η αστυνομία δεν μπορέσει να βρει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να παρουσιάσει μια υπόθεση εναντίον τους στο δικαστήριο.

Οι λόγοι της δίωξης

Η βασική υπόθεση σχετικά με τον λόγο που προέκυψαν αυτές οι συλλήψεις είναι ότι η τοπική αστυνομία ήλπιζε να λάβει κάποια πολιτική υπεραξία, υποθέτοντας ότι αυτή η ομάδα ανάγνωσης θα ήταν εύκολος στόχος. Με δεδομένη την οικονομική ύφεση που αναμφίβολα αποτελεί μια αυξανόμενη απειλή για τη νομιμότητα της εξουσίας του ΚΚΚ, η εθνική ηγεσία επιβραβεύει τις τοπικές κομματικές δυνάμεις που κατά κάποιο τρόπο συνέβαλαν στην αποστολή της να αυξήσει την πραγματική εξουσία του κομματικού κράτους. Για να πετύχει συνεπώς την απαιτούμενη σταθερότητα, πρέπει να προχωρήσει στην απαλοιφή από την κοινωνική σφαίρα οποιωνδήποτε ακάθαρτων ιδεολογικών στοιχείων, ιδιαίτερα εκείνων που θα μπορούσαν να συνδεθούν κατά κάποιον τρόπο με «ξένες δυνάμεις», και με ανεξάρτητες οργανώσεις που προωθούν την «υπεράσπιση των δικαιωμάτων» για τμήματα του πληθυσμού που αποκλείονται από το «κινεζικό όνειρο».

Οι φοιτητές του πανεπιστημίου είναι από καιρό στον πυρήνα των ανησυχιών της κρατικής/κομματικής εξουσίας, λαμβάνοντας υπόψη τον εξέχοντα ρόλο που έπαιξαν σε ευρύτερες, μερικές φορές ανατρεπτικές, κινήσεις σε όλη τη σύγχρονη κινεζική ιστορία. Η προσπάθεια των Οκτώ να δημιουργήσουν δεσμούς μεταξύ των σπουδαστών και των εργαζομένων στην πανεπιστημιούπολη, ακόμη και σε μια τόσο αβλαβή μορφή όπως η διοργάνωση από κοινού χορού στην πλατεία, φαίνεται ιδιαίτερα πιθανό να ξεπεράσει κάποιες «κόκκινες γραμμές» στα μάτια τόσο των πανεπιστημιακών αρχών όσο και της αστυνομίας της πόλης Χίαογουέι - ο πιο πρόσφατος εργατικός αγώνας στον οποίο συμμετείχαν άμεσα και Κινέζοι φοιτητές συνέβη ακριβώς στην ίδια πόλη πριν από τέσσερα χρόνια: Ήταν η απεργία των εργαζομένων στην αποχέτευση το 2014.

Κάποιες νεφελώδεις σχέσεις του Zhang Yunfan με κάποιο «δίκτυο διανοούμενων για τα κοινά» φαίνεται επίσης να έπαιξαν κάποιο ρόλο, όχι τόσο όμως ώστε να μετεξελιχθούν σε δικονομικό στοιχείο.

Μετά τη δίωξη

Η όλη υπόθεση μάλλον δεν εξελίχθηκε καλά για το καθεστώς, καθώς μετά από όλα αυτά, οι Οχτώ, γνωστοί πλέον με αυτή τη συλλογική υπογραφή «οι Οχτώ Αριστεροί» [6] πραγματοποίησαν μια σειρά παρεμβάσεων σχετικά με ζητήματα καταστολής.

Στα τέλη Μαρτίου ταξίδεψαν στη Σαγκάη για να υποστηρίξουν μια απεργία εργαζομένων στην αποχέτευση. Έγραψαν μια λεπτομερή έκθεση και τη δημοσίευσαν με το συλλογικό τους όνομα, εξηγώντας: «Είμαστε οι "Οκτώ Νέοι Αριστεροί" που συνελήφθησαν ή εξαναγκάστηκαν να κρύφτουν. Οι κατηγορίες μας δεν έχουν ακόμη αποσυρθεί, και οι οικογένειές μας συχνά παρενοχλούνται [από την αστυνομία], αλλά ανεξάρτητα από το πόσες δοκιμασίες βρίσκονται μπροστά μας, ποτέ δεν πρόκειται να σταματήσουμε "να δίνουμε φωνή στην τάξη χωρίς φωνή"».

Νωρίτερα εκείνο τον μήνα, ένας οικολόγος ακτιβιστής με το όνομα Lei Ping συνελήφθη στο Maoming, για «διάδοση φημών και διατάραξη της δημόσιας τάξης» στις προσπάθειές του να εκθέσει μια υπόθεση βιομηχανικής ρύπανσης υδάτων. Οι Οκτώ δημοσίευσαν συλλογικούς χαιρετισμούς που υπογράμμισαν την ομοιότητα των υποθέσεών τους, λέγοντας πως «η πρόωρη απελευθέρωσή σας από την κράτηση δεν οφείλεται σε χάρη της αστυνομίας, αλλά σε ενέργειες αλληλεγγύης από όσους αγωνίζονται για δικαιοσύνη... Όλο και περισσότερα περιστατικά όπως αυτό αποδεικνύουν ότι μόνο με τον συνδυασμό όλων των δυνάμεών μας, και τη συλλογική πάλη θα μπορέσουμε να επιτύχουμε μια δίκαιη κοινωνία».

Η πρώτη χρήση αυτής της συλλογικής υπογραφής για την υποστήριξη άλλων θυμάτων κρατικών διώξεων ήταν

η επιστολή του Gu Jiayue προς την αριστερή φεμινίστρια Datu (Zheng Churan): «Σε αυτόν τον κρύο χειμώνα του ιδεαλισμού, όλοι οι καταπιεστές ευημερούν, και όλοι οι καταπιεσμένοι μοιράζονται το ίδιο αίμα. Οι ποινικές μας κατηγορίες ήταν παρόμοιες: "Ξένοι πράκτορες", "κρατούνται ως ύποπτοι για εγκληματικές δραστηριότητες", "σαμποτάζουν τη σταθερότητα και την αρμονία της Κίνας" [7]... Έχουμε τις διαφορές μας με φεμινίστριες όπως η Datu, αλλά όταν τα σκοτεινά σύννεφα μαζεύονται από πάνω, και κανένας άλλος δεν τολμά να μιλήσει, δεν έχει νόημα να συζητά κανείς για λεπτομέρειες».

Επίμετρο

*Κόψτε το κεφάλι μου, δεν με νοιάζει,
Ποτέ δεν θα σκοτώσεις τα ιδανικά που φέρω.
Ακόμα κι αν σκοτώσεις τον Xia Minghan [8] σήμερα,
Οι μάξες θα ακολουθήσουν ακόμα τον τρόπο του!*

Το ποίημα αυτό είναι η αρχή της επιστολής του Huang Liping [9] με τίτλο: «Αφήστε τον Λαό να αποφασίσει αν είμαστε ένοχοι». Η επιστολή έχει σαν αιχμή την αλληλεγγύη του στις καθαρίστριες του πανεπιστημίου, και έχει σαφή ταξική κριτική στο ΚΚΚ. Μάλιστα δηλώνει στο κείμενό του ξεκάθαρα μαοϊκός, και τελειώνει με τη φράση: «Όπως είπε ο Μάο, ο κινεζικός λαός δεν φοβάται τα φαντάσματα!» [10]

Σημειώσεις:

- [1] ένα ευρώ ισούται με περίπου 7,9 γουάν
- [2] για τον χορό αυτόν υπάρχει εκτενής αναφορά στο, πάρα πολύ ενδιαφέρον, γράμμα του Huang Liping. Ολόκληρη εδώ: <http://chuangcn.org/2018/06/eight-leftists-analysis/>
- [3] ή κάτι σαν κατ'οίκον περιορισμό, αφού ο Zhang εν τέλει κλειδώθηκε σε «μυστική τοποθεσία»
- [4] σύμφωνα με τις υποσημειώσεις του πρωτότυπου κειμένου, αν και πλέον η αστυνομία δεν θεωρεί αυτούς τους ηλικιωμένους μαοϊκούς σοβαρή απειλή λόγω της αυξανόμενης ηλικίας τους, και της συρρίκνωσης των αριθμών τους, με αποτέλεσμα απλά να τους κατάσχει τα πανό και να τους διώχνει, χωρίς όμως να τους συλλαμβάνει, πίσω τους υπάρχει μια αρκετά ενδιαφέρουσα, από ταξική άποψη, ιστορία. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990 και στις αρχές της δεκαετίας του 2000, τέτοιες διαμαρτυρίες συνδέονταν με τη μαζική μετακίνηση εργαζομένων των κρατικών επιχειρήσεων που αγωνίζονταν ενάντια στις απολύσεις, και οι οποίες κατέληγαν συχνά σε καταλήψεις εργοστασίων και μερικές φορές στην απαγωγή ή ακόμα και εκπαράθυρωση ανώτερων στελεχών. Εκείνη την εποχή, ακόμη και μικρές διαδηλώσεις στο πάρκο -που ζητούσαν τα γενέθλια του Μάο να αναγνωριστούν ως εθνική εορτή, για παράδειγμα- αντιμετωπίστηκαν μερικές φορές με κατηγορίες για «υποκίνηση της ανατροπής της κρατικής εξουσίας».

[5] του Han Xiya (1923-2018), για τον οποίο δεν βρέθηκαν περισσότερες πληροφορίες παρά μόνο στα κινέζικα

[6] αξίζει να αναφερθεί ότι τουλάχιστον ο ένας από τους οχτώ, παρά την υπογραφή, δεν δηλώνει αριστερός ή κομμουνιστής αλλά φιλελεύθερος, ότι και αν σημαίνει αυτό.

[7] μια σημαντική εξαίρεση είναι όταν οι ύποπτοι αντιφρονούντες είναι μουσουλμάνοι, οπότε συνήθως κατηγορούνται για «τρομοκρατία».

[8] αποτελούσε τον πρώτο γραμματέα του ΚΚΚ, ο οποίος και εκτελέστηκε. Αυτό το ποίημα το έγραψε εν αναμονή της εκτέλεση του.

[9] βλ. σημείωση [2]

[10] φαίνεται να υπάρχει σοβαρή διαφοροποίηση ανάμεσα σε αυτούς που αποκαλούνται «αριστεροί μαοϊκοί», που αναμφίβολα θεωρούνται αντικαθεστωτικοί, και στους «δεξιούς μαοϊκούς», που με τον όρο εννοείται μια εθνικιστική τάση στους οπαδούς του ΚΚΚ.

■/ Βαγιάν

Δομή Σχολείου στην Δ56

Όποιος/α ενδιαφέρεται για διδασκαλία ή αν γνωρίζετε κάποιον/α που θα ήθελε να μάθει ελληνικά μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στα: d56library@espiv.net / refsc@espiv.net ή να μας βρείτε στην κατάληψη τις ώρες μαθημάτων:
Πέμπτη στις 20:00 και Σάββατο στις 19:00

...στο τελευταίο διάστημα...

Αθωατική απόφαση: Ύστερα από έναν χρόνο εγκλεισμού, η δικαστική εξουσία πράττει το αυτονόητο και αθώνει ομόφωνα την Ηριάννα και τον Περικλή στις 28/6. Η μαζική παρουσία αλληλέγγυων στη δικαστική αίθουσα και η συνολική δραστηριοποίησή τους πάνω στο βασικό αίτημα αποφυλάκισης, φέρουν στη δημόσια σφαίρα το εξής καθαρό μήνυμα: Οι κοινωνικές σχέσεις δεν ποινικοποιούνται. Φυλακή Χανίων: Ακόμη ένας έγκλειστος, 22 ετών, αυτοκτονεί τον Ιούλιο.

Διώξεις: Με εκδικητικό τρόπο πραγματοποιούνται διώξεις σε βάρος κρατουμένων, με αφορμή την διαμαρτυρία στις φυλακές Κορυδαλλού τον Φλεβάρη του 2018, αναφορικά με την βίαιη μεταγωγή του Κ. Παγτζόγλου, και τη μετέπειτα απεργία πείνας του. Η εισαγγελία Πειραιά, ύστερα από αίτημα προς εξέταση που απέστειλε η Ξένη Δημητρίου (εισαγγελέας του Αρείου Πάγου), στέλνει κλήσεις για κατάθεση σε διάφορους κρατούμενους, μεταξύ των οποίων είναι και οι: Κώστα Γουρνάς, Δημήτρης Κουφοντίνας, Γιώργος Πετρακάκος, Γιώργος Πολύδωρας, Δημήτρης Πολίτης, Δαμιανός Μπολάνο, Γιώργος Νικολόπουλος, Μιχάλης Νικολόπουλος, Παναγιώτης Αργυρού, Χρήστος Τσάκαλος, Γεράσιμος Τσάκαλος. Ο λόγος της κατάθεσης αφορά την προοπτική διώξης τους ως υπόπτους για «συμμετοχή και υποκίνηση σε εξέγερση». Το δε φαινομενικό παράδοξο των κλήσεων, είναι πως ορισμένοι από τους κρατούμενους δεν βρίσκονταν καν στην ίδια φυλακή, όμως είναι ύποπτοι μιας που συνυπέγραψαν σε κείμενο αλληλεγγύης.

Νέα αίτηση αποφυλάκισης: Ο Σάββας Ξηρός, με 97% πλέον αναπηρία, και όντας σε κατάσταση απομόνωσης στο νοσοκομείο της φυλακής λόγω των προβλημάτων υγείας από το 2012, καταβάλλει νέο αίτημα αποφυλάκισης, το οποίο δεν συνδέεται με τον νόμο παρασκευόπουλου, αλλά με το άρθρο 110Α του ποινικού κώδικα. Όπως και σε άλλες υποθέσεις πολιτικών κρατουμένων, συναντούμε ξανά τους (ιδίους) αυτόκλητους δημοκρατικούς υπερασπιστές της πολιτικής εξουσίας να ζητούν παράκαμψη των νόμων που σε άλλες περιπτώσεις τυφλά υπηρετούν.

Τροποποιήσεις στον νόμο παρασκευόπουλου: Αποφασίστηκαν τροποποιήσεις του νόμου παρασκευόπουλου κυρίως σε σχέση με τις διατάξεις για την αναπηρία, μέχρις ότου καταργηθεί από τον νέο ποινικό κώδικα που ετοιμάζεται. Η επιτροπή αγώνα φυλακών μιλά για νίκη, αφού η παραπάνω απόφαση έρχεται ύστερα από τις πιέσεις του αγώνα των κρατουμένων όλο αυτό το διάστημα.

Δημήτρης Κουφοντίνας και απεργία πείνας

Οwannabe και χρισμένος από κούνια συνεχιστής της «μεγάλης δεξιάς παράταξης», Κωστάκης Μπακογιάννης-Μητσοτάκης διερωτάται μεγαφώνως -καθότι οι δηλώσεις του «παίζουν» και «ξαναπαίζουν»- εάν το κράτος «απειλείται, εκδικείται ή συναλλάσσεται». Η δήλωση αυτή έρχεται μετά την απαίτηση του πολιτικού κρατούμενου Δ. Κουφοντίντα να λάβει την τρίτη 2ήμερη άδεια εξόδου από τα ειδικά κελιά των φυλακών κορυδαλλού, απαίτηση καθόλα σύννομη του αστικού δικαίου. Ο Δ. Κουφοντίντας ξεκίνησε απεργία πείνας 30 Μαΐου.

Η δήλωση του Κωστάκη Μπακογιάννη-Μητσοτάκη θα μπορούσε να θεωρηθεί ανόητα προκλητική, ενός παιδιού που λόγω θέσης πάντα είχε αυτό που επιθυμούσε ή και ακόμα αποτέλεσμα της ψυχικής αναστάτωσης του γιού που πενθεί αενάως τον νεκρό πατέρα. Θα μπορούσε πράγματι, εάν δε μιλούσαμε για έναν άνθρωπο που απλά κάνει πολιτική. Ναι, το κεφάλαιο απειλεί τους σε αυτό υποταγμένους, η αστική δημοκρατία εκδικείται τους πολιτικούς της εχθρούς και το κράτος συναλλάσσεται με τους έχοντες και κατέχοντες. Οπισθοχωρήσεις υπάρχουν μόνο όταν οι υποταγμένοι,

οι πολιτικοί εχθροί και οι ΜΗ έχοντες/κατέχοντες αγωνίζονται. Τότε μόνο μπορεί και να κερδίσουν μια μάχη του διαρκούς ταξικού πολέμου που διανύουμε.

Στον αγώνα του ο Δημήτρης Κουφοντίνας, μέσα από την τρίτη του απεργία πείνας νίκησε. Δεν έλαβε μόνο -κατά το δίκαιο του παρόντος νομικού συστήματος- άδεια, αλλά νίκησε σε αυτή τη μάχη τους πολιτικούς του διώκτες. Η απεργία πείνας σταμάτησε στις 14 Ιουνίου, όντας μια βδομάδα νοσηλεύόμενος λόγω επιπλοκών.

Παρακάτω η ανακοίνωση του πολιτικού κρατούμενου όπως καταχωρήθηκε στο προσωπικό του ιστολόγιο:

Σήμερα νίκησε η Αλληλεγγύη

«Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλες και σε όλους. Στους συντρόφους, τους φίλους, τους προοδευτικούς ανθρώπους που συμπαραστάθηκαν. Σήμερα νίκησε η Αλληλεγγύη. Και ο Κοινός Αγώνας, η αναγκαία και απαραίτητη προϋπόθεση για τις μικρές και τις μεγάλες νίκες.

Δημήτρης Κουφοντίνας, Γενικό Κρατικό Νίκαιας, 14/6/18»

kufontinas.blogspot.com/2018/06/blog-post_14.html

■/ A. R.

Φυλακή, ένα αναπτυσσόμενο πεδίο καπιταλιστικής συσσώρευσης

«Δεν βγάζει κανένα απολύτως νόημα, να βάζεις ανθρώπους στη φυλακή και να μην τους εκπαιδεύεις να κάνουν κάτι παραγωγικό(...) Είναι ακριβό. Είναι ηλίθιο».

~Ανώτατος Δικαστής Warren F.Burger, για την περίοδο 1969-1986

Με αφορμή την οργανωμένη απεργία σε φυλακές των Ηνωμένων Πολιτειών τον Αύγουστο του 2018, τέθηκαν στον δημόσιο λόγο αρκετά σημεία του φυλακοβιομηχανικού συμπλέγματος. Ένα σημαντικότατο κομμάτι αυτού, είναι το πώς διασφαλίζεται, κινείται και αναπαράγεται το κεφάλαιο του εγκλεισμού. Γνωρίζουμε εξ αρχής πως στην υπάρχουσα οικονομική δομή, οι άνθρωποι μετατρέπονται σε εμπορεύματα και οι κοινωνικές σχέσεις διαμεσολαβούνται από τους υπάρχοντες οικονομικούς νόμους. Ήδη από τον 20ο αιώνα, οι καπιταλιστές των Ηνωμένων Πολιτειών, είδαν στους φυλακισμένους τη δομική προοπτική για κέρδος μέσω της βαρύτατης εκμετάλλευσης. Αυτής που ανταλλάσει κανείς την εργατική του δύναμη για ευεργετήματα εντός της φυλακής, δηλαδή εντάσσεται στην εργασιακή σχέση, ψυχή τε σώματι, δίχως κάποια συνολικότερη εξασφάλιση για τον ίδιο. Η συνθήκη λοιπόν θέλει τον εργοδότη (το κράτος, ή τις ιδιωτικές εταιρίες) ιδανικά τοποθετημένο απέναντι σ' ένα υποκείμενο που δεν έχει τίποτα να χάσει, δεν μπορεί να έχει ασφάλιση, έμμεσο και άμεσο κοινωνικό μισθό.

Βλέποντας αυτό ως κομμάτι του υπόβαθρου των υλικών σχέσεων, καταλαβαίνουμε πώς οι ιδιωτικές εταιρίες και το ίδιο το κράτος πλουτίζουν, κερδίζοντας θέση στην ελεύθερη αγορά, μέσω αντικειμένων που παράγουν οι έγκλειστοι για κατά μέσο όρο 25 σεντς την ώρα, και δίχως να έχουν στοιχειώδη εργατικά και υπαρκτά δικαιώματα. Πάνω στο ίδιο πλαίσιο, το κεφάλαιο του εγκλεισμού εξαρτάται από τη διαρκή αύξηση των εγκλειστών. Κάπως έτσι μπορούμε και να εξηγήσουμε το γεγονός πως οι πολιτείες των ΗΠΑ έχουν ένα από τα υψηλότερα ποσοστά εγκλειστών σε σχέση με τον γενικό πληθυσμό. Οι έγκλειστοι κατά μεγάλο ποσοστό έχουν φυλακιστεί με βάση τη γενικευμένη κρατική στρατηγική «κατά των ναρκωτικών» (δηλαδή για μικροκλοπές, χρήση και διακίνηση, γνωστό ως «war on drugs» ή με αληθινούς και ταξικούς όρους: «Πόλεμο στους φτωχούς») και προέρχονται κυρίως από μειονότητες, δηλαδή από μαύρους και ισπανόφωνους. Επιπλέον, κάπως έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε το γεγονός πως μεγάλες εταιρίες έχουν κάνει μαζικές απολύσεις εργαζομένων ή έχουν μεταφέρει το κεφάλαιο τους από τις τριτοκοσμικές χώρες στο σύμπλεγμα της βιομηχανίας της φυλακής. Κοστίζει λιγότερο και το εργατικό δυναμικό είναι περισσότερο πειθαρχημένο.

Η βιομηχανία της φυλακής είναι από τις πιο γρήγορα αναπτυσσόμενες βιομηχανίες στις ΗΠΑ, και οι επενδυτές συνδέονται με τη Wall Street. Ενδεικτικά, οι μεγαλύτερες εταιρίες διαχείρισης των ιδιωτικών φυλακών είναι η GEO Group, η Wachenhut Corrections Corporation(WCC) και η Corrections Corporation of America (CCA). Τα κέρδη των τελευταίων, σε αντίθεση με τα κρατικά ιδρύματα, βασίζονται στη μαύρη εργασία. Ειδικά και σύμφωνα με τις υπάρχουσες πηγές, η CCA, έχει δεχτεί πολλές μηνύσεις κυρίως αναφορικά με τις συνθήκες στις φυλακές. Η λίστα είναι μεγαλύτερη γύρω από τις εταιρίες που χρησιμοποιούν την εργατική δύναμη των εγκλειστών.*

Σημαντικό είναι να αναφερθεί πως αυτή η ιδιόρρυθμη αγορά δεν τάσσεται υπέρ μόνο των οικονομικών συμφερόντων των καπιταλιστών, αλλά και υπέρ των ιδεολογικών στόχων του κράτους. Είτε αυτό αφορά την εξύμνηση της εργασίας και της παροχής «ευκαιριών» για επανένταξη, είτε αφορά καθαρά την υποστήριξη βασικών δομών του, όπως είναι ο μιλιταρισμός και η εθνική αφήγηση που τον ρυθμίζει. Παρατηρείται, λοιπόν, μεγάλες εταιρίες που εκμισθώνουν συγκροτήματα φυλακών, να είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, ως προς τα αντικείμενα που παράγονται, με την πολεμική βιομηχανία. Ενδεικτικά, η Unicor (πρώτη ονομασία: Federal Prison Industries, συνδέεται με το Υπουργείο Άμυνας) σημειώνει πως κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, με την είσοδο των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο, οι εργάτες-έγκλειστοι δούλευαν διπλές και τριπλές βάρδιες, έφτιαχναν κράνη, οβίδες και πυρομαχικά, το 95% των οποίων ήταν αντικείμενο αγοράς από τον στρατό.

Η δομή των φυλακών ως σημείο της καπιταλιστικής συσπείρωσης, και όντας διαποτισμένη από ρατσισμό και ανισότητα, βαθαίνει ακόμα πιο έντονα το ρήγμα και ταυτόχρονα το επουλώνει. Οι κοινωνικές αντιθέσεις, αν και γνωστές, βρίσκονται πίσω από τοίχους, μη ορατές. Οι αντιστάσεις λοιπόν των εγκλειστών και η σύνδεση με αυτές αποτελεί σημαντικό κομμάτι του αγώνα μας. Το φυλακοβιομηχανικό σύμπλεγμα εμπεριέχει το σύστημα της φυλακής, την εργασία, το καταπιεστικό δόγμα τάξης και ασφάλειας. Η συνεχής εντατικοποίηση των παραπάνω αποτελεί πρωτεύον σημείο της ομαλής καπιταλιστικής συσσώρευσης, όπου το κέρδος, ο ρατσισμός και η εκμετάλλευση της εργατικής τάξης αποτελούν αναπόσπαστα θεμέλια της.

■/ k.

* Οι εταιρίες που χρησιμοποιούν την εργατική δύναμη των εγκλειστών: tinyurl.com/yas87hot

Πηγές για περισσότερα:

- 1) www.motherjones.com/politics/2016/06/cca-corrections-corporation-america-private-prisons-company-profile/
- 2) katargisifylakwn.espiwblogs.net/2018/06/18/η-άντζελα-ντέιβις-για-το-φυλακο-βιομηχ/
- 3) www.unicor.gov/FPIHistory.aspx
- 4) tinyurl.com/yb5qg2wv
- 5) tinyurl.com/y78juvyr

Φυλακές Λάρισας

Με ικανοποίηση των αιτημάτων του έληξε τον περασμένο Οκτώβρη την απεργία πείνας ο πολιτικός κρατούμενος Αλί Ερτζάν Γκόκογλου. Ο Αλί Ερτζάν κρατείται προφυλακιστέος στις φυλακές Λάρισας και είναι ένας εκ των 9 τούρκων και κούρδων αγωνιστών και αγωνιστριών που συνελλήφθησαν τον περσινό Νοέμβρη πριν την επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα. Ο ίδιος σε ανακοίνωση του ανέφερε πως ξεκινά απεργία πείνας με αίτημα την παραλαβή βιβλίων που του αποστέλλονται, καθώς μετά από πολλές προσπάθειες του αρνούταν το δικαίωμα αυτό.

Σε κινητοποίηση με ανάρτηση πανό προχώρησαν στα τέλη Αυγούστου κρατούμενοι της Α' πτέρυγας των φυλακών ως ένδειξη αλληλεγγύης στην μεγάλη απεργία πείνας και στους αγώνες των κρατούμενων της φυλακής Lee Correctional Institution και όλων των φυλακών της Αμερικής.

athens.indymedia.org/post/1590755/

Η εκδικητικότητα του κράτους δεν τελειώνει με την αποφυλάκιση... όπως και ο αγώνας εναντίον του δεν τελειώνει με τη φυλάκιση

Η λογική του σωφρονισμού είναι ένα παραπέτασμα που κρύβει μια τεράστια βιομηχανία ποινικής μεταχείρισης, χάρη στην οποία διαβιούν χιλιάδες άτομα που στελεχώνουν τον κρατικό μηχανισμό κυρίως (μπάτσοι, δικαστικοί, ανθρωποφύλακες, κλπ.), αλλά και δικηγόροι, εταιρείες ασφαλείας, σούπερ μάρκετ κ. α.. Η ύπαρξη όλων αυτών είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ύπαρξη των φυλακισμένων και των φυλακών.

Αυτό φυσικά δεν είναι κάτι καινούριο. Για εμάς, ως πρώην φυλακισμένους και φυσικά νυν και αεί αμετανόητους αναρχικούς, το καινούριο είναι η εκδικητική προσπάθεια οικονομικού στραγγαλισμού η οποία ακολουθεί την αποφυλάκιση. Οι εντολές των ειδικών ανακριτών και της «αρχής καταπολέμησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και αντιμετώπισης της τρομοκρατίας», οι οποίες επιβάλλουν τη δέσμευση και το «πάγωμα» των τραπεζικών μας λογαριασμών, μας ακολουθούν και μετά τη φυλακή. Η εντολή δέσμευσης ισχύει και για κάποιους λογαριασμούς συγγενικών μας προσώπων. Η καθημερινότητά μας επιβαρύνεται με διάφορα γραφειοκρατικά κωλύματα. Αν και με μια πρώτη ματιά μοιάζει χαοτική, η γραφειοκρατική αντιμετώπιση ζητημάτων είναι κεντρικά μελετημένη.

Εννοείται πως κι εμείς δε θα είχαμε καμία επιθυμία να διατηρούμε τραπεζικούς λογαριασμούς, αν αυτός δεν ήταν ο μόνος τρόπος να κινηθούμε οικονομικά, να πληρωθούμε, να πληρώσουμε κλπ. Καθώς η αποικιοποίηση της οικονομικής ζωής καθίσταται όλο και πιο ασφυκτική από τις τράπεζες, ο αποκλεισμός από αυτήν τελικά αποκτά την έννοια αποκλεισμού από τον τρόπο διαβίωσης. Όπως παλαιότερα οι αρχές έκαιγαν τις καλλιέργειες και τα χωριά των ληστών και των ανταρτών για να τους στερήσουν τη δυνατότητα τροφοδοσίας, όπως μετεμφυλιακά η απουσία «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων» σήμαινε αποκλεισμό από τη δυνατότητα εργασίας, στη σύγχρονη υπερτεχνολογικοποιημένη εποχή της χρηματοπιστωτικής δικτατορίας ο αποκλεισμός από τις οικονομικές δραστηριότητες ακολουθεί την ίδια λογική. Οι τελευταίες εξελίξεις από τα εκδικητικά μέτρα του κράτους εναντίον μας είναι ενδεικτικές για το πού βαδίζει το ταξικό σύστημα, όντας αχαλίνωτο από κοινωνικές αντι-

στάσεις. Η ποινική μεταχείριση διευρύνεται πέρα από τα μέχρι σήμερα μεταπολιτευτικά όρια. Ο κρατικός μηχανισμός και το ιδιωτικό χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, η κυρίαρχη δηλαδή δύναμη του σύγχρονου καπιταλισμού, τείνουν προς την ολοκλήρωσή τους, υπό την έννοια της ορθολογικότερης εκμετάλλευσης και καθυπόταξης. Σε αυτή την πορεία, η αποτελεσματική συγκέντρωση των στοιχείων ταυτοποίησης του ατόμου και κάθε κίνησής του, που μπορεί πλέον να επιτευχθεί χάρη στην ψηφιακή τεχνολογία, είναι το μεγάλο βήμα που λαμβάνει χώρα στην εποχή μας. Η τάση αυτή, της καταγραφής και του ελέγχου ανέκαθεν υπήρχε από το κράτος, καθώς είναι μέρος του δομικού του ρόλου. Ωστόσο σήμερα, όχι μόνο λόγω της τεχνολογικής ευχέρειας, αλλά και λόγω της κινηματικής και γενικότερης κοινωνικής νηνεμίας, εδραιώνεται ραγδαία στον ελλαδικό χώρο.

Σε αυτό το περιβάλλον, οι τράπεζες δεν έχουν πλέον ανάγκη να φέρουν πελάτες αλλά είμαστε οι πελάτες-πολίτες αυτοί που αναγκαζόμαστε, θέλοντας και μη, να σταθούμε στα γκισέ. Το νομικό καθεστώς είναι τέτοιο που απαιτεί την διαπλοκή και αλληλεξάρτηση των διάφορων υπηρεσιών (ΟΑΕΔ, ΔΟΥ, παράβολα, πληρωμές, αγοραπωλησίες, μισθοδοσίες, συντάξεις, λογαριασμοί κτλ) με τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Έτσι είμαστε όλες και όλοι υποχρεωμένοι να συνδιαλλαγούμε με τις τράπεζες για την διευθέτηση των ζητημάτων που μας αφορούν. Η επέκταση του πλαστικού χρήματος δυναμώνει περαιτέρω τις τράπεζες που μπορούν να έχουν πλέον τον απόλυτο έλεγχο των κινήσεων του πολίτη-πελάτη τους και την απεριόριστη δυνατότητα, αφενός, να διαχειρίζονται το χρήμα του καθένα επενδύοντάς το, αλλά και να μπορούν, αφετέρου, να το δεσμεύσουν οποιαδήποτε στιγμή, με το πάτημα ενός κουμπιού. Η συνεχιζόμενη ενδυνάμωση του τραπεζικού συστήματος και της ηλεκτρονικής επιτήρησης (π.χ. ηλεκτρονικό εισιτήριο, κάρτα του πολίτη) ενδυναμώνει τον μηχανισμό του κράτους και στερεί από την κοινωνική βάση κι άλλες ελευθερίες. Συνεπώς στενεύει και τα περιθώρια αντίδρασης της βάσης απέναντι στην εξουσία. Κανείς και καμία πλέον, μην έχοντας λογαριασμό σε τράπεζα δεν μπορεί να εργαστεί και συνεπώς να ασφαλιστεί, καθώς οι πληρωμές δε γίνονται πια στο χέρι

και σε χρήμα.. Ας μην έχει κανείς την αυταπάτη ότι αυτά τα μέτρα περιορίζονται μόνο στους αγωνιστές. Λογαριασμοί δεσμεύονται από τις τράπεζες ακόμη κι όταν πρόκειται για φιλανθρωπικό σκοπό, με αποτέλεσμα ακόμη και τον θάνατο ανθρώπων, όπως συνέβη με το μικρό Παναγιώτη Βασιλέλλη που πέθανε το 2001.

Οι τράπεζες είναι επιχειρήσεις που γνώμονα έχουν το κέρδος και ξέρουμε γι' αυτές πόση αξία έχει η ζωή απέναντί του. Πόσο μάλλον σήμερα, μετά από τόσα χρόνια μνημονίων, δηλαδή μονιμοποίησης ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών και υποτίμησης της εργασιακής αξίας και της ανθρώπινης υπόστασης. Όταν η εξουσία αποκτά τόσο τρομερές δυνατότητες ελέγχου δεν μπορεί κανείς παρά να περιμένει τα αποτελέσματα όχι σε μοριακό επίπεδο, αλλά στο μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, σε όλους τους καταπιεσμένους, με γεγονότα που θα αφήσουν κι άλλες μαύρες σελίδες στην ιστορία.

Στην περίπτωση μας το κράτος σε συνεργασία με τα ιδιωτικά πιστωτικά ιδρύματα εκδικούνται τη στάση ζωής που έχουμε επιλέξει και τις πολιτικές επιλογές μας για τις οποίες τιμωρηθήκαμε σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία. Η εκδίκηση δεν τελείωσε όταν περάσαμε την πύλη της φυλακής προς τα έξω. Δεν εξαντλήθηκε στους ακραίους περιοριστικούς όρους αλλά έφτασε σε επίπεδα στέρησης των μέσων οικονομικής και άρα φυσικής επιβίωσης. Έφτασε και στο επίπεδο της στέρησης οικονομικής επιβίωσης ακόμη και συγγενικών προσώπων με το πάγωμα των λογαριασμών τους. Η εκδίκηση του κράτους δεν τελείωσε με την αποφυλάκισή μας, γιατί παραμένουμε εχθροί του. Και θα παραμένουμε για πάντα γιατί ο αγώνας είναι δίκαιος και το ταξικό σύστημα είναι άδικο. Γιατί το κράτος είναι βία και γιατί ο καπιταλισμός σπέρνει τον θάνατο σε κάθε μορφή ζωής σε όλον τον πλανήτη. Γι' αυτό ο αγώνας είναι όχι μόνο δίκαιος αλλά απόλυτα απαραίτητος και η επανάσταση πιο επιτακτική από ποτέ.

Κάτω κράτος και καπιταλισμός

Ζήτω η Αναρχία

■ Αντώνης Σταμπούλος, Γιώργος Καραγιαννίδης

Στηρίζουμε τους
φυλακισμένους αγωνιστές

...ηθικά, πολιτικά, υλικά.

πληροφορίες:

<http://tameio.espiivblogs.net/>

*Στην ιστοσελίδα μπορούν να βρεθούν οι ηλεκτρονικές διευθύνσεις για την επικοινωνία με τις επιμέρους συνελεύσεις του ταμείου όπως και διευθύνσεις για την επικοινωνία με τους φυλακισμένους αγωνιστές.

Άσυλα: Μια ιστορία εγκλεισμού που δεν τελειώνει ποτε...

«Οι άνθρωποι είναι τόσο αναγκαία τρελοί, έτσι ώστε το να μην είναι τρελοί, θα ήταν άλλη μια μορφή τρέλας».

~Μπλεζ Πασκάλ

Η αρχή των ψυχιατρικών και του εγκλεισμού

Το τέλος της Αναγέννησης σηματοδότησε την έλευση μεγάλων αλλαγών στον τρόπο δόμησης της κοινωνίας, σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Η εισαγωγή της ηθικής διάστασης στη σφαίρα των εγκόσμιων, σε συνάρτηση με το νεογέννητο αστικό δίκαιο διαμόρφωσαν τους βασικούς άξονες της κοινωνικής ευαισθησίας. Καθώς μετατοπίστηκε το κέντρο βάρους από τη θρησκεία στην κοινωνία, η νέα αυτή ευαισθησία σηματοδοτούσε και μια νέα στάση απέναντι στο ζήτημα της φτώχειας. Στον Μεσαίωνα, η φτώχεια δεν ήταν ποινικοποιημένη, αφού ειδικά στην Ευρώπη αφορούσε το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού. Ο φτωχός ήταν μια εικόνα συνηθισμένη, και η ζητιανιά θεωρούταν ακόμη και δείγμα αγιοσύνης και ταπεινότητας. Με τη γέννηση της αστικής τάξης και την αρχή της λογικής, άρχισε να αλλάζει οριστικά η δομή της κοινωνίας και η φτώχεια ήρθε στο επίκεντρο της αλλαγής αυτής. Ως φτωχά αντιμετωπιζόνταν πλέον τα μη παραγωγικά άτομα, όπως οι απολυμένοι στρατιώτες, οι άρρωστοι, οι διωγμένοι χωρικοί από τη γη τους, οι ζητιάνοι, οι άνεργοι εργάτες και οι άποροι φοιτητές. Οι αστυνομικές αρχές καταδίωκαν τους φτωχούς, τους τρελούς και τους μικρο-παραβάτες. Η ελεημοσύνη κρατικοποιήθηκε, η ένδεια ξέπεσε από κατάσταση αγιοσύνης και άρχισε να τιμωρείται ηθικά. Αντίδοτο στη «φαυλότητα» της ανεργίας συνιστούσε σε κάθε περίπτωση η εργασία, η οποία χρησιμοποιούνταν κατά κόρον ως πανάκεια για όλα τα προβλήματα. Ο Μισέλ Φουκώ στην «Ιστορία της Τρέλας στην κλασική εποχή» εκφράζει την άποψη πως τον 17ο αιώνα συντελέστηκε ο λεγόμενος «Μεγάλος Εγκλεισμός», δηλαδή, «το πρώτο μεγάλο κύμα εγκλεισμού των «αδύναμων/ ανίκανων προς εργασία». Τα πρώτα μεγάλα ιδρύματα εγκλεισμού και οι Μεγάλοι Ξενώνες («hospices») ιδρύθηκαν τον 17ο αιώνα, με σκοπό να στεγάσουν όλους τους φτωχούς. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ' (1638 – 1715) με απολυταρχικά μέσα και σε συνεργασία με τη θρησκευτική εξουσία, την αστυνομία και την εμπορική τάξη, δημιούργησε έναν «στράτο» τροφίμων στα άσυλα. Στο Παρίσι, όλα τα ιδρύματα βρίσκονταν υπό την ενιαία διοίκηση του Γενικού Νοσοκομείου. Η Εκκλησία είχε ως κίνητρο τη φιλανθρωπία προς τους φτωχούς, ενώ η αστική τάξη επιδίωκε να περιορίσει την «αθλιότητα» που βρισκόταν στους δρόμους.

Οι διευθυντές της αστυνομίας και των σωφρονιστηρίων είχαν τη δικαιοδοσία να διαχειρίζονται τους φτωχούς, χρησιμοποιώντας αυθαίρετα μέτρα φυλάκισης. Σε γενικές γραμμές, παρόμοια μέτρα ακολούθησε η κεντρική και βόρεια Ευρώπη, ενώ υπήρχε ποικιλία στα άσυλα που ιδρύθηκαν (πελώρια κτίρια για εκατοντάδες ή και χιλιάδες κόσμου, ή μικρά, ιδιωτικά άσυλα για έξι το πολύ, εύπορα άτομα). Οι συνθήκες στα περισσότερα ιδρύματα ήταν απάνθρωπες για τους εγκλειστούς, κυρίως επειδή η «παραφροσύνη», δηλαδή η σωματική και πνευματική παρέκκλιση από την κανονικότητα (τεμπελιά, αεργία, ριζοσπαστική σκέψη, «ψυχική ασθένεια», κάποια μορφή αναπηρίας) ισοδυναμούσε με την κτηνωδία. Οι «αποθήκες συγκέντρωσης» ανθρώπων σε Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία, δρούσαν περισσότερο ως κέντρα αστυνόμευσης, παρά ως κέντρα «αποκατάστασης». Η ζωή μέσα στο ίδρυμα οριοθετούνταν και καθοδηγούνταν από τις θρησκευτικές παρανέσεις και την επιτήρηση των ηθών. Στην Καθολική Ευρώπη (παρά στην Προτεσταντική) η επιρροή της Εκκλησίας φαίνεται εντονότερη. Οι προσευχές, οι ακολουθίες και οι αναγνώσεις ήταν βασικός κορμός του προγράμματος. Το

όραμα ήταν να σώσουν τους τροφίμους από την αμαρτία. Να τονίσουμε πως όλα αυτά συνέβαιναν, ενώ όπως αναφέραμε και παραπάνω, η θρησκεία είχε πάψει να παίζει κατευθυντήριο ρόλο για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής, δίνοντας τη θέση της στην πρώιμη καπιταλιστική ηθική και το αναδυόμενο αστικό δίκαιο.

Τα ιδρύματα αυτά, λοιπόν, απέκτησαν γρήγορα οικονομική αξία. Ο εγκλεισμός κλήθηκε να παίξει έναν διπλό ρόλο, χωρίς όμως μεγάλη επιτυχία. Πρώτον, να μειώσει τα επίπεδα ανεργίας και δεύτερον να ελέγξει την ανταγωνιστικότητα (την άνοδο των τιμών). Τα ιδρύματα μεταλλάχθηκαν σε χώρους παραγωγής που συγκέντρωναν φθηνά εργατικά χέρια. Οι τρόφιμοι έγενναν, έφτιαχναν κάλτσες, πλάνιζαν το ξύλο, άλεθαν τα δημητριακά κ.ά. Πολλές φορές, κάθε ίδρυμα είχε τον δικό του τομέα απασχόλησης.

Η φθηνή παραγωγή των ιδρυμάτων, όμως, έφερε σε αδιέξοδο τις επιχειρήσεις των βιοτεχνών, με συνακόλουθες αντιδράσεις από μέρους τους. Κάθε φορά που ξεσπούσε οικονομική κρίση, η επίσημη κρατική πολιτική τοποθετούσε στο στόχαστρο τους ανέργους, με σκοπό να διαφυλάξει την κοινωνική ευρυθμία. Μετά από πιέσεις, και για αυτό τον λόγο οι αρμόδιες αρχές άφησαν να σβήσει σταδιακά ο θεσμός της εργασίας μέσα στο άσυλο. Αυτομάτως, οι τρόφιμοι έχασαν τη στοιχειώδη οικονομική ανεξαρτησία που κέρδιζαν με την εργασία τους και μεταφέρθηκαν πλέον, στα Bridewells, τα οποία αποτελούσαν φυλακή και νοσοκομείο μαζί.

Ο μύθος λέει πως ο Γάλλος ψυχίατρος Philippe Pinel διέταξε πρώτος την αφαίρεση των αλυσίδων από τους τροφίμους. Ήταν ουσιαστικά εκείνος που άλλαξε τη μορφή του ασύλου, φέρνοντας τη πιο κοντά στη θεραπεία παρά στη τιμωρία, μεταλλάσσοντας τα άσυλα σε ψυχιατρεία, ανοίγοντας το δρόμο προς μια θεραπευτική διαδικασία. Αναγνωρίστηκε χάρη σε αυτόν ότι ο παράφρονος έχει κάπου μέσα του τη λογική, επιτρέποντας τη συνεπαγωγή ότι διατηρεί το ανθρώπινο στοιχείο. Αυτή η παραδοχή αποτέλεσε τον σπόρο για τη γέννηση της ηθικής θεραπείας. Όντας ο παράφρων εν δυνάμει λογικός, μια θεραπευτική σχέση μαζί του θα ήταν δυνατή.

Αντιψυχιατρική

Στον αντίποδα όλης της επιστήμης που συγκροτήθηκε πάνω «στη μελέτη, τη διάγνωση, τη θεραπεία και την πρόληψη των ψυχικών διαταραχών», αλλά και των αντίστοιχων κοινωνικών της προεκτάσεων, γεννήθηκαν θεωρίες και τάσεις που αμφισβήτησαν συνολικά και στον πυρήνα της την ψυχιατρική. «Αντιψυχιατρική» ονομάστηκε ένα πολύμορφο κίνημα, έντονα κριτικό απέναντι στις θεωρίες και τις θεραπευτικές πρακτικές της κλασικής-θεσμικής ψυχιατρικής, που αναπτύχθηκε στις δεκαετίες του 1960 και του 1970 στην Αμερική και την Ευρώπη (βασικοί «εκπρόσωποι» ο Ρόναλντ Λαινγκ, ο Ααρών Έστερσον και ο Ντέιβιντ Κούπερ, Μισέλ Φουκώ, Φελίξ Γκουαταρί, Φράνκο Μπαζάλια).

Η αντιψυχιατρική με τον Ρόναλντ Λαινγκ και τον Ντέιβιντ Κούπερ θέλησε να αντιστρέψει την αρνητική εικόνα του τρελού, αντιπαραθέτοντας τη δική του αλλοτρίωση με τη χειρότερη αλλοτρίωση του «φυσιολογικού» ανθρώπου. Τρελός είναι αυτός που δεν μπορεί ή αρνείται να συμβιβαστεί με τους κοινωνικούς κανόνες και τις κοινωνικές επιταγές. Είναι ένας μοναχικός «αντάρτης» που με τη συμπεριφορά του προκαλεί και φοβίζει την υποταγμένη κοινωνική πλειοψηφία, η οποία αντιδρά με βία και καταστολή. Για να διαφυλάξει την αυθεντικότητά του, ο τρελός απομονώνεται σε έναν εσωτερικό φανταστικό κόσμο, και ένας φαύλος κύκλος εγκαθίσταται.

Η αντιψυχιατρική προσπάθησε να δημιουργήσει εναλλακτικές δομές φιλοξενίας των ψυχικά πασχόντων, «χω-

ρους ζωής» ή «θεραπευτικές κοινότητες» χωρίς ιεραρχικές δομές μεταξύ θεραπειών και θεραπευομένων, όπως η περίφημη κοινότητα του Κίνγκσλεϋ Χωλ (Kingsley Hall) που διηύθυνε για πέντε χρόνια ο Ρόναλντ Λαινγκ. Ρόλος του θεραπευτή στις κοινότητες αυτές δεν ήταν να καταστείλει τη συμπεριφορά (τα «συμπτώματα») του πάσχοντος με ψυχοφάρμακα ή ψυχοθεραπείες, αλλά αντίθετα να ενθαρρύνει την ελεύθερη έκφρασή τους χωρίς να υπάρχει ο φόβος της καταστολής, να «συνοδεύσει» τον πάσχοντα στο επικίνδυνο και οδυνηρό του «ταξίδι διαμέσου της τρέλας», που θα μπορούσε όμως ενδεχομένως να τον οδηγήσει στο τέλος σε έναν περισσότερο αυθεντικό και υγιή τρόπο ζωής.

Το παράδειγμα της «Σοσιαλιστικής Κοινότητας Ασθενών» της Χαϊδελβέργης

Στις αρχές του 1970 ο Γερμανός ψυχίατρος Βόλφγκανγκ Χούμπερ ίδρυσε μαζί με ασθενείς της Ψυχιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης τη «Σοσιαλιστική Κοινότητα Ασθενών» (Sozialistisches Patientenkollektiv -SPK), μια ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αντιιεραρχική οργάνωση «που φιλοδοξούσε να μεταβάλλει τους ψυχικά πάσχοντες σε συνειδητούς επαναστάτες».

Τον Φεβρουάριο του 1970, μερικές δεκάδες «ψυχασθενών» συγκάλεσαν γενική συνέλευση, γεγονός πρωτοφανές τουλάχιστον για την εποχή εκείνη, και απαίτησαν να είναι αυτοί οι ίδιοι που θα αποφασίζουν και θα ελέγχουν τον τρόπο και τα μέσα της θεραπείας τους. Ταυτόχρονα ζήτησαν την απομάκρυνση του διευθυντή της ψυχιατρικής κλινικής που ήθελε να διαλύσει τις ομάδες τους χαρακτηρίζοντάς τις «συλλογικότητες μίσους και βίας». Η αντίδραση των αρχών ήταν άμεση: «δεν μπορούσαν να ανεχθούν αρρώστους που χειραφετούνταν από την ιατρική κηδεμονία και αυτό-οργανώνονταν»: Απέλυσαν τον Χούμπερ και απαγόρευσαν στους πιο ενεργούς ακτιβιστές-ασθενείς την είσοδο στους χώρους του Πανεπιστημίου και της Ψυχιατρικής Κλινικής. Τα μέλη του SPK κατέφυγαν τότε σε απεργία πείνας καταλαμβάνοντας τα γραφεία της διοίκησης και αναγκάζοντας έτσι -με τη μεσολάβηση και κάποιων φιλελεύθερων καθηγητών- τις πανεπιστημιακές αρχές να υπαναχωρήσουν (υπαναχώρηση που αποδείχθηκε τακτική και προσωρινή) και να δεχθούν επαναπροσλαμβάνοντας τον Χούμπερ να παραχωρήσουν κάποιους χώρους του Πανεπιστημίου για να συνεχίσουν τα μέλη της Σοσιαλιστικής κοινότητας αυτόνομα πλέον τις δραστηριότητές τους.

Οι χώροι του SPK παρέμεναν ανοιχτοί όλο το εικοσιπτάωρο, και μερικοί ασθενείς ήταν πάντοτε παρόντες για να αντιμετωπίσουν περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης και ενδεχόμενες κρίσεις. Όταν ένας νέος ασθενής απευθυνόταν για πρώτη φορά στο SPK ζητώντας βοήθεια, ένα παλαιότερο έμπειρο μέλος ανελάμβανε να έχει μαζί του μια σειρά ατομικών συναντήσεων, η συχνότητα των οποίων καθοριζόταν ανάλογα με την περίπτωση. Στόχος των συναντήσεων αυτών («ατομικής ζύμωσης») ήταν, αφού το νέο μέλος πληροφορηθεί και κατανοήσει τις αρχές και τον τρόπο λειτουργίας της κοινότητας, να μπορέσει να εκφράσει τα ιατρικά ή ψυχολογικά προβλήματα που αντιμετώπιζε και, κατόπιν, να ενταχθεί σε ομάδες συλλογικής θεραπείας και προβληματισμού που ήταν πάντα ολιγομελείς και αναδημιουργούνταν συνεχώς με βάση τις εκφρασμένες ανάγκες και επιθυμίες.

Επενέβαινε επίσης συμβιβαστικά ή κατευναστικά για να αμβλυνθούν οι εντάσεις και οι δυσκολίες που αντιμετώπιζε κάποιο μέλος του στο χώρο διαμονής του, στην εργασία του ή μέσα στην οικογένειά του. Προσκαλούσε τα μέλη της οικογένειας του ασθενούς, συναδέλφους ή γείτονες να συζητήσουν και να συνεργασθούν πρακτικά μαζί του. Οι δράσεις του SPK αποτελούσαν στην πραγματικότητα μια

προσπάθεια ξεπεράσματος (ή άρνησης) και αυτής ακόμη της αντιψυχιατρικής και εντάσσονταν μάλλον σε αυτό που ο Ντέιβιντ Κούπερ αποκαλούσε «μη-ψυχιατρική»: Αντιμετώπιση δηλαδή των ψυχολογικών προβλημάτων μέσα στην «φυσική» κοινότητα του ασθενούς, στον χώρο όπου ζει και εργάζεται, με τη συμμετοχή των απλών ανθρώπων του περιβάλλοντός του και με ελάχιστη παρουσία των ειδικών της ψυχικής υγείας.

Τον Ιούνη του 1971, και αφού είχε προηγηθεί με παράτρυνση της γερμανικής κυβέρνησης ένα πλήθος συκοφαντικών για το SPK δημοσιευμάτων στον τύπο, η αστυνομία (παίρνοντας ως πρόφαση μια ανταλλαγή πυροβολισμών κοντά στο σπίτι κάποιου μέλος του SPK, και έχοντας ήδη βρει δύο όπλα στα σπίτια άλλων μελών του SPK), μπήκε αιφνιδιαστικά στους χώρους και τα γραφεία της κοινότητας. Στην επιχείρηση συμμετείχαν 300 αστυνομικοί με συνοδεία αστυνομικών σκύλων και ελικοπτέρων.

Ο Χούμπερ, η επίσης ψυχίατρος σύζυγός του, Ούρσουλα Χούμπερ, και οι πιο δραστήριοι ακτιβιστές του SPK συνελήφθησαν. Περίπου ένα χρόνο αργότερα, το ζεύγος Χούμπερ και το μέλος του SPK Ζίγκφριντ Χάουσερ-ο οποίος στο πρόσφατο παρελθόν είχε κατηγορηθεί και καταδικαστεί για απόπειρα εμπρησμού ενός ψυχιατρείου-οδηγήθηκαν σε δίκη και καταδικάστηκαν σε 4,5 και 3,5 χρόνια αντίστοιχα. Μετά την καταδίκη τους τα μέλη του SPK κρατήθηκαν σε συνθήκες πλήρους απομόνωσης, παρόμοιες με τις συνθήκες κράτησης των μελών της RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός) και των άλλων επαναστατικών ομάδων. Το 1973 κατέβηκαν όλοι μαζί σε απεργία πείνας ζητώντας την καλύτερευση των συνθηκών κράτησής τους, που όμως έληξε χωρίς να υποχωρήσει η γερμανική κυβέρνηση. Οι διαμαρτυρίες και οι απεργίες πείνας επαναλήφθηκαν και τα επόμενα χρόνια.

Την ίδια χρονιά (το 1973) το SPK μετονομάστηκε σε «Μέτωπο Ασθενών» (Patientenfront) και μ' αυτήν την ονομασία (SPK/PF) εξακολουθεί να υπάρχει κατά κάποιο τρόπο μέχρι σήμερα.

Η «ψυχιατρική μεταρρύθμιση» στην Ελλάδα

Τα αντιψυχιατρικά κινήματα, πάντως, συνέβαλαν «στον θάνατο του ψυχιατρικού ασύλου» με την απάνθρωπη μορφή του στρατοπέδου συγκέντρωσης που είχε μέχρι τότε. Μόνο που τη θέση του ασύλου δεν πήραν οι ελεύθερες αυτοδιαχειριζόμενες κοινότητες που ονειρεύτηκε η αντιψυχιατρική, αλλά η ψυχιατρική κλινική του γενικού νοσοκομείου και οι πλήρως ιατρικοποιημένες και φαρμακο-κατασταλμένες «ενδιάμεσες δομές» της «ψυχιατρικής μεταρρύθμισης». Ο τρόπος αντιμετώπισης της τρέλας άλλαξε και εξανθρωπίστηκε, αλλά η ψυχιατρική εξουσία παρέμεινε στη θέση της ενισχυμένη.

Δεν θα αναφερθούμε λόγω χώρου, στην ψυχιατρική μεταρρύθμιση γενικά, αλλά θα μείνουμε στην Ελλάδα. Μπορούμε να διακρίνουμε λοιπόν 3 περιόδους:

1. Πρόδρομη περίοδος: Από τα τέλη του Β' Παγκοσμίου πολέμου έως τα τέλη της δεκαετίας του 1970.
2. Την πρώτη μεταρρυθμιστική περίοδο, από τις αρχές του 1980 μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του 1990.
3. Την δεύτερη μεταρρυθμιστική περίοδο, του Ψυχαργός, που ξεκίνησε το 2000 και συνεχίζεται.

Στην πρόδρομη περίοδο, υπάρχουν κυρίως ψυχιατρικά άσυλα, που λειτουργούν κάτω υπό άθλιες συνθήκες. Είναι εκείνη η περίοδος του 1957, που ιδρύεται το ψυχιατρείο-αποθήκη ανθρώπων της Λέρου, με στόχο την αποσυμφόρηση των κεντρικών ψυχιατρείων, που είχαν υπερπληρωθεί λόγω της ραγδαίας μεταπολεμικής αστικοποίησης. Σε αυτό το πλαίσιο, πρωτοβουλίες εναλλακτικών ψυχιάτρων ξεκίνησαν την αναδιάρθρωση των ασύλων εσωτερικά, ακολουθώντας το παράδειγμα της αποασυλοποίησης και της κοινωνικής ψυχιατρικής που είχε ήδη ξεκινήσει στο εξωτερικό, χωρίς κάποιο οργανωμένο πρόγραμμα του κρά-

τους. Κυρίως αριστεροί ψυχίατροι, με μικρή απήχηση στον κανονικό χώρο της ψυχιατρικής ξεκίνησαν να δουλεύουν εντός των ασύλων, αποτελώντας ιστορικά τους προδρόμους της συζήτησης γύρω από την κοινοτική ψυχιατρική στην Ελλάδα.

Η πρώτη μεταρρυθμιστική περίοδος ξεκινά με τη δημοσιοποίηση του σκανδάλου της Λέρου και την είσοδο της Ελλάδας στην Ε.Ο.Κ., από την οποία εγκρίνεται και μια επιτροπή εμπειρογνομόνων με στόχο τον μετασχηματισμό της ψυχιατρικής φροντίδας στη χώρα. Ξεκίνησε με αυτό τον τρόπο ένα εθνικό σχέδιο μεταρρύθμισης, στο πλαίσιο και της δημιουργίας του Ε.Σ.Υ., το οποίο στόχευε σε μια περισσότερο κοινοτική ψυχιατρική. Σε γενικές γραμμές, εκείνη την περίοδο υπήρξε μια κάποια αποκέντρωση των ψυχιατρικών δομών, η ψυχιατρική φροντίδα πλέον δινόταν και από γιατρούς που εντάχθηκαν στα γενικά νοσοκομεία και από κέντρα ψυχικής υγείας, υπήρξε διεύρυνση των δομών κοινοτικού τύπου και πολλαπλασιασμός των θέσεων στον τομέα της αποκατάστασης, ενώ ελαττώθηκε και ο χρόνος νοσηλείας στα δημόσια ψυχιατρεία. Όλα τα παραπάνω ήταν μια αρχή αλλά με πολλά προβλήματα και με βραδείς ρυθμούς.

Η δεύτερη περίοδος ουσιαστικά προσπαθεί να ολοκληρώσει τις διαδικασίες που άρχισε η πρώτη. Ξεκινά το πρόγραμμα Ψυχαργός, κατά το οποίο δημιουργούνται δομές φιλοξενίας και κέντρα ψυχικής υγείας, με στόχο κάποια στιγμή τα ψυχιατρικά νοσοκομεία να μειωθούν και να λειτουργούν ως μονάδες οξέων περιστατικών και βραχείας νοσηλείας. Η αντικατάσταση των ψυχιατρείων θα γινόταν με ολοκληρωμένα δίκτυα ψυχιατρικών και κοινοτικών δομών της περιφέρειας, παρόλα αυτά είναι κάτι που γίνεται με μεγάλες δυσκολίες και πολύ αποσπασματικά.

Είναι πολύ σημαντικό να αναφερθούμε σε μια σημαντική διαφορά μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης περιόδου: Στην πρώιμη και την πρώτη περίοδο, έως και τις αρχές του 1990, οι παρεμβάσεις στα ψυχιατρεία συνοδεύονται από πολιτικό λόγο και κινηματικές δράσεις, με αιτήματα όπως την αυτοοργάνωση και αυτονομία των ασθενών και την κατάργηση των ασύλων. Υπάρχει ένα επαναστατικό πνεύμα και μια συγκρουσιακή ιδεολογική ατμόσφαιρα. Με βάση τις αρχές της αντιψυχιατρικής, της κοινωνικής και κοινοτικής ψυχιατρικής και της δημοκρατικής ψυχιατρικής, ξεκινά ένας αγώνας που υποστηρίζει ότι η ψυχική υγεία δεν είναι ζήτημα των ειδικών αλλά είναι ζήτημα κοινωνικό και πολιτικό. Αντίθετα, στη δεύτερη περίοδο, από τα τέλη δηλαδή της δεκαετίας του 1990, ξεκινά η κυριαρχία του εκσυγχρονιστικού ψυχιατρικού λόγου, του τεχνοκρατικού λόγου. Και αρχίζει, με το πρόγραμμα Ψυχαργός, μια φιλελευθεροποίηση της ψυχιατρικής, ιδιωτικοποίησης πολλών ψυχιατρικών μονάδων, μείωση των δημόσιων δαπανών για την ψυχική υγεία, και κυριαρχία των ΜΚΟ στον τομέα. Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, η ψυχιατρική μεταρρύθμιση δεν έχει γίνει πραγματικότητα, παρά τις κάποιες αλλαγές που έχουν πράγματι συμβεί. Τα ψυχιατρεία λειτουργούν κανονικά, χρησιμοποιώντας ακόμα «τεχνικές θεραπείας» όπως το ήσυχο δωμάτιο και το δέσιμο στο κρεβάτι. Οι δομές ψυχικής υγείας υποστελεχώνονται, οι κρατικές δαπάνες είναι μειωμένες έως ανύπαρκτες, ενώ ένας από τους βασικούς στόχους της μεταρρύθμισης φαίνεται να είναι ως τώρα η ιδιωτικοποίηση του ψυχιατρικού τομέα και η χρηματοδότηση των ΜΚΟ.

Σχετικά με το νομοσχέδιο για την «υποχρεωτική θεραπεία στην κοινότητα»

Σε αυτή την κατάσταση, η μόνη απάντηση που διαμορφώθηκε από το Υπουργείο Υγείας, που μάλιστα βρίσκεται σε διεργασίες εφαρμογής της, είναι η εισαγωγή, και στην Ελλάδα, της «υποχρεωτικής θεραπείας στην κοινότητα». Αυτό σημαίνει ότι, μετά από ψυχιατρική γνωμάτευση και με εισαγγελική εντολή, ο ασθενής θα πρέπει να συμμορφώνεται στην εντολή για λήψη της φαρμακευτικής του

αγωγής (ενέσιμη αγωγή σε μηνιαία ή τριμηνιαία βάση), ει-dάλλως θα εισάγεται ακούσια σε ψυχιατρική κλινική (σε ψυχιατρείο ή σε γενικό νοσοκομείο).

Το μέτρο αυτό προτείνει αντί της προσωπικής τριβής των ασθενών και των θεραπειών, την αναγκαστική (και απρόσωπη) λήψη φαρμάκων παραμένοντας στο σπίτι (στην κοινότητα), παραβλέποντας την κοινωνική υπόσταση της ασθένειας, τόσο ως προς τις αιτίες, που μπορεί να (και συνήθως) βρίσκονται μέσα στο οικιακό περιβάλλον, όσο και προς την αντιμετώπιση τους. Το ψυχιατρείο δεν καταργείται - απλώς μεταλλάσσεται, περνώντας από τον εγκλεισμό στην εγκατάλειψη στον δρόμο, και την «περι-στρεφόμενη πόρτα».

Η δικιά μας θέση αντιθέτως είναι πως το ψυχιατρείο ξεπερνιέται μέσα από την αμφισβήτηση των εξουσιαστικών σχέσεων που το συνιστούν και το συγκροτούν. Έτσι λοιπόν, η καθιέρωση μίας θεραπευτικής σχέσης ισοτιμίας οφείλει να ανοίγεται στην κοινότητα, αρνούμενη στην πράξη την κλασική κλειστή δομή· ωθώντας τα άτομα προς κοινοτικές υπηρεσίες που θα επισφραγίζουν τις νέες οριζόντιες, πραγματικά θεραπευτικές σχέσεις, και όχι προς (ή υπό) μια νέα διαχείριση. Αυτός ο ριζικός μετασχηματισμός, στην κατεύθυνση του ξεπεράσματος, είναι ο μόνος που μπορεί να εξασφαλίσει την χειραφέτηση των ασθενών, την εξάλειψη του στίγματος και τη δημιουργία σχέσεων από άνθρωπο σε άνθρωπο. Σε αυτή τη διαδικασία είναι σημαντικό να αμφισβητείται ο ρόλος της επιστημονικής αυθεντίας, και τον λόγο να τον έχουν οι ίδιοι που βιώνουν την «τρέλα» τους, και η κοινωνία. Γιατί η ψυχική υγεία είναι ζήτημα πολιτικό και κοινωνικό, και ο αγώνας για την εξάλειψη των ασύλων και της ακούσιας νοσηλείας ανήκει στους τρελούς, και σε όποιο άλλο άτομο φαντάζεται έναν κόσμο χωρίς αόρατα ή περισσευούμενα σώματα.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Το άρθρο αποτελεί μία ανθολογία αποσπασμάτων από τις εξής πηγές:

- <https://protouvouliapsy.blogspot.com>
- <https://belopoulos.blogspot.com> (ΨυχοΑντιΜαχίες)
- Τζανάκης Μανόλης, Πέραν του Ασύλου, εκδ. Συνάψεις.
- Φουκώ, Ιστορία της Τρέλας

Προτεινόμενη βιβλιογραφία - ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες:

- Οι μελέτες και τα έργα των Franko Basaglia, Thomas Szasz, David Cooper, Laing, Guadarr, Μπαϊρακτάρης, Μεγαλοοικονόμου, Goffman, Bruce Cohen, Γρίβα Κλεάνθη, Πλουμπίδη, Μαδιανού, Βάσια Λέκκα, Στέλιο Στυλιανίδη
- Ό,τι έχει γραφτεί για τις θεωρίες της κοινοτικής και κοινωνικής ψυχιατρικής, της δημοκρατικής ψυχιατρικής, της αντιψυχιατρικής και της μη ψυχιατρικής
- Πείραμα του Ρόζενχαν, David Rosenhan, https://el.wikipedia.org/wiki/Πείραμα_του_Ρόζενχαν
- «Οι “Ψυχασθενείς” ενάντια στο Κεφάλαιο - να μεταβάλλουμε την αρρώστια σε όπλο», SPK, <https://athens.indymedia.org/post/1549446/>
- Ομάδες αυτοβοήθειας στην Ελλάδα, <http://www.selfhelp.gr/>
- ομάδες-αυτοβοήθειας-στην-ελλάδα
- Παγκόσμιο Δίκτυο «Ακούγοντας Φωνές» (“HearingVoices”), <http://hearingvoices.gr>
- Πανελλήνια Επιτροπή (πρώην) Χρηστών και Επιζώντων της Ψυχιατρικής, <https://epizontespsy.wordpress.com>
- Πανελλαδική Συσπείρωση για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση, <http://psyspirosi.blogspot.com>

«Ακόμη και αν μας φτιάξετε ένα νοσοκομείο από χρυσάφι, θα παραμείνουμε για πάντα εχθροί: Εσείς θα είστε ο υγιής και εγώ ο άρρωστος».

~Ένας ασθενής απευθυνόμενος στον Φράνκο Μπαζάλια

Σαδισμός και εκδικητικότητα του ελληνικού милитарισμού

Στις αρχές του Σεπτεμβρίου ο αναρχικός ολικός αρνητής στράτευσης Δημήτρης Δημητριάδης ειδοποιήθηκε για την επιβολή του 4ου (!!!) προστίμου των 6000 ευρώ που του χρεώνεται στο διάστημα των τελευταίων 2 χρόνων, κατά το οποίο είναι ανυπότακτος.

Το νέο πρόστιμο (έχει ξεπεράσει τις 25.000 ευρώ χρέη στην εφορία λόγω του στρατού), αλλά και η νέα δίωξη που ετοιμάζεται εναντίον του, είναι το αποτέλεσμα της σαδιστικής φύσης του милитарισμού, που θέλει να εξοντώσει όποιον του αντιστέκεται, όποιον δεν προθυμοποιείται να γίνει γρανάζι στη μεγάλη μηχανή θανάτου και καταστολής που ονομάζεται στρατός. Ίσως ερμηνείες για την εμμονική εκδικητικότητα απέναντι στον συγκεκριμένο ολικό αρνητή στράτευσης να υπάρχουν άφθονες, χωρίς όμως να αλλάζουν την ουσία:

Ίσως να είναι η στοχοποίησή του για τις προηγούμενες πολιτικές του διώξεις, αλλά και τη συνεπή του θέση μέσα σε πολύμορφους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, στους οποίους συμμετέχει ως προλετάριος και ως αναρχικός. Άλλωστε στο ατομικό μητρώο που έχει ετοιμάσει για αυτόν ο μηχανισμός του στρατού υπάρχουν μέχρι και τα φουσκωμένα δημοσιεύματα (!!!) εφημερίδων που αφορούν τη σύλληψή του με άλλους συντρόφους το 2011.

Ίσως το συγκεκριμένο στρατολογικό γραφείο και οι συγκεκριμένοι διαχειριστές της υπόθεσης ανυποταξίας του συντρόφου να εφαρμόζουν με τόση αυστηρότητα τη νομοθεσία, καλώντας τον σε κάθε νέα σειρά κατάταξης, λόγω δικών τους πολιτικών και ιδεολογικών θέσεων. Έτσι ή αλλιώς, κατόπιν εκ των άνω πολιτικής εντολής ή κατόπιν πρωτοβουλίας κάποιου γαλονά, ο σύντροφος βρίσκεται αντιμέτωπος με μια δυσανάλογη τιμωρία για την πολιτική του επιλογή να μην υπηρετήσει τον εθνικό στρατό. Δεκάδες χιλιάδες ευρώ σε πρόστιμα, απανωτές διώξεις που θα σημάνουν με τη σειρά τους νέες οικονομικές επιβαρύνσεις -από τα παράβολα των δικών μέχρι την εξαγορά των ποινών- ή ακόμα και το ενδεχόμενο της εκ νέου φυλάκισής του.

Πέραν όμως των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του κρατικού μένους που διαφαίνεται σε αυτή την περίπτωση απέναντι στους αρνητές στράτευσης, υπάρχει ένα νομικό πλαίσιο που τους επιτρέπει να πράξουν αυτά που πράττουν απέναντι στον συγκεκριμένο σύντροφο σήμερα, και πιθανώς σε κάποιον άλλον αύριο.

Στο οικονομικό σκέλος, η ταξική χροιά που έχει το εξαχίλιario είναι παραπάνω από εμφανής: Όσοι έχετε να πληρώσετε είστε εντάξει αν δεν πάτε στρατό, οι υπόλοιποι γεμίστε χρέη και κατασχέσεις, να παλεύετε να μην πάρετε το δώρο Χριστουγέννων μαζί με το μισθό σας για να μην ξεπεράσετε το ακατάσχετο του τραπεζικού σας λογαριασμού. Την ίδια στιγμή που το αφορολόγητο όριο έπεσε και χιλιάδες εργαζόμενοι θα πρέπει να πληρώνουμε ΚΑΙ στην εφορία, τα πράγματα για τους ανυπότακτους γίνονται ακόμα χειρότερα...

Στο ποινικό σκέλος δε, είναι αυτή η διαολεμένη ελληνική πρωτοτυπία που θέλει το έγκλημα της ανυποταξίας διαρκές και έτσι κάθε φορά που κάποιος καλείται να παρουσιαστεί (μέχρι και 6 φορές τον χρόνο δηλαδή) διώκεται εκ νέου. Μια ελληνική πρωτοτυπία που η σημερινή κυβέρνηση έχει δηλώσει πολλές φορές προεκλογικά αλλά και μετεκλογικά -μέχρι πριν από έναν χρόνο- ότι θα καταργήσει, για να χαϊδέψει τα εναλλακτικά και νεολαιίστικα ακροατήριά της, χωρίς βέβαια να το έχει πράξει.

Και αυτήν την ελληνική πρωτοτυπία πρέπει να παλέψουμε για να την ξεριζώσουμε άμεσα (και μια για πάντα) για να προστατέψουμε τους σημερινούς αλλά και τους αυριανούς ολικούς αρνητές στράτευσης, αλλά και για να μπλοκάρουμε και με αυτό τον τρόπο τον καλπάζοντα милитарισμό του ελληνικού κράτους, βρίσκοντας μια ακόμη ευκαιρία για να μιλήσουμε για κάθε του πτυχή, για κάθε του επιβολή πάνω στις ζωές μας.

Πιατή την ίδια στιγμή που η καταστολή αγωνιζόμενων αρνητών στράτευσης οξύνεται, πολλά παρελθοντικά εγκλήματα του εθνικού στρατού συνεχίζουν να σκεπάζονται από τη λήθη, και πρέπει εμείς να μιλήσουμε για αυτά για να μην ξεχνάει κανείς το ρόλο του - ενδεικτικά: Σφάγιασμα απεργιών στις αρχές του αιώνα, λευκή τρομοκρατία μετά την κατοχή, συμμετοχή στον πόλεμο της Κορέας, πραξικόπημα σε Ελλάδα και Κύπρο με τα γνωστά αποτελέσματα. Ενώ στις μέρες μας έχουμε ακόμα περισσότερα να πούμε: Υπάρχουν συζητήσεις για αύξηση της στρατιωτικής θητείας, οι αυτοκτονίες στρατιωτών συνεχίζονται, αυξάνονται οι εντάσεις με άλλα κράτη της περιοχής -μαζί με τις δαπάνες για εξοπλισμούς- και βαθιάει η σχέση του ελληνικού κράτους με την παγκόσμια μηχανή πολέμου του ΝΑΤΟ. Οι βάσεις της συμμαχίας στην περιοχή ξεπηδούν σαν μανιτάρια, αντίστοιχα Έλληνες μισθοφόροι πηγαίνουν σε βάσεις στα Βαλκάνια και την Αφρική για να εξαγουν την αστική δημοκρατία και την ταξική ειρήνη, από τη Σούδα βομβαρδίζονται περιοχές της Συρίας, και την ίδια στιγμή ο ελληνικός στρατός πραγματοποιεί ασκήσεις με τους αντίστοιχους της δικτατορίας της Αιγύπτου και του Ισραήλ (που δεν σταματά να αιματοκυλά τους Παλαιστίνιους) μιας και αυτοί είναι οι γείτονες με τους οποίους τα βρήκαμε για να πετάξουμε την Τουρκία έξω από τις μπιζνες των ΑΟΖ.

Σημείο των καιρών το ότι πριν λίγους μήνες είχαμε και μία ειδική νομοθετική ρύθμιση που μειώνει στους 3 (!!!)

μήνες τη θητεία για τα παιδιά θυμάτων τρομοκρατίας. Και ζώντας μέσα στην αστική δημοκρατία, όπου θύματα τρομοκρατίας θεωρούνται οι πολιτικά και οικονομικά ισχυροί και οι προστάτες τους που πήραν πίσω ελάχιστη από τη βία που ασκούν, αυτό το μέτρο έρχεται να διαλευκάνει την κατάσταση: Ο στρατός όπως κι ο πόλεμος είναι εργαλεία των πλούσιων, αλλά οι αγγαρείες όπως και οι επιπτώσεις τους αφορούν τους φτωχούς, αυτοί άλλωστε προορίζονται για σφαγή τόσο σε περιόδους ειρήνης όσο και σε περιόδους πολέμου. Χαρακτηριστικό και το παράδειγμα της Κύπρου, όπου τα παιδιά των εφοπλιστών με έδρα το νησί απαλλάσσονται εδώ και λίγους μήνες από τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις... Και για αυτό ενοχλεί τόσο πολύ τους στρατοκράτες και τα αφεντικά τους, το ότι υπάρχουν εργάτες που δεν προσκυνάν θεούς, έθνη και γαλόνια, που δεν είναι διατεθειμένοι να σκοτώσουν και να σκοτωθούν για τα συμφέροντα του κεφαλαίου και τις μεγάλες ιδέες των εθνών.

Αυτό είναι για εμάς η άρνηση στράτευσης: Μια επιλογή αγώνα για να βρούμε στιγμές ρήξης με τον милитарισμό -από τις αφίσες μέχρι τις απολογίες στα στρατοδικεία-, κοινωνικοποίησης του αντιμιλιταριστικού λόγου αλλά και μια επιλογή αγώνα που πιστεύουμε ότι μπορεί να έχει αποτελέσματα αν γίνει κτήμα σημαντικής μερίδας των καταπιεσμένων, ακόμα και στην αποσόβηση ενός μελλοντικού πολέμου. Κανένα κράτος δεν πάει για πόλεμο, όταν δεν έχει πρόθυμους να σκοτωθούν αλλά και όταν έχει ανοιχτό το ταξικό μέτωπο εντός των συνόρων.

Έτσι γίνεται από εμάς αντιληπτή η αλληλεγγύη με τους ολικούς αρνητές στράτευσης, η κατανόηση και η κριτική προσέγγιση της συγκεκριμένης επιλογής ρήξης με το милитарισμό. Για να πετύχουμε μικρές νίκες, για να προστατέψουμε τους συντρόφους μας, για να αλλάξουμε συσχετισμούς και στο πεδίο της αντιμιλιταριστικής πάλης, και να επιβάλουμε το να μπορούμε να γίνουμε χιλιάδες αυτοί που θα τολμήσουμε να πούμε με μία συνειδητή φωνή το «ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ», δίνοντας κουράγιο και μελλοντική διέξοδο στα ταξικά μας αδέρφια στην Ελλάδα που παίρνουν μαζί-κά τρελόχαρτα, και στην Τουρκία που πουλάν ότι έχουν και δεν έχουν για να εξαγοράσουν τη θητεία τους, κάνοντας πολύ καλά, αλλά ακολουθώντας μία μοναχική διαδρομή. Αλλά ακόμα και στα νέα παιδιά που από πίεση ή φόβο πάνε στο στρατό χάνοντας τις μέρες τους και δυστυχώς κάποιες φορές τις ζωές τους μέσα στα γρανάζια της ιεραρχίας, της υπακοής στα γαλόνια, του εθνικισμού, του ρατσισμού και του σεξισμού...

Αλληλεγγύη στον αναρχικό Δημήτρη Δημητριάδη

**Άμεση παύση των διώξεων
σε όλους τους ολικούς αρνητές στράτευσης**

**Ούτε μια ώρα, ούτε ένα ευρώ,
ούτε μια σταγόνα αίμα για το στρατό**

**Αγώνας για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση,
καταπίεση, πολέμους**

✎ **συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά**

Συγκεντρωτικό δράσεων και παρεμβάσεων σε αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης στα πλαίσια του τριήμερου πανελλαδικών δράσεων αλληλεγγύης με τους ολικούς αρνητές στράτευσης, ενάντια στην εθνική ενότητα, τους στρατούς, τους πολέμους.

*

[Θεσσαλονίκη]

11 Οκτώβρη

Εκδήλωση: Ολική άρνηση στράτευσης στη σημερινή συγκυρία

στον ΕΚΧ Σχολείο για την μάθηση της ελευθερίας στις 18.00

**συλλογικότητα αναρχικών
από τα ανατολικά
anatolika.espivblogs.net**

13 Οκτώβρη

Μικροφωνική/συγκέντρωση, Αριστοτέλους με Εγνατία (στο κυκλάκι) στις 12:00, καλεσμένη από διάφορες συλλογικότητες και ομάδες της πόλης.

[Αθήνα]

12 Οκτώβρη

Πρωτοβουλία συντρόφων και συντροφισσών πραγματοποιήσαμε παρέμβαση στη ΔΟΥ Βύρωνα στα πλαίσια του πανελλαδικού 3μερου αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στράτευσης.

αναρχικοί, αναρχικές

Συγκέντρωση στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας.

**αναρχικές συλλογικότητες,
συντρόφισσες και σύντροφοι**

Τέσσερα πανό αλληλεγγύης κρεμάστηκαν σε διάφορα σημεία της Αθήνας.

**Πρωτοβουλία για την ολική
άρνηση στράτευσης
olikiarnisi.espivblogs.net**

[Αρτα]

Τοποθετήσαμε πανό σε κεντρικά σημεία και γράψαμε συνθήματα γύρω από το στρατόπεδο της πόλης..

Αναρχική Συλλογικότητα Κιάτρα

[Λάρισα]

10 Οκτώβρη:

Βάψαμε τοίχους στη γειτονιά του Α.

Αντωνίου με σχετικά συνθήματα.

11 Οκτώβρη:

Αναρτήσαμε πανό στη πλατεία ταχυδρομείου, στο κτίριο Κατσίγρα, όπου και κάναμε μικροφωνική παρέμβαση με το κείμενο της συνέλευσης μας.

Συνέλευση αναρχικών Λάρισας

[Ιωάννινα]

Μπογιες και συνθήματα στο στρατοδικείο για Δημητσιαδή

**Ελευθεριακή Συνδικαλιστική
Ένωση Ιωαννίνων**

■ Αυτοοργανωμένο αθλητικό σωματείο Τραβέρσο

Για όνομα του συλλόγου μας επιλέξαμε έναν ναυτικό όρο. Τραβέρσο είναι η άσκηση της μέγιστης δυνατής κόντρας που μπορεί να επιδείξει ένα σκάφος ενάντια στον άνεμο, και όταν το κύμα χτυπά τη μάσκα του. Ως εγχείρημα, έχουμε και εμείς να πλεύσουμε κόντρα σε πολλές λογικές και αντιζοότητες. Επιδιώκουμε αφενός να πλεύσουμε ενάντια στη λογική και τις αξίες του μοντέρνου αθλητισμού, και τις σχέσεις που διαρθρώνονται γύρω από αυτή. Αφετέρου, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε και να ξεπεράσουμε μια σειρά αντικειμενικών δυσκολιών, ξεκινώντας ένα εγχείρημα τέτοιου τύπου σε ένα μέρος σαν την Κέρκυρα, όπου δεν έχει υπάρξει ξανά κάτι παρόμοιο.

Τραβέρσο λοιπόν και με αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, διαρκή αντίσταση θα πλεύσουμε ενάντια σε όλους τους ανέμους, ενάντια σε όλους τους καιρούς.

Τι μας ώθησε στη δημιουργία του συλλόγου

Η πρωτοβουλία της δημιουργίας ενός αυτοοργανωμένου αθλητικού σωματείου γεννήθηκε από μια ομάδα ανθρώπων με διαφορετική αφετηρία στα σκεπτικά τους. Άλλοι είχαν σιχαθεί τον μοντέρνο αθλητισμό, στον οποίο όλα είναι εμπόρευμα, άλλοι θεωρώντας ότι η αυτοοργάνωση μπορεί να εφαρμοστεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας, συνεπώς και στον αθλητισμό, και άλλοι από την αγάπη για τη μπάλα που παιζόταν σε αλάνες, και το βόλεϊ που παιζόταν πηδώντας κάγκελα στα σχολικά μας χρόνια. Όλοι και όλες συμφωνούμε όμως ότι τον αθλητισμό θα τον κάνουμε με τους δικούς μας όρους, μακριά από λογικές κέρδους και χασούρας, μακριά από μαντζεριλίκια,

μακριά από οτιδήποτε τον μετατρέπει σε παιχνίδι κερδοφορίας για τα αφεντικά. Σε αντίθεση με τον μοντέρνο αθλητισμό, δικός μας στόχος δεν είναι η με κάθε τρόπο νίκη. Στον ανηλεή ανταγωνισμό που προστάζουν τα αφεντικά, εμείς απαντάμε με αλληλεγγύη. Σε έναν κόσμο που οι λογικές του κέρδους θέλουν να επιβάλουν κοινωνική έρημο, εμείς ποτίζουμε τα άνθη των συλλογικών μας αρνήσεων μέσω της δημιουργίας. Δύναμη στο να ξεκινήσουμε ένα τόσο δύσκολο εγχείρημα μας δίνει και το γεγονός ότι βλέπουμε γύρω μας να ανθίζουν πολλά αυτοοργανωμένα αθλητικά σωματεία.

Τρόπος λειτουργίας του συλλόγου

Βάση του εγχειρήματος είναι η εβδομαδιαία ανοικτή συνέλευση. Μέσα στη συνέλευση παίρνονται οι αποφάσεις, εκεί ζυμώνομαστε, εκεί επιλύεται οποιοδήποτε πρόβλημα ανακύψει. Τόσο η συνέλευση, όσο και το προπονητικό κομμάτι λειτουργούν με βάση την αυτοοργάνωση, την οριζοντιότητα και την αλληλεγγύη. Μακριά από λογικές ανάθεσης, μιλάμε και πράττουμε εμείς οι ίδιοι για εμάς, αντιλαμβανόμενοι ότι μόνο αν αυτενεργούμε μπορούμε να δούμε βελτίωση της ζωής μας. Στο εγχείρημα αυτό δεν χωρά κανενός είδους σεξισμός, φασιστικές αντιλήψεις, πρακτικές και τάσεις επιβολής εν γένει. Θέλουμε να χτίσουμε ένα εγχείρημα το οποίο θα λειτουργεί σαν μικρογραφία της κοινωνίας που θέλουμε, σαν κύτταρο ενός κόσμου που παλεύει να γεννηθεί. Έναν κόσμο που δεν θα χωρά αντικοινωνικές και κανιβαλικές αντιλήψεις και πρακτικές. Λειτουργούμε χωρίς διαχωρισμούς σε φύλα, σεξουαλικές προτιμήσεις και εθνικότητες. Είμαστε όλοι και όλες ίσοι και ίσες. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι οι προπονήσεις μας

είναι μεικτές. Η χρηματοδότηση γίνεται από εμάς και όσους στέκονται αλληλέγγυοι στο εγχείρημα, και δεν θα υπάρξουν ούτε μικροί ούτε μεγάλοι χορηγοί. Επιδιώκουμε επίσης με όχημα την ομάδα να παρέμβουμε μέσα στον κοινωνικό ιστό, είτε με διάφορες δράσεις, είτε στους αγώνες που θα παίζουμε με τους δικούς μας όρους, θέλοντας να δείξουμε ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Σημαντικό είναι επίσης το γεγονός ότι δεν επιδιώκουμε να λειτουργούμε με διάφορα δίπολα όπως άντρας-γυναίκα, καλός-κακός παίκτης, κερκίδα-ομάδα, αλλά ως συλλογικότητα, αδιαίρετα, ως σύνολο.

Ρόλος Διοικητικού συμβουλίου. Αντίφαση ή προσπάθεια υποσκελισμού του;

Ένας από τους στόχους του συλλόγου είναι να κατέβει στο πρωτάθλημα. Μπορεί ως εκ τούτου να μας κατηγορήσει κάποιος ότι αντιφάσκουμε. Η αντίφαση φαινομενικά έγκειται στο γεγονός ότι από τη μια λειτουργούμε αυτοοργανωμένα και οριζόντια, ενώ από την άλλη υποχρεούμαστε να έχουμε Δ.Σ. Θέλουμε, λοιπόν, να τονίσουμε ότι οι ρόλοι του Δ.Σ. θα είναι μόνο στα χαρτιά, διακοσμητικοί και δεν θα εφαρμοστούν ποτέ. Αναγκαζόμαστε να πατήσουμε πάνω σε αυτή την ίσως υπαρκτά αντιφατική συνθήκη μόνο και μόνο για να μπορέσουμε ως ομάδα να αθληθούμε με δικούς μας όρους και να παρέμβουμε στην κοινωνία. Με λίγα λόγια, το γεγονός ότι θα έχουμε ένα διακοσμητικό Δ.Σ. δεν θα επηρεάσει ούτε στο ελάχιστο τον τρόπο λειτουργίας της ομάδας.

Πατί δεν έχει σημασία απλώς να κλωτσάς την μπάλα, αλλά με ποιους όρους το κάνεις.

Συλλογικοποίηση, αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη

θλητών του, δεν έμεινε ασυγκίνητος: «Εγώ πιστεύω σε αυτό που πιστεύετε εσείς. Έχετε μια κονκάρδα και για μένα; Έτσι μπορώ να δείξω την αλληλεγγύη μου στον αγώνα σας».

Λίγες ώρες μετά αποβλήθηκαν από το Ολυμπιακό Χωριό και γύρισαν στις πατρίδες τους. Στην Αμερική οι εφημερίδες τους χαρακτήριζαν «ντροπή για τη χώρα», ενώ ίδια και χειρότερη μοίρα περίμενε και τον Νόρμαν στην Αυστραλία. Κανείς δεν του συγχώρεσε ότι ένας λευκός συντάχτηκε με τους μαύρους, τη στιγμή που στη χώρα οι Αβοριγίνες ήταν ακόμα αποκλεισμένοι από την κοινωνία, χωρίς να έχουν τα ίδια δικαιώματα. Στους επόμενους Ολυμπιακούς, παρότι έπιασε τα όρια συμμετοχής, του απαγορεύτηκε η συμμετοχή. Σταδιακά παράτησε τον επαγγελματικό αθλητισμό και έτρεχε ερασιτεχνικά. Ποτέ δεν αποκλήρυξε την επιλογή του, παρότι του ζήτησαν να καταδικάσει την κίνηση των συναδέλφων του, με αντάλλαγμα κάποια δουλειά και συμμετοχή στην επιτροπή των Αγώνων του Σίδνεϊ το 2000, στους οποίους δεν ήταν καν προσκεκλημένος από τη χώρα του. Πέθανε το 2006, χωρίς να έχει αποκατασταθεί από την Αυστραλία, κάτι το οποίο έγινε το 2012. Στην κηδεία του παραβρέθηκαν οι Σμιθ και Κάρλος, κουβαλώντας το φέρετρό του.

Πενήντα χρόνια μετά την κίνηση των τριών να καταδικάσουν τον ρατσισμό, και να δείξουν τον αγώνα τους για τα δικαιώματα των μαύρων στην Αμερική, φαίνεται πως δεν έχουν αλλάξει και πολλά. Αθλητές και αθλήτριες όλων των αθλημάτων γονατίζουν στην ανάκρουση του εθνικού ύμνου εδώ και δύο χρόνια, διαμαρτυρόμενοι για την αστυνομική βία που έχει προκαλέσει τον θάνατο αρκετών Αφροαμερικανών, και ως αντίδραση στη σημαία μιας χώρας που καταπιέζει μαύρους και έγχρωμους ανθρώπους, ερχόμενοι σε ευθεία αντιπαράθεση με τον πρόεδρο Τραμπ.

Πηγές:

aenaikini.wordpress.com
Humbazine

Άχθος Αρούρης

Όλο και πιο συχνά κάνουν την εμφάνισή τους σε πολλές πόλεις αυτοοργανωμένα αθλητικά σωματεία, αυτόνομα, με αντι-ιεραρχική δομή. Δεν πήγαινε άλλο να λείπουμε εμείς. Έτσι, το καλοκαίρι του 2018 μια ομάδα ατόμων με αγάπη για το ποδόσφαιρο και όχι μόνο, έπειτα από πάρα πολλές μέρες με ατελείωτες σκέψεις και κουβέντες, με φαντασία, χιούμορ, αλλά και σκώτσια έτοιμα να εκραγούν από το αλκοόλ και την αθλητική απραξία των τελευταίων ετών, δημιουργήσαμε τον «Άχθο Αρούρη».

Ο Άχθος Αρούρης με έδρα την Βέροια είναι ένα αυτοοργανωμένο αθλητικό σωματείο με οριζόντια και αντι-ιεραρχική δομή, με όρεξη για συλλογικότητα και αλληλεγγύη. Βασικά μας χαρακτηριστικά είναι η αυτοοργάνωση, η ισότητα και φυσικά ο αντιρατσισμός. Δεν γουστάρουμε χορηγούς, διαφημίσεις, μανάτζερ, δημοσιογράφους και στοιχηματικές εταιρίες.

Οι αποφάσεις θα παίρνονται με τις τακτικές ή έκτακτες συνελεύσεις μας, μέσω συνδιαμόρφωσης για τα διαχειριστικά και τα οικονομικά του συλλόγου. Μπορεί όποιος/α θέλει να συμμετάσχει συμφωνώντας με τα παραπάνω.

ΑΧΘΟΣ ΑΡΟΥΡΗΣ = Βάρος της γης. Διαλέξαμε αυτή την ονομασία μετά από καιρό, θέλαμε κάτι ασυνήθιστο και να 'μαστε λοιπόν.

Ξεκινάμε με ποδόσφαιρο και ελπίζουμε να συνεχίσουμε και με άλλα αθλήματα στο μέλλον.

Καλή αντάμωση! Λευτεριά σε όλους!

Offside - «Δύο υψωμένες μαύρες γροθιές και μια καρφίτσα στο πέτο»

Πενήντα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τους Ολυμπιακούς Αγώνες στο Μεξικό, που σηματοδεύτηκαν από την πιο εμβληματική εικόνα στην ιστορία των Αγώνων. Ο Τόνι Σμιθ και ο Τζον Κάρλος, στην πρώτη και τρίτη θέση αντίστοιχα στο βάθρο, με υψωμένες τις γροθιές τους με ένα μαύρο γάντι, και ο Πίτερ Νόρμαν στη δεύτερη θέση, με την κονκάρδα της OPHR (Ολυμπιακή Καμπάνια για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα) στο πέτο.

Η OPHR συγκροτήθηκε το φθινόπωρο του 1967 με σκοπό να μποϊκοτάρει τους Αγώνες στο Μεξικό. Ο λόγος ήταν ο αγώνας των Αφροαμερικανών για τα πολιτικά και κοινωνικά τους δικαιώματα. Στο ιδρυτικό τους κείμενο σημειώνουν ότι « Δεν πρέπει να επιτρέψουμε άλλο σε αυτήν τη χώρα να χρησιμοποιεί... λίγους “νέγρους” για να δείχνει στον κόσμο πόση πρόοδο έχει κάνει στην επίλυση των ρατσιστικών προβλημάτων, τη στιγμή που η καταπίεση των Αφροαμερικανών είναι χειρότερη από ποτέ». Αμέσως το κίνημα πλαισιώνεται από πολλούς αθλητές και ανθρώπους της πολιτικής ζωής, όπως οι Τζαμπάρ και Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Ταυτόχρονα όμως με τη γιγάντωσή του γίνεται και προσπάθεια να αποτραπεί οποιαδήποτε προσπάθεια μποϊκοτάζ των Αγώνων, κάτι το οποίο επετεύχθη, κυρίως λόγω των απειλών που δέχτηκαν τα μέλη της καμπάνιας σε περίπτωση που το πραγματοποιούσαν, καθώς και του δισταγμού κάποιων αθλητών να συνδέσουν τους Αγώνες με τον αγώνα για τα δικαιώματά τους.

Φτάνουμε έτσι στον αγώνα των 200 μέτρων, όπου ο Σμιθ και ο Κάρλος ανέβηκαν στο βάθρο. Όπως είχαν κανονίσει, ανέβηκαν χωρίς παπούτσια, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο τη φτώχεια, και φορώντας από ένα μαύρο γάντι, σύμβολο των αγώνων των Μαύρων Πανθήρων, υψωμένο στον αέρα κατά την ανάκρουση του εθνικού ύμνου. Στη δεύτερη θέση ο Νόρμαν, λευκός Αυστραλός, φαινομενικά αδιάφορος για τον αγώνα των συνα-

Αντί να φωνασκώ

Αντί να φωνασκώ και να συμφύρομαι
Με τους υπαίθριους ρήτορες και τους αγύρτες
-Μάντεις κακών και οραματιστές-
Όταν γκρεμίστηκε το σπίτι μου

Και σκάφτηκε βαθιά με τα υπάρχοντα
(Και δε μιλώ εδώ για χρήματα και τέτοια)
Πήρα τους δρόμους μοναχός σφυρίζοντας.
Ήταν βέβαια μεγάλη η περιπέτεια
Όμως η πόλις φλέγονταν τόσο όμορφα
Ασύλληπτα πυροτεχνήματα ανεβαίνανε

Στον πράο ουρανό με διαφημίσεις
Αιφνίδιων θανάτων κι αλλαξοπιστήσεων.
Σε λίγο φτάσανε και τα μαντάτα πως
Κάηκαν όλα τα επίσημα αρχεία και βιβλιοθήκες
Οι βιτρίνες των νεωτερισμών και τα μουσεία

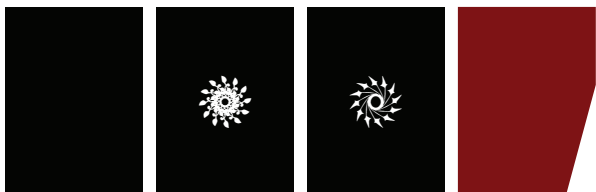
Όλες οι ληξιαρχικές πράξεις γεννήσεων
Και θανάτων —έτσι που πια δεν ήξερε
Κανείς αν πέθανε ή αν ζούσε ακόμα—
Όλα τα δούναι και λαβείν των μεσιτών

Από τους οίκους ανοχής τα βιβλιάρια των κοριτσιών
Τα πιεστήρια και τα γραφεία των εφημερίδων.
Εξαίσια νύχτα τελεσίδικη και μόνη
Οριστική (όχι καθόλου όπως οι λύσεις
Στα περιπετειώδη φιλμ).

Τίποτα δεν πουλιόταν πια.
Έτσι λαφρύς και περιττός πήρα τους δρόμους
Βρήκα την Κλαίρη βγαίνοντας
Απ' τη Συναγωγή κι αγκαλιασμένοι
Κάτω απ' τις ψίδες των κραυγών

Περάσαμε στην άλλη όχθη με τις τσέπες
Χωρίς πια χώματα, φωτογραφίες και τα παρόμοια.
Τίποτα δεν πουλιόταν πια.

■/ Μανώλης Αναγνωστάκης

ΜΑΥΡΕΣΚΟΚΚΙΝΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ

συνάντηση εκδόσεων ανατρεπτικού περιεχομένου

18 Δεκέμβρη Νομική

Σταυρόλεξο

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															
15															

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

- Αντίσταση, αλληλεγγύη, ... - Μόριο προτροπής
- Θεωρητικός - Μας παίρνουν στις κινηματικές διαδικασίες
- ...και δέος - Στη μόδα τελευταία η θεωρία τους
- Αρχή ισοτιμίας - Κιτς φωτισμός - Είναι οι μητροπόλεις
- Ερώτηση στο... τόσο - Φαγητό απ' την Ασία - ηχεί το διαπασών - Για παράδειγμα (ξεν.)
- 15 χιλιάδες είναι της Απατρис - Αρχή του Ευκλείδη
- Ημίτονο (συντ.) - Αξέχαστη Εμπειρία- Αυτό (ξεν.) - Ενάντια παλεύουν στη Λευκίμμη
- Στάντινγκ ...: σημείο αγώνα των ιθαγενών της Ντακότα - Άφωνο Μάτι - Ενκλάβιο κράτος της Αφρικής
- Αρχή ολότητας - Όμοια χειλικά - Το Πασαλιμάνι -μια φορά μάτια μου
- Μισέλ Πωλ: φιλόσοφος -πάει στο διάολο - Αρχή ηλίου
- Όλα Τζετ - Το περιβάλλον μας
- Το... της ιστορίας - Άρθρο (πληθ.) -Τα φασολάκια
- Αρχή ηφαιστείου - Κόμμα που συμμετείχε στα εθνικιστικά συλλαλητήρια - Μια φούντωση, μια φλόγα
- Περιοχή της Κρήτης που μάχεται ενάντια στο αεροδρόμιο - Μεγάλο όστρακο υπό εξαφάνιση
- Αναφορική αντωνυμία στη γενική (αρχ.) - Στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών στη Χίο - Ο ... της γειτονιάς σου

ΚΑΘΕΤΑ

- Να την πάρουμε στα χέρια μας
- Μέσα στο αυτί - 7 έχει η Απατρис (συντ.)- Κοκτέιλ σε μπουκάλι
- Αρχή Τέσλα - Το 6 με γράμματα
- Ακαλαίσθητη πλατεία - Στρατηγική μέθοδος (αρχικά) - Ξενομπάτισσα αγάπη
- Μονάδα για σφαλιάρες - Καταραμένος ποιητής - Μεταλλικό σκεύος
- Ταλαιπωρούσε τον Δημοσθένη - Παλιά μονάδα βάρους - Βασκική οργάνωση
- Χωρίς εσένα δε γυρνά - Ελεύθερες ζώνες στη Γαλλία - ...Σαλβαδόρ: χώρα της Κεντρικής Αμερικής
- Αναρχική στρατιωτική μονάδα
- Τυπογραφική κολεκτίβα -Παζ: Πρωτεύουσα της Βολιβίας - Αρχή όλμου
- Επιφώνημα όταν στην πέφτουν - Διπλό... επιφώνημα όταν τους έχει ξεφύγει - Πουλημένες Αθλητικές Εταιρείες - Αρχή ιππόκαμπου
- Γνωστή πολιτική διαδικασία - Ίδρυμα Κοινωνικής Ανασφάλειας
- Άκρα του ΗΣΑΠ - Του φύλου αναγνώρισαν με νομοσχέδιο- Άφωνη πίτα
- Νότα - 10-100-χιλιάδες....
- Αθλητικός Όμιλος - Ιταλική κατάφαση - Θέση διακόπτη - Νέστωρ - Ουκρανός αναρχικός
- Άτομα των οποίων το φύλο συνάδει με αυτό που τους αποδόθηκε κατά τη γέννηση - Πραγματοποίησε τη μεγάλη απεργία λεωφορείων του '92 - Οργάνωση που έγραψε τα «Εξαιρετικά Χημικά Λιπάσματα» - 800, 1, 200 με γράμματα

Μεγαλομπακάλικά

Τα μεγαλομπακάλικά των Χανίων (ελληνιστί σούπερ μάρκετ), εκβιάζουν δύο χρόνια τώρα τους υπαλλήλους τους να τα δουλεύουν και τις Κυριακές. Οι υπάλληλοι, που δεν έχουν βέβαια καμία διάθεση να χαρίσουν στα αφεντικά και τη μία μέρα ξεκούρασης που τους μένει, αντέδρασαν σθεναρά και κατάφεραν να τα κλείσουν με νομαρχιακή απόφαση.

Αμέσως άρχισε ένα περίεργο κύμα συλλήψεων αυτοαπασχολούμενων σε μικρομάγαζα που ανοίγουν τις Κυριακές στις τουριστικές περιοχές.

Οι αυτοαπασχολούμενοι διαμαρτύρονται, τα σούπερ μάρκετ σπεκουλάρουν ζητώντας να ανοίγουν όλοι, μικροί και μεγάλοι.

Χρησιμοποιούν κάθε μέσο: Έφτιαξαν κίτρινο συνδικάτο, επινόησαν ανύπαρκτα συνδικάτα-σφραγίδες, μέχρι και οπερατικό άνοιγμα μερικών ωρών του INKA έκαναν, με προ-

σωπικό τούς μεγαλομετόχους που το έπαιζαν αυτοαπασχολούμενοι.

Ολοι βλέπουμε τις άθλιες συνθήκες δουλειάς των εργαζομένων στα σούπερ μάρκετ: Ένταση, μεροκάματα πείνας, υποχρεωτικές στολές, χαφιεδιλίκι, εξαντλητικό ωράριο, υπερωρίες, προσβλητική συμπεριφορά. Ολοι βλέπουμε την περιφρόνηση των αφεντικών στον πελάτη: Χημικά τρόφιμα, καταναλωτικά σκουπίδια, προκλητικές συσκευασίες, προσβλητικές διαφημίσεις, προσφορές απάτη, ξενέρωτη μουσική, αστυνόμευση, παρακολούθηση με κάμερες, ατελείωτες ουρές με την ταμία να δουλεύει σαν ρομπότ για να γλιτώσει το αφεντικό μεροκάματο από τα κλειστά ταμεία.

Αν καταφέρουν να ανοίξουν τα σούπερ μάρκετ τις Κυριακές, ας δείξουμε την ταξική μας αλληλεγγύη στους εργαζόμενους: ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

🔪 / Το Μαύρο Ρίφι, εφημερίδα δρόμου

από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Χανίων, τεύχος 2ο, Αύγουστος 1999

Νέες Εκδόσεις

«Η γκιλοτίνα επί τω έργω, η Λενινιστική Αντεπανάσταση»,
Γ. Π Μαξίμωφ,
εκδ. Αλληλεγγύη.

Η περιγραφή της γέννησης και της εδραίωσης του μπολσεβίκικου ολοκληρωτισμού στην Ε.Σ.Σ.Δ., οι ρίζες του στην ίδια τη Λενινιστική θεωρία και στον «πολιτικό μαρξισμό» με ντοκουμέντα και ιστορικά γεγονότα, μας δίνει μια αρκετά λεπτομερή κι εν πολλοίς άγνωστη περιγραφή των διώξεων εναντίον των αναρχικών, αλλά και όλων των υπολοίπων πολιτικά αντιφρονούντων/κρατουμένων στην Ε.Σ.Σ.Δ μέχρι και τη Σταλινική περίοδο.

«Από τη Δημοκρατία στην Ελευθερία»,
συλλογικότητα CrimethInc,
εκδ. Αλληλεγγύη.

Το βιβλίο αυτό είναι το αποτέλεσμα ενός διαιλόγου πολλών χρόνων μεταξύ ανθρώπων που έχουν λάβει μέρος σε κοινωνικά κινήματα ανά την υφήλιο και περιλαμβάνει πέντε κείμενα-παραδείγματα τέτοιων κινήματων

«Αναρχικοί και υπερήφανοι που είμαστε τέτοιοι»,
Amadeo Bertolo,
εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Η παρούσα συλλογή κειμένων είναι ένας ελάχιστος φόρος τιμής στον Bertolo, έναν σημαντικό άνθρωπο του αναρχικού κινήματος διεθνώς με μια σοβαρή συνεισφορά στην ερμηνεία και στην εναντίωση της σημερινής τάξης πραγμάτων.

«Για τον Μάη του '68»,
Μωρίς Μπλανσό,
εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Η παρούσα συλλογή περιλαμβάνει πολιτικά

κείμενα του Μωρίς Μπλανσό, που γράφτηκαν κατά τη διάρκεια και μετά τον Μάη του '68, όταν ο γάλλος στοχαστής συμμετείχε ενεργά στην «Επιτροπή Δράσης Φοιτητών-Συγγραφέων», που συνεδρίαζε στην κατειλημμένη Σορβόνη.

«Ο κόσμος αλλάζει.
Πώς αλλάζει ο αναρχισμός;»,
συλλογικό, εκδ Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Οι συγγραφείς αυτού του τόμου διερωτώνται για τον σύγχρονο αναρχισμό και τις εξελικτικές του τάσεις, για τον μεταναρχισμό και την πιθανή απουσία της (άλλοτε) κεντρικότητας του συνολικού κοινωνικού ζητήματος.

«Τώρα Ρόζα μου, τώρα»,
Γ. Γκίρμπας,
εκδ Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Σε μια όχι και τόσο μακρινή εποχή στη μητρόπολη των Βαλκανίων Θεσσαλονίκη, με την κατάσταση εξαίρεσης κανόνα, τις κατασταλτικές δυνάμεις πανταχού παρούσες, την αποικιοποίηση της καθημερινής ζωής εμπεδωμένη μέσω του διαδικτύου, την κρατική προπαγάνδα σε πλήρη ανάπτυξη και σε αναμονή μιας «παράξενης» Πρωτομαγιάς, υπάρχουν κάποιοι και κάποιες που συνεχίζουν να βλέπουν τα πράγματα διαφορετικά, να συζητούν για την πιθανότητα μιας ριζοσπαστικής αλλαγής της κοινωνίας, για τις προσπάθειες που απέτυχαν στο παρελθόν αλλά και για αυτές που μπορούν να γίνουν.

«Σημαίες, από τη στράτευση στον ακτιβισμό»,
Illuminati Augusto,
εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Οι ιριδωτές σημαίες αυτού του βιβλίου, είναι τα απτά σημάδια των διαφορετικών τρόπων με τους οποίους συμμετέχει κανείς σε αυτό που ανέκαθεν θεωρείται σαν στράτευση. Έχουν αλλάξει τα ονόματα, οι αξίες, οι πρωταγωνιστές, όμως πάντοτε ο κόσμος σώζεται χάρη σε κάποιους-ες που πηγαίνουν κόντρα στην πορεία του, αντιλαμβάνομενοι τα δεινά του και αγωνιζόμενοι να μην επέλθουν άλλα μεγαλύτερα.

«Η μεταξύ Μαρξ και Βακουνίνου πάλη»,
Κώστας Γαλανόπουλος,

εκδ. Στάσει Εκπíπτοντες.

Ο συγγραφέας καταθέτει τη δική του γνώμη αναφορικά με την ενδιαφέρουσα διαμάχη αναμεσα στον Μπακούνιν και τον Μάρξ στην Α' Διεθνή και το πως επηρέασε το ελλαδικό σοσιαλιστικό κίνημα της εποχής.

«Της Κολάσεως»,
Σπινραντ Νόρμαν,
εκδ. Στάσει Εκπíπτοντες.

Ο Νόρμαν Σπίνραντ, με τη σαρκαστική του πένα και τα αιρετικά του μυθιστορήματα που έκαναν το βρετανικό κοινοβούλιο να συζητάει την απαγόρευση έργων του, και το αμερικάνικο εκδοτικό κατεστημένο να μην του εκδίδει τα μυθιστορηματά του εδώ και χρόνια, μας χαρίζει ένα καταπληκτικό διδακτικό διήγημα όπου με έναν ιδιαίτερο τρόπο ανακατεύονται οι Γραφές και η σύγχρονη συνδικαλιστική και οικονομική ιστορία των ΗΠΑ.

«Λένιν, Τσάβι, Αργαλα, σχετικά με την επικαιρότητα της 5ης Biltzar»,
Racabarren Petri, εκδ. Red n Noir.

Μια άλλη επιτυχία της 5ης Biltzar, που σχετίζεται άμεσα με τη θεωρία της αμυντικής και δίκαιης βίας, ήταν η παιδαγωγική εξήγηση της ηθικής της εξέγερσης. Παιδαγωγική απελευθερωτική, αντίθετη σε όλα με την παιδαγωγική του φόβου που κατασκευάζει καθημερινά η καταπιεστική εξουσία.

«Mujeres Libres, οι ελεύθερες γυναίκες στην Ισπανία», Ackelsberg Martha,
εκδ. Ναυτίλος, ελευθεριακές εκδόσεις.

Ενας πρώτος στόχος αυτής της έκδοσης είναι να φωτίσει την ιστορία των Ελεύθερων Γυναικών (Mujeres Libres) μέσα από διηγήσεις των ίδιων, να σκιαγραφήσει πώς γεννήθηκαν ως οργάνωση, τους στόχους και το όραμά τους, καθιστώντας πιο ορατή και απτή τη συμβολή τους στο αναρχικό κίνημα και την επαναστατημένη Ισπανία του '36.

«Αταξίες», Μόδης Γούναρης,
εκδ. Πανόπτικον.

Εξι διηγήματα για το τραύμα που είναι η οικογένεια, για την απώλεια και της γης τους κολασμένους.

«Οι Μουσουλμάνοι της Νοτιο-Ανατολικής Ευρώπης, από τις αυτοκρατορίες στα Βαλκανικά κράτη»,
N. Clayer, X. Bougarel, εκδ. Ισνάφι.

Τι σημαίνει το 19ο αιώνα να είσαι μουσουλμάνος στα Βαλκάνια; Τι σημαίνει τον 20ό αιώνα να είσαι μουσουλμάνος στη νοτιοανατολική Ευρώπη; Στον 21ο αιώνα γιατί τα μοναδικά κράτη της Ευρώπης με μουσουλμανική πλειοψηφία είναι στα Βαλκάνια; Μία ολοκληρωμένη μελέτη για τους μουσουλμάνους των Βαλκανίων.

«Potlatch: Δελτίο πληροφόρησης της Λετριστικής Διεθνούς»,
μια έκδοση της κατάληψης Σινιάλο.

Η στρατηγική πρόθεση του Potlatch ήταν να δημιουργήσει ορισμένους συνδέσμους για τη συγκρότηση ενός νέου κινήματος, που θα έπρεπε να αποτελέσει άμεσα μια επανένωση της πολιτιστικής δημιουργίας της πρωτοπορίας και της επαναστατικής κριτικής της κοινωνίας.

«Μαχητικός αντιφασισμός στη Βρετανία (1923-2018)»,
εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου

«Η δικαιοσύνη των περιπλανώμενων, εικόνες και λέξεις από τη ζωή του Buenaventura Durruti»,
εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου

«Οι αναρχικοί στο πρώτο παγκόσμιο πόλεμο», εκδ. Ανατρεπτικές Εκδόσεις.

«Για τον Μάη του '68», ΓκυΝτεμπόρ, εκδ. Ουαπίτι.

«Occupy Love - Δίκτυα αισθημάτων και επαναστάσεις», Brigitte Vasallo, εκδ. Ευτοπία

«Σχόλια και θέσεις πάνω στη μποροσούρα "Συριακή Επανάσταση"», εκδ. Ευτοπία

«Η αντίληψη των δικτυικών αρχών για τον αναρχικό χώρο κατά την περίοδο της δεύτερης επταετίας (1974 - 1981)», εκδ. Ευτοπία

«Πολιτικά κείμενα του αναρχικού Χρήστου Πολίτη», Σύντροφοι και Συντρόφισσες, Φίλοι και Φίλες του Χρήστου Πολίτη.

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Συναντιόμαστε στους δρόμους. Φωνάζουμε μαζί συνθήματα. Στήνουμε από κοινού οδοφράγματα. Ξηλώνουμε πλακόστρωτα και γεμίζουμε τις τσέπες μας με πέτρες. Κόβεται η ανάσα όλων μας από τα δακρυγόνα αλλά συνεχίζουμε. Συνεχίζουμε, όλοι εμείς που μέχρι χθες μιλούσαμε διαφορετικές γλώσσες, όλοι εμείς που μέχρι χθες ήμασταν αόρατοι. Συνεχίζουμε, γιατί μετά από αυτή τη συνάντηση τίποτα δεν θα είναι πια ίδιο. Μακριά απ' όλους αυτούς που προσπάθησαν να μας εκπροσωπήσουν, μακριά από τα κόμματα και τα συνδικάτα που μιλούν μια τόσο ξένη και άγνωστη γλώσσα,

μακριά απ' όλους αυτούς τους αναλυτές των media που αναρωτιούνται από πού εμφανίστηκαν όλοι αυτοί.

Δεν έχουμε αιτήματα. Όχι, δεν έχουμε. Αγωνιζόμαστε για όλους τους λόγους του κόσμου. Διεκδικούμε τη ζωή που μας κλέβουνε καθημερινά. Η βία του μπάτσου που πυροβολεί είναι η συμπύκνωση της βίας που δεχόμαστε κάθε μέρα. Ενάντια σε αυτή εξεγειρόμαστε.

Δεν είμαστε πια σκιές, αν και σαν τέτοιες ξεκινήσαμε...»

κουκουλοφόρος, τεύχος δεκέμβρη 2008

Ο Δεκέμβρης επαναφέρει το ίδιο στοίχημα:

Να σηκώσουμε στις πλάτες μας το βάρος ενός νέου κόσμου
ισότητας ελευθερίας αυτοοργάνωσης αλληλεγγύης

